VIAŢA ŞI FAPTELE HAIDUCULUI TĂNASE VLĂSIA
Dănuţ Ungureanu

Viaţa şi faptele haiducului Tănase Vlăsia
Copyright © Dănuţ Ungureanu
Copyright © TRITONIC 2015 pentru ediţia prezentă.
Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.
TRITONIC
Str. Coacăzelor nr. 5, Bucureşti e-mail: editura tritonic.ro www.tritonic.ro
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României UNGUREANU, DĂNUŢ
Viaţa şi faptele haiducului Tănase Vlăsia / Dănuţ Ungureanu
Tritonic, 2015
ISBN: 978 – 606 – 749 – 067 – 1
Coperta: ALEXANDRA BARDAN Editor: BOGDAN HRIB Redactor: MONICA RAMIREZ Tehnoredactor: DAN MUŞA Comanda nr. 50 / octombrie 2015 Bun de tipar: octombrie 2015 Tipărit în România
Dănuţungureanu
VIAŢA ŞI FAPTELE HAIDUCULUI TĂNASE VLÂSIA

Sunt Tănase Vlăsia, haiducul

Din coasta Colentinei în brişcă Pantelimonului, de la Obor pe-ntorsătura Moşilor ori dincoace, mai departe, către Vitan Bărzeşti, din Fundeni, Dobroeşti şi Andronache până-n păienjenişul Lizeanului, în Vatra Luminoasă, Dristor, Muncii, Dudeşti şi Tunari, toţi îmi ştiu de frică.

Iau de la bogaţi şi săraci.

Miere-mi curge din gură când întâlnesc un suflet cătrănit, aur dacă-i fac trebuinţă poveţele mele.

Lesne iau foc în preajma poterei şi-a asupririlor.

Lângă mine, femeile suspină şi-şi rătăcesc minţile.

Sunt Tănase Vlăsia, haiducul...

Capitolul 1

Unde se dovedeşte încă o dată că dragostea şi poezia merg mână-n mană.

Învăţătură.

Cum se bea votca, ce este ea? Dar de ce-ai adus vorba? Doar nu te-o bate gândul să te-apuci de băut? Rămâi unde eşti, Ucenicule, nu-ţi da osteneala să purcezi singur unde or să te-mpingi o viaţă întreagă alţii, de la spate, prieteni ori neprieteni.

De tânăr ce-mi eşti nici nu pui întrebarea cum se cuvine. „Ce-i votca? Ar trebui să laşi nasul în pământ şi să şopteşti respectuos: „Cine este dânsa?” Nu mai e bună creştere în ziua de azi...

Cine este? Unii răuvoitori spun că-i duşmanca a mai de seamă a vieţii tale, pe care-o schimbă, de câte ori v-apropiaţi unul de altul, cu visele ce ţi le ticluieşte ea însăşi. Dar despre doamna votcă n-ai să auzi nicicând vorbe precum „s-a îmbătat omul cu ţuică de prună şi-a bătut-o pe nevastă-sa măr”.

Ăi mai tari, bătrânii băutori, n-au treabă cu puterea ei. O dau peste cap sau o plescăie, o adulmecă, o gâlgâie, îşi clătesc gingiile. Nici că le pasă, de vreme ce tot în măruntaie ajunge, unde-şi începe preaminunata lucrare. Prea puţini se cutremură la prima înghiţitură.

Votca nu-ţi cere multe, însă-i place să-i fii credincios. Dac-ai pornit cu una, e bine să stai lângă dânsa, ca familiştii, toată viaţa. Abia aşa o să-ţi arate ea, când sunteţi numai voi doi în alcov, toate tainele cele mai ascunse şi-o să te bucure cum nici nu gândeai. Dacă zburzi din marcă-n marcă, schimbându-le ca un uşuratic ce te afli, n-o să-ţi dea niciuna prea mult, niciodată n-o să simţi c-ai găsit-o pe Ea, cea adevărată. N-ai să prinzi rădăcinile care-i dau omului un rost. Şi-atunci ai să te scufunzi, încet-

încet, căci prin părţile noastre nimic nu e mai presus decât ce e mai prejos…

Aveam un prieten la Strehaia, care-i ziceam „Inox”. Nume potrivit gâtlejului său pe care alunecaseră toate tăriile lumii, de la rachiul de drojdie până la uischiul de cincizeci de ani. Ca orice veteran hârşit la şcoala votcii, încercase şi spirtul trecut prin pâine, ba odată, rămaşi fără provizii la ceasul din noapte când nu mai e deschis nicăieri, el şi tovarăşii săi strânseseră freonul din toate sprayurile de prin băi. Eram ucenic, ca tine. Am încercat şi eu cu limba şi-am fugit să mă închid la mine în odaie. N-a venit nimeni să mă îmbie, s-au bucurat că rămâne mai mult pentru ei.

Zicea „Inox” că nu e tărie pe lume din care să nu fi luat măcar o duşcă. Auzise însă c-arfipe undeva, aproape de acoperişurile lumii, prin Tibet, nişte ţuică pe care puţini muritori o sorbiseră. Nu mai avea stare de-atunci. Îşi rupea de la gură, cu inima frântă, bunătate de ţoiuri, punând ban pe ban pentru o călătorie pe urmele acelui mit şi se antrena zi de zi. Dar n-a mai apucat beţia tibetană. L-au răpus într-o dimineaţă, cu blândeţe, cinci sute de „Stalinskaya. Căci, în cele din urmă, până şi cea mai frumoasă viaţă te omoară…

Ochii la mine, Uceniciile, şi urechile pâlnie:

Când duci la gură votca, pentru cea dintâi înghiţitură, îţi ţii răsuflarea, ca licoarea ce pândeşte în pahar să nu ţi-o fure. Dacă eşti novice şi miroşi prima duşcă, ţi se face greaţă. Iar asta te urmăreşte toată viaţa ta de votcangiu. E ca dezvirginarea la fete. Nu ţi-a plăcut prima oară, poţi rămâne, Doamne fereşte, abstinent. Şi-ar fi mare păcat, căci patimile, chiar şi alea imorale, prind bine la moral.

Iei un gât bun, îl înghiţi, pui paharul pe masă şi abia apoi respiri. Aştepţi să se scurgă pe gât, pârjolind plăcut în cale şi să clipocească în stomac. După aia sorbi şi-o înghiţitură de apă rece ca gheaţa. Dar asta să fie singura.

Apoi lucrurile merg uşor. Primul gât a deschis porţile, a netezit calea şi-a limpezit mintea. Vezi tot mai clar ce-ai de făcut. La trei minute mai iei câte o înghiţitură, mai mică decât prima, cam la jumătate. Parfumul nu-ţi mai pare greţos, conducta s-a obişnuit cu tăria. Parc-ai poleit-o cu inox.

Învaţă întâi şmecheriile, Ucenicule, prinde-le din mers, trage cu urechea la alţii mai băuţi. Nu te-ncrede în omul treaz, căci el nu are habar ce vorbeşte. Şi când o fi să bei, bea cu oameni descuiaţi, nu cu prostimea, deşi ispita o să-ţi fie mare, căci mulţi proşti sunt mai uşor de suportat decât puţini deştepţi.

Nu-i cere ospătarului o sută de grame de la început, ci numai cincizeci. Dintr-o sută fură mai uşor, dar la cincizeci nuse-ncumetă, căci se vede. Ia mereu câte cincizeci, nu mai mult.

Se poate ca obraznicul să-ţi aducă în paharul de votcă un cub de gheaţă şi-o felie de lămâie. Cică aşa beau clienţii cu stil. Ei, poftim! mai dă-ţi seama dacă ţi-a pus o sută sau doar optzeci, restul apă îngheţată. Amândoi îl ştiţi pe Arhimede, doar că el l-a aplicat cu folos. Să-ţi vâri degetul în pahar, să scoţi gheaţa şi lămâia? O să te facă de râs pe la meseni. Şi-o va ţine morţiş că-n pahar e mai puţină tărie fiindcă s-a îmbibat în lămâie, plus ce ţi-a rămas ţie pe deget. N-ai nicio şansă cu un profesionist din ăştia. Unii dau doar cât li se cere. Alţii iau mai mult decât li se dă.

Ce-i de făcut? Uită-te-n ochii lui la primii cincizeci şi comandă-i apăsat: „Fără gheaţă, fără lămâie. O să încuviinţeze înfricoşat de ştiinţa ta într-ale hoţiei de bar şi-o să dea fuga. Ori, dacă vrei să-mi pari vreun rafinat, spune-i aşa: „Votca fără gheaţă, că mă dor gâlcile, da pune-mi pe-o farfurioară două felii de lămâie cu asta, dacă nu-l dai pe spate, să nu-mi zici mie „votcă bătrână. „Votca am spus? Am vrut să zic „Deşcă bătrâna…

Doamna limpede şi aprigă îţi sare adesea în ajutor.

Dacă la o încercare îţi lipseşte un dram de curaj şi nu-l găseşti nicâierea... Dacă te sfieşti să-i vorbeşti din inimă unei femei, că inima ţi-e prea trează... Dacă te arde sufletul şi nu se stinge văpaia decât cu nepăsarea uitării...

Atunci dânsa te mângâie şi-ţi şterge mucii de la nas, ca la copilul mic care s-a lovit şi cere alinare. Trebuie numai să iei o duşcă. Uneori eşti nevoit s-o faci pe ascuns, din sticluţa plată pitită în buzunarul special, prin locuri ferite de cârcotaşi, cum ar fi liftul, ori o cabină de budă. Alteori o faci în văzul lumii, fără să-ţi pese, cum se-ntâmplă în dragostele adevărate. Te-afişezi cu dânsa cum te-nfăţişezi cu iubită pentru care ţi-ai da şi viaţa...

Nicoleta asta era o doamnă de pomină.

La şaizeci şi de ani, se purta cu părul tuns scurt-scurt, ca o perie şi alb-alb, de ziceai c-a nins-o o iarnă întreagă fără să se clintească din loc. În săptămâna aia, Tănase Vlăsia aranjase ca ea să fie gazda tânărului ucenic, să aibă grijă de dânsul ca de ochii din cap, să nu-i îngăduie a deprinde apucăturile rele care se lipesc lesne de aceia ce bat străzile fără căpătâi. Haiducul lipsea câteva zile, fiind prins cu afaceri de-ale sale, de care promisese să-i povestească şi lui într-o bună zi.

Ea l-a dus pe Ucenic undeva, pe Colentina, la un etaj şase, unde i-a făcut vânt într-un fotoliu, ca să-şi aprindă o ţigară, să pescuiască sticla de votcă din spatele canapelei şi să-i arate în prăvălire pata albă a chiloţilor suguşaţi la îmbinarea coapselor. Avea picioare pline, care-i întindeau pielea cum se cuvine, nelăsând-o să se fleşcăie în cute, ca la babe.

S-au privit o vreme, chibzuind cum ar face mai bine să se organizeze.

— Bă... băiete... i-a zis ea cu drăgălăşenie de limbă împleticită, de ce-ai venit tu aicea? Vrei să mă...?

Sughiţul i-a înghiţit ultima vorbă, aia mai importantă. În astei de situaţii tânărul fusese povăţuit să dea din cap cum e mai bine, adică pe diagonală, nici da, nici nu, căci

nu se poate şti niciodată ce urmează. Şi-apoi, din mişcarea cu pricina a capului fiecare înţelege ce vrea. Aşa-s doamnele cu imaginaţia stârnită.

— Aha… a zis Nicoleta asta, şi-a mai tras un gât din sticlă. Păi atunci hai dincolo, să ne…

Şi iar a sughiţat, înghiţind vorba de seamă.

„Dincolo” era dormitorul. Doar un pat la perete şi-n rest nimic. Dar nimic-nimic. Până să se-acomodeze Neluţu Borangic cu mobilierul, cu aspectul general şi cu semiîntunericul, ea îl şi îmboldea din spate. S-a întors să-i zică ceva politicos, cum ar fi „după dumneavoastră”, ori „aveţi o casă foarte frumoasă”, însă nu mai era cazul. Alba Nicoleta era goală puşcă.

De unde până mai adineaori băiatul cutezase să se-ntrebe dacă doamna o fi albă-albă *peste tot*, ori căruntă, ori – mai ştii, bălaie, roşcovană, neagră ca antracitul, rămase pierdut în mister. Nu era în niciun fel.

Nu dă prea bine când dama e-n pielea nudă, iar tu cu başcheţi în picioare şi cămaşă închisă până la gât, pe sub sacoul de Turceni. Nicoleta a dus sticla la gură cu stânga, iar cu dreapta ce-mi făcea? Semne grăitoare cu privire la hainele de pe el.

— Nu haina-l face pe bărbat, a recitat dânsa solemn, dacă nu şi-a scos pantalonii…

Ucenicul s-a dat într-o parte, făcându-i făcut loc femeii spre pat. Ea s-a şi strecurat sub pătura cu cearşaf plic, iar el s-a dus de s-a dezbrăcat disciplinat în colţul opus al încăperii. Acolo, pe parchet (gol şi dânsul, fireşte), şi-a împăturit hainele, pantalonii dedesubt, apoi sacoul, iar deasupra de tot cămaşa şi ciorapii. Când făcuse doi paşi spre dânsa, Nicoleta i-a indicat cu un arătător sever chiloţii. „Păi?” I-a abandonat şi pe-aceia.

Sub pătura cu cearşaf plic era cald şi bine, şi mirosea a pâine proaspătă, nu a votcă. Bine că nu duhnea, dar ar fi fost mai bine ca de ameţeală s-o ia somnul, să ştie o socoteală. Aşa, stăteau amândoi pândindu-se ca doi

luptători în ringul de cearşafuri, pentru lovitura decisivă.

A învins experienţa competiţională. Nicoleta a mai luat o duşcă şi s-a răsucit spre el cu un icnet de plăcere, primul. L-a bălit un pic pe buze, după care, printre incisivii cu strungăreaţă, ca printr-un ajutaj, i-a injectat sorbitura de votcă, într-un gură la gură alcoolizat. Paralizat, Neluţu n-a schiţat niciun gest de împotrivire în faţa acestui gest deodată surprinzător, neruşinat, relaxant, dar şi greţos şi mai presus de toate nemaipomenit de excitant. A înghiţit cuminte cinstea pe care i-o făcuse doamna Nicoleta şi chiar, când buzele lor s-au desprins umede, a îngăimat un „mulţumesc”.

Apoi ea s-a-ntins peste Ucenic, lovindu-l peste nas cu nişte ţâţe grele. Şi-a aprins o veioză. De ce?

— Bă… băiete… a zis iar, tu crezi că e chiar aşa uşor să mă… pe mine?

Habar n-avea cum, dar ori de câte ori spunea vorba aia care începe cu „f” şi le place tuturor atât de mult, sughiţa, acoperind-o. Ori poate aşa stăteau lucrurile în lumea ei: vorbele se gândesc într-un fel şi se citesc în cu totul altul. Gândeşti „f…” şi pronunţi „Hâc!”

— Bă… băiete… păi pe mine dacă vrei să măhâc, trebuie să mă hâc întâi aici…” (şi-a ciocănit ţeasta, adică mintea, creierul, inteligenţa) abia apoi să mă hâc aici… (şi i-a indicat locul obişnuit pentru „hâc”)

Zicând acestea, a scos de sub cearşaful plic o carte.

„Alexandr Puşkin – Poezii”.

— Ia citeşte ceva, la-ntâmplare…

El a ezitat confuz.

— Adică… să citesc ceva? Din carte? înainte de culcare?

— Da, bă… băiete, din carte. Înainte de… hâc! Şi cu voce tare, să te-aud bine, cu intonaţie…

Aşa o adormi ea, cu lectură. O avea insomnii şi nu poate pune geană pe geană până nu-i citeşte careva, ceva uşor, de seară, cum ar fi Puşkin. Neluţu a deschis volumul

şi s-a conformat cum ştia el mai bine.

„Eu te-am iubit şi poate că iubirea în suflet încă nu s-a stins de tot;

Dar nici nelinişte şi nici tristeţe

Ea nu îţi va mai day aşa socot.

Fără cuvinte te-am iubit, fără nădejde.

De gelozie, de sfială chinuit.

Dea Domnul să mai fi cândva iubită

Aşa adânc, aşa gingaş cum te-am iubit!

Au tăcut amândoi vreme de un minut întreg, cugetând la înţelesul adânc şi mistuitor al versurilor. Un ţânţar care până mai adineaori aşteptase nemişcat pe tavan momentul cel mai favorabil, şi-a dat drumul în abisul de sub el, detaşat de cele lumeşti.

Oare va fi adăstat şi Puşkin acela sub vreun cearşaf plic, împreună cu drăguţa lui nemiloasă, din acea vreme? Oare şi dânsa va fi sughiţat ori de câte ori sfiosul şi gelosul încerca s-o pupe, ori, mai ştii, numai s-o apuce de mânuţă? Greu de aflat.

— Asta e, bă… bâete… a mai sughiţat o dată Nicoleta.

Şi s-a întins iar, să stingă veioza.

— Zi te-a muncit toată noaptea? râse mentorul aţâţat.

Neluţu Borangic nu răspunse nimic, cătând cu ochii la lucrurile nemaipomenite ce se petreceau sub masă, cum ar fi nişte furnici de la oraş cărând firimituri de şaorma. Dar tăcerea lui făcea cât o sută de răspunsuri.

— A naibii Nicoleta, tot cum o ştiam, suspină iar haiducul. Mai că m-aş muta şi eu cu tine, dacă viaţa mi-ar da un pic de răgaz. Poate când m-oi lăsa de haiducie…

Ucenicul tot nimic.

— Zi, mă, ţi-a plăcut? Lasă că te-ntorci acolo şi dormi o zi întreagă, îţi încarci bateriile. O fi şi ea obosită acuma. Dar, din ce mi-ai povestit, parcă tot nu reiese c-ar fi scos untul din tine.

Tânărul sări fără să se mai poată abţine.

— Păi stai să vezi mai departe!

Cu adevărat, Alba Nicoleta îl muncise toată noaptea şi ceva pe deasupra. Spre ziuă, când nu mai deosebeşti visul de ce-i adevărat, somnul de trezie şi vârtoşenia de slăbiciune, năvălise din nou peste el, de câteva ori. îl cotropea ridicând picioarele spre tavan, cum fac elevii „lumânarea” la gimnastică, trăgându-l în dânsa, îngăduindu-i să respire numai din când în când, ca să nu-l piardă pe drum.

Era numai rotunjimi, urcuşuri şi coborâşuri, coline molcome şi văi ascunse, prin care unul ca el lesne s-ar fi rătăcit dacă nu l-ar fi îndrumat chiar ea, cu mânuţele dolofane, pe unde s-o ia, încotro s-o apuce. Atent să nu scape nimic din ce i-ar fi putut folosi cu fetele şi femeile de mai târziu, pe care viaţa avea să i le scoată în cale, numai ochi şi urechi cât îi îngăduia întunericul, tânărul îşi dădu toată osteneala, aşa cum fusese crescut în familie, să ducă orice treabă la bun sfârşit. Nu luase el mereu premiul întâi la generală? Nu ieşise primul la sport şi activităţi obşteşti?

Dar altfel, Nicoleta asta fusese, cum bine grăia Tănase Vlăsia, cea mai cea (atât cât putea să socotească Ucenicul, cu slaba sa ştiinţă) învăţătoarea care storsese din dânsul tot ce era mai bun, la propriu şi la figurat.

Când se ridicase soarele de două suliţe pe cer, Borangic se trezi din dulcele leşin, având sângele mai iute. Camera goală îi păru de câteva ori mai goală ca aseară. Până la chiloţii, cămaşa şi sacoul din colţ, distanţa era uriaşă, sahariană, de nestrăbătut. Nicoleta horăia pe braţul lui drept.

„Bă băiete, îi spusese, incredibil de trează între două încăierări, ţine minte la mine, c-am ocrotit mulţi de anii tăi şi n-am dat greş niciodată. Tu eşti băiat croit pentru mâna stângă. De câte ori vei fi în culcuş cu vreo fată, ori femeie, ai grijă s-o pui în dreapta ta, aşa încât să-i petreci mâna pe sub umeri şi s-o dezmierzi cu stânga, pe oriunde îţi vine mai bine. În stânga e puterea ta, dulceaţa, moliciunea

mângâierilor, aceea care împuşcă femeia de nu mai ştie de dânsa. Fă cum îţi spune tanti Nicoleta şi-o să fie bine toată vieţişoara ta de amorez. Orice bărbat e croit într-un fel sau altul. De-aceea, mulţi care sunt de dreapta, tot cu stângase-ncăpăţânează să hărţuiască fata şi se mai miră proştii c-o umplu de nervi în loc de draci. Şi nici lor nu li se scoală cum se cuvine…”

Roşind la amintirea acestei din urmă poveţe, Borangic îşi dădu silinţa să se strecoare de sub fiara ce-l căznise noaptea întreagă şi se furişă ca pe front, ferindu-se de lunetistul inamic, până-n perechea de chiloţi frumos împăturită de cu seară. îi trase pe dânsul, dar – ceasul rău, merse la bucătărie să caute ceva apă de la frigider, că-l uscase femeia mai rău cape prune. Mai bine şi-ar fi pus şi celelalte haine şi-ar fi tulit-o pe uşa apartamentului, fără să-i mai pese de sete.

Abia dusese sticla la gură, gândind să soarbă cu poftă apa răcoroasă, că şi auzi în spatele lui foşnetul chimonoului de mătase. Se-ntoarse încolţit. Tanti Nicoleta fremăta în pragul bucătăriei, unduind sub veşmântul ce-i scotea în relief toate instrumentele de tortură cărora le simţise din plin ştiinţa. îl măsura cu priviri doldora de pofte şi coborând încet, de pe creştetul ciufulit al tânărului, umerii scheletici, şira spinării arcuită, mai jos de şoldurile ascuţite, surâsul de dimineaţă i se prefăcu în rânjet.

Ucenicul privi şi el încotro se uita femeia şi nu-i veni să-şi creadă ochilor. Ori că spaima îi dăduse ghes aşa cum nu i se mai întâmplase vreodată, ori că femeia asta era dracul gol (pe sub chimonoul de mătase), nu mai încăpea îndoială că ceva se petrecea cu trupul său, o prefacere căreia nu-i putea ţine piept. Ceva nemaipomenit, judecând după forma chiloţilor chinezeşti, scăpaţi de prea multe ori în înălbitor.

Alba Nicoleta îşi scutură o dată umerii rotunzi şi chimonoul lunecă pe podea. Însoţi farmecul foşnetului cu

vorbe duioase.

— Lasă-mi şi mie două-trei înghiţituri, puţoiule, că mă arde pe maţe de la votcă. Şi mişcă dincolo, c-avem treabă…

Neluţu Borangic socotise că povestea lui îl va mişca în vreun fel pe Tănase. În loc de asta, îl văzu privind nepăsător prin jur, ca şi cum ar fi avut treburile şi gândurile lui, mult mai de seamă ca păţaniile unui învăţăcel. Haiducul părea dus cu totul pe alte meleaguri. îl aşteptă respectuos să se-ntoarcă şi să-l bage din nou în seamă. Abia când se petrecu acest lucru, îndrăzni să-l iscodească.

— Ei, ce spui dumneata de toate astea, neică?

Neică dădu din umeri.

— Eu, Borangicule, nu m-aş plânge să fiu în locul tău. Casă, masă, dulce jupânească… Puţini au norocul ăsta, la atât de scurtă vreme după ce-au poposit în oraş. Unii marcă banul de chelesc până să-şi afle gazdă cum se cuvine, iar alţii nu-şi găsesc deloc şi trebuie s-o şteargă cu coada între picioare, înapoi de unde-au venit. Unde mai pui că abia ce te-am prezentat Nicoletei. Nu putem să-i zicem la revedere aşa, una-două. Ne bate obrazul, că nici la dânsa nu e chiar hotel, să vii şi să pleci când vrei.

Nu era în firea haiducului să-l povăţuiască înşirând atâtea cuvinte pentru o chestie aşa simplă, încât Ucenicul simţi că se coace ceva şi-l întrebă ce anume.

— Eh, fleacuri, darveri, mormăi chipurile plictisit Tănase. îi vezi p-ăia doi de colo, de la masa cu umbrela lăsată într-o rână? Ăia care trag de nişte beri trezite, comandate acum jumătate de ceas. Aşa, şi pe ălălant, scofâlcitul care se face că-şi priveşte telefonul din minut în minut, cum ar aştepta veste de la o drăguţă. Vai mama lui, cine să-i dea ăstuia întâlnire?

Tânărul încuviinţă emoţionat. Ceva nemaivăzut avea să se petreacă.

— Află dar, Ucenicule, că aceştia trei sunt arnăuţi

tocmiţi să stea pe urmele mele şi să mă găbjească la primul prilej. Stai aşa, nu te întoarce… Fă-te că asculţi ce-ţi spun şi zâmbeşte.

Neluţu Borangic rânji chinuit, dând din cap ca un catâr.

— Arnăuţi? Adică… un fel de agenţi? Dar ce vorbă mai e şi asta, bădie?

— Las că-ţi zic eu altă dată. Acum mai spune-mi o dată de Cătrănela aia a ta, să ne treacă vremea.

— Petronela, îl corectă respectuos băiatul. Petronela Banu.

Şi purcese să-i povestească, pentru a doua ori a treia oară, ce-l mânase pe el, tânăr de şaisprezece ani, din Turcenii Gorjului, tocmai la Capitală:

Cum iubita lui Petronela, de care se legase încă din şcoala primară şi nimic nu reuşise să-i despartă până atunci, a văzut într-o seară la televizor că se caută tinere talente pentru turnee în lumea largă. Care cu gura, care cu vreun instrument, care cu dansul, mă rog, fiecare după puterile şi înzestrările lui. Şi de-atuncea, fata n-a mai avut linişte. O simţea seară de seară cum se zbuciumă şi-i tremură glăsciorul de privighetoare, dând să bufnească în plâns.

„Căci ce viaţă-i asta, măi Neluţu? îi zicea ea suspinând. Fără o distracţie, fără o situaţie, fără *perspectivei* Simt că-mi îngrop talentul aici, în Turceni şi lumea nu va şti vreodată de mine…”

Iar el se străduia s-o aline cum se pricepea, mai o lua în braţe, mai o pupa ori o pipăia, după cum îi venea la îndemână. Degeaba.

Şi-ntr-o blestemată dimineaţă s-a petrecut ce se temea el mai tare. Când s-a dus s-o strige la poartă, tac’su lui Petronela i-a întins cu mâna tremurând o scrisoare şi-o poză. „A plecat cu trenul azi-noapte”, a-ngăimat şi s-au luat în braţe distruşi, ditamai bărbaţii.

— Taica s-a dus când eram de-o şchioapă, iar maica s-

a prăpădit în urmă cu doi ani, de inimă rea. Am rămas singurel, fără alte neamuri la Turceni, şi de sărman m-a luat sub aripa lui un maistru de la termocentrală. Aurică Morlovacelmare îi zicea. În rest, ştii. N-am stat pe gânduri şi m-am pus pe tren, să vin după Petronela. Noaptea mi-au furat parte din bani şi mobilul, unde aveam numărul ei. Aşa m-ai găsit mata dimineaţă, în Gara de Nord, mai mult mort decât viu.

— Norocul tău c-aveam drum pe-acolo, spuse mişcat Tănase. Dar cât ai avut prăpădenia aia de telefon, n-ai sunăto pe Barbarela?

— Petronela. Am sunat-o de mi-au roşit urechile, însă nu mi-a răspuns. Ori că i l-au furat şi ei… Ori că l-o fi pierdut… Ori că i-e ruşine de ce-a făcut şi nu mai vrea să dea ochii cu mine…

— Ori că nu l-o fi plătit, presupuse haiducul, mai practic.

— Se prea poate, căci Petro e fată şi ruşinoasă şi uitucă şi sfioasă şi visătoare, toate la un loc. Uite, spuse Ucenicul, întinzându-i haiducului scrisoarea Petronelei şi-o poză de-a ei.

Însă Tănase Vlăsia se aplecă spre el şi-i şuieră aprig:

— Scoală chiar în clipa asta de mergi la budă. Acolo, în cabina trei, cum numeri dinspre uşă, e deschis geamlâcul spre stradă. Sari şi fugi cât te ţin picioarele înapoi la tanti Nicoleta. Aşteaptă veşti de la mine. Du-te!

Neluţu Borangic îi dădu ascultare ca-n transă, dar când ajunse în uşa localului se întoarse să vadă ce-i. În clipa aia, arnăuţii dădură năvală către masa lor, strigând „stai aşa!”, „nu mişca!”, „mâinile la vedere!”, în fine, de-ale meseriei.

— Potera! mugea Tănase Vlăsia în braţele lor vânjoase. Potera!

Trei mese se răsturnară, cinci pahare se făcură zob. Printre ospătarii supăraţi de pagubă, Ucenicul se strecură pe calea care-l făcea scăpat.

Capitolul 2

În care se arată că peţitorii pot să răsară de unde te-aştepţi mai puţin.

Învăţătură.

De câte ori dichiseşti un hogeac pentru puicuţe, un cuibuşor de nebunii, trebuie să fii cu mare băgare de seamă. Lucrurile nu sunt aşa de simple cum crede lumea şi problema poate deveni delicată, căci iubirea, cum zicea poetul, e un libido de porţelan...

Întâi amplasamentul în imobil. Dacă-i la parter, ca un făcut, taman în ceasul la care v-aţi luat inima-n dinţi, tu şi drăguţa, să faceţi marele pas către amorul trupesc, încununare a poeziei ce-aţi trăit până atunci, toată lumea din bloc defilează pe lângă voi, înspre şi dinspre lift.

Tu te moşmondeşti să deschizi uşa. S-a furat becul de pe scară şi încuietorile abia se văd. Nu eşti obişnuit cu cheile, că nu sunt alea de la tine de-acasă şi de-abia le nimereşti. Plus că iala, cum te-a avertizat proprietarul, trebuie hâţânată un pic, stânga-sus, ca să se deschidă.

Bine-nţeles că toţi vecinii, văzând o pereche străină de încuietoarea cu pricina, se uită chiorâş. Opinia publică priveşte mereu chiorâş, că are boală pe hoţi şi pe suspecţi. Iar tu te opinteşti icnind într-o uşă care nu-i a tay lac de sudoare, în vreme ce fata se face una cu peretele.

Cel mai bine e să dai frumos bună seara, ca un nevinovat bine crescut. Ai grijă să nu te ia valul, să mai pui de la tine şi vreun „nu ştiu ce-are afurisita asta de cheie”, că e belea. În şapte cazuri din zece, vecinul vine să-ţi dea o mână de ajutor, să se uite mai bine la tine şi la puicuţa pe care vrei s-o bagi înăuntru. Asta, sărmana, nu mai ştie cum să-şi ascundă feţişoara, stă tot cu spatele la voi, ceea ce-i face pe toţi şi mai bănuitori.

Dacă-i la etaj, cu cât mai sus, cu atât mai puţini curioşi. Curioşii se sufocă la înălţime, aerul e prea rarefiat pentru ei. Nu se uită la voi, prin vizoarele uşilor, decât vreo trei-patru gospodine şi-un mucos care trage nădejde

să te vadă sărind pe frumoasă înainte de-a trânti uşa în urma voastră.

Dar însă, măiculiţa mea, ce belea e cu liftul… Rareori se-ntâmplă să fiţi singuri în cabină. Mai mereu e câte o doamnă care o priveşte fix pe bucăţica ta, încât ăsteia îi vine să intre în podea. Întreab-o politicos pe respectabilă „la ce etaj mergeţi, doamnăv| să-i distragi atenţia şi s-o pui în defensivă. O să i se pară că intenţionat ai întrebat-o, aşa, ca o ameninţare voalată, să afli unde locuieşte.

Şi-acum, partea tehnică. Utilităţile. Când alegi hogeacul, verifică:

1. *Bateriile de la baie şi bucătărie.* O *inundaţie e tot ce-ţi lipseşte, cu vecinii bubuind picioare-n uşă, taman în toiul partidei fierbinţi. Sau, la celălalt capăt al romanţului, să n-ai apă la duş. N-o mai prinzi tu altă dată pe aleasa inimii, ba or să afle toate prietenele ei că eşti împuţit, şi prietenele prietenelor şi-aşa mai departe, în veacul vecilor, amin…*

2. *Recensământul gândacilor. N-am cunoscut în viaţa mea o bunăciune care să n-o taiey chirăind „în papuci şi-n pielea goală”, vorba cântecului, îndată ce pe perete fojgăie un suflet timid de gânganie, cu antene mişcătoare. Înainte de-a duce fata acolo, inspectează întâi singur hogeacul, seara, nu ziua – când vietăţile se-ascund prin unghere, pregătindu-se pentru animaţia vieţii de noapte.*

3. *Patul. Treci pe lângă el, cu un aer distrat, aşa, cum chipurile ai fi atent la ce-ţi zice proprietarul şi hop! lasă-te ca din avion, să vezi dacă rezistă la şocuri. Căci de-astea vei avea parte în activitatea viitoare. Ori dacă ţi-ai pus în gând să prestezi fără şocuri, înseamnă că nu ştii ce-i ăla amor temeinic. Mai bine lasă-te păgubaş.*

Eram odată cu o bucăţică ruptă din soare. Şi când ne simţeam mai bine – trosc! se rupe patul cu noi. Bucăţică-bucăţică, vorba vine, nici dânsa nu era chiar slăbuţă, şi-mpreunî cu mine, care-o duceam bine pe vremea aia, dăduserăm pesemne peste limita de rezistenţă a mobilei.

Ce-i de făcut? ne-am zis.

Ei, ce-i de făcut... Să termini treaba pentru care te-ai angajat şi-abia apoi, după despărţirea duioasă, vezi dacă se poate repara ceva. Lucrul bine făcut rămâne lucru bine făcut. Unde mai pui că poţi întoarce întâmplarea în favoarea ta, strecurându-i minunatei o aluzie, cum că ai rupt patul cu dânsa... Reputaţia are prioritate.

Altă dată plec din cârciumă cu o pretenă de nădejde şi cum se făcuse cam noapte şi ne grăbeam amândoi, fiind oameni cu bătăi de cap, hai să luăm desertul la hogeac, o oră – o oră jumate. Intrăm noi acolo, zic „nu mai aprinde becul, că ştiu pe-aici, vino-ncoace”. Şi dăm să ne-aşezămpe pat. Acum, eu îi zisesem să nu biai facă lumină o dată că vream să sărim introducerea, trecând direct la cuprins, al doilea că ştiam camera de burlac, vai mama ei, cu pereţi scorojiţi, rafturi prăfuite, păianjeni, geamuri nespălate şi-aşa mai departe. O sărăcie poate luci mai tare decât alta. Se duce naibii romantismul, din prima.

Deci ne-aşezăm. „Au!” zice asta. „Ce-i?” Şi n-am încotro, fac lumină.

Ce se-ntâmplă... Burlacul meu era în plină zugrăveală şi fireşte uitase să-mi spună c-a pus toată averea în pat, s-o apere de furia trafaletului. Pe aşternuturile unde urma să dansăm noi tangoul dragostei, am găsit două valize de chiloţi şi alte ţoale, cratiţele bucătăriei, raftul de cărţi, pantofăraie cât cuprinde şi-un cactus, nici mic, nici mare, în ghiveci.

În fine, cartierul. Dacă ai de ales, alege unul cu mai puţine cotarle. Nu că s-ar speria fetele, abia le-arăţi şi tu că eşti bărbat, apărându-le, dar uite ce-a păţit un tovarăş de-al meu de haiducie.

Puiu Năvală îi zicea lui. Ei, şi Puiu ăsta, care la femei aproape mă egala, ajunge într-o seară la poarta casei unde-şi avea sălaş de taină, prin care se perindaseră puzderie de fericite sacrificate, şi mai fecioare şi mai nefecioare. Era însoţit de frumoasa frumoasele ce făceau

renumele mahalalei Plumbuita, mai încoace de mănăstire, unde păcatul nu se simte stingherit de cele sfinte, ci în largul lui. Cum pusese mâna pe ea, numai dânsul ştie, dar ca meseriaşi ce ne aflăm nu ne vindem ponturile unul altuia.

Tovarăşul meu se culcase deştept cu o seară înainte, dar se vede treaba că a dormit foarte prost. Cum se pregătea el să deschidă zăvoarele şi să treacă la etapa asaltului final, iată că se iveşte ditamai dulăul, ce trecea pe-acolo. Frumoasa se preface speriată, Năvală se preface c-o apără şi neavând altceva la îndemână zvârle spre fiară smocul de chei cu care n-apucase să deschidă curtea templului. Iar dulăul fără să stea pe gânduri, înhaţă smocul şi pe-aci ţi-e drumul

Cu hogeacurile nu-i lucru de glumă…

Era noapte târziu, atât de târziu că se culcaseră şi greierii spaţiului verde dintre blocuri, visând poate la o viaţă mai bună, cum ar fi să fie vară tot timpul.

În bucătărioara apartamentului de trei camere decomandate, de la etajul patru, Taica Mitrea îşi aprinse visător jumătatea de ţigară viceroi. Pe vremuri fusese un pasionat fumător de Carpaţi-fară, însă capitalismul vorace ucisese această legendă a fumului românesc, pentru a face loc mărcilor din toate colţurile lumii. Taica Mitrea hotărâse de mai multe ori să se lase şi vara asta ataca problema prin metoda înjumătăţirii ţigărilor cu foarfecă.

Purta bluză de pijama în dungi verzi şi crem, asortată unei perechi de pantaloni cu acelaşi model. Era uscăţiv, vânos, cu mărul lui Adam generos şi-un promiţător început de chelie. Număra cincizeci de primăveri.

De cealaltă parte a mesei luminate de un bec fără abajur, spânzurat doar de firele cu care-l înzestrase tata constructorul, înlemnise tânărul Neluţu Borangic, în aşteptarea unei minuni dumnezeieşti, ori a unei inspiraţii emanând din poveţele mentorului său haiducul. Avea nevoie ca de aer ori de una, ori de alta, ca să dea

răspunsul cel mai potrivit întrebării pe care i-o pusese cu un minut în urmă visătorul Taica Mitrea.

— Şi ia ziceţi, mă copii, când v-aţi hotărât să puneţi nunta?

Cititorul celor de mai sus ar putea gândi, pe bună dreptate, că se face vorbire despre nunta lui Neluţu Borangic cu domnişoara Petronda Banu, aleasa inimii sale, pe care a descoperit-o în sfârşit, după mai bine de cinci săptămâni de căutări febrile prin măruntaiele mahalalelor de la soare-răsare.

Nici vorbă.

Povestea îndrăgostiţilor şi-a nemaipomenitului Tănase Vlăsia abia s-a urnit şi-ar fi păcat ca ea să sfârşească atât de iute, oricât de fericit prilej s-ar dovedi o nuntă. Atunci ce l-a făcut pe Taica Mitrea să rostească întrebarea care le dă fiori de gheaţă nu numai tinereilor cu tuleiele abia mijind, ci şi bărbaţilor în putere?

Pentru a lămuri această nelămurire, trebuie să ne întoarcem cu toţii în urmă cu o săptămână…

— Ce, Ucenicule, n-ai mai văzut strigoi? gâlgâia vesel Tănase Vlăsia, în pragul uşii pe care Neluţu Borangic se grăbise s-o deschidă, îndemnat de Alba Nicoleta, cea ostenită de votcă şi iubire.

Şi dându-l la o parte, cu un umăr oţelit:

— Ia, fa loc, că mi-o cere şi mie inima glas şi sân de femeie.

Cu acest citat aproximativ din „Neamul Şoimăreştilor”, dădu buzna direct în dormitorul femeii, unde fu întâmpinat cu chirăieli. Ucenicul, dacă tot se sculase cu noaptea-n cap, se aşeză în bucătărie, să-şi încropească un sandviş cu salam, căci era cam lihnit.

Un ceas mai târziu, şedeau tustrei în jurul mesei, la sfat.

— Tu, Nicoletă, să nu-i porţi gând rău băiatului, căci am să-l iau de lângă tine. Am hotărât că-i vremea să fac o faptă bună, să-i găsesc pe Cătrănela aia a lui.

— Petronela, îndrăzni iar Neluţu şi tăcu fulgerat de privirile lor.

— Aşa că nu se cade să-l duc înapoi drăguţei ostenit mort de încercările tale. Acum tot sunt între două bătălii, deci am un pic de răgaz ce poate fi cu folos.

Alba Nicoleta piui încântată ca o vrăbiuţă. În faţa haiducului, bărbăţia ei se stinsese.

— Dar ai sfârşit treaba aceea, cu ăla din partea cealaltă?

— N-am sfârşit-o, ci numai am oprit-o, s-o apuc cum se cuvine pe-aia cu ălălant, de dincolo.

Intimidat de complexitatea celor rostite, Ucenicul rămăsese mut.

— Ia scoate scrisoarea şi poza, să le vadă Nico, că ea le ştie pe toate alea noi care trec prin cartiere, până se lipesc pe undeva.

În mânuţele drăgălaşe ale Albei, scrisoarea Petronelei prinse glas căci, după cum deja se ştie, femeia nu putea pune suflet dacă nu citea cu voce tare.

„Dragul meu drag Neluţu… Iartă-mă pentru tot ce s-a întâmplat, dar tu şti ce e-n inima mea. N-aş mai fi eu, cea pe care o iubeşti, dacă n-aş da ascultare chemării care mă cheamă. Nimica nu s-a schimbat între noi şi poate că într-o bună zi ne vom revedea şi vom fi fericiţi împreună. Eu acuma plec la Bucureşti, să-mi fac o carieră in showbiz. O să-ţi explic odată ce-i asta. Am să stau la o prietenă care-am cunoscut-o în tabăra de la Tismana şi mi-a zis când ai drum prin Capitală, fată, vino să stai la mine, în Şoseaua Vergului. Să mă ierţi şi să nu mă uiţi, dragul meu drag Neluţu. Te iubesc, te iubesc, te iubesc, Petronela! y

Nicoleta scăpă o lacrimă care întină cuvântul „showbiz”, făcându-l să semene cu un păianjen vioriu. Iar când văzu şi poza Petronelei, poziţia portret uşor aplecat înainte-dreapta, căutătura romantică, rimelată, şi buzele senzuale, mai scăpă una, pe lângă răvaş.

— Suflet de muiere, deh, mormăi Vlăsia înduioşat,

sub peria mustăţii. Ce spui, Nicoleto? Avem de unde să apucăm căutările?

Ochii Albei Nicoleta sclipiră aţâţaţi.

— Eu, Tănase, pe fatuca asta n-am văzut-o prin Colentina şi n-am ştiinţă de noutăţile din Vergului. Dacă e să fi tras acolo, la o prietenă, cel mai nimerit ar fi să-l întrebi pe Taica Mitrea cusătorul, căci el are cunoştinţe unde puterile mele sunt limitate.

— Ce spui? N-o fi Mitrea ăla care-a lucrat la fabrica de ace de cusut şi l-a prins cu un sac întreg de produse care vrea să le treacă graniţa, la moldoveni?

— Ba chiar el, întări Alba. I-au luat toate acele, şi-n chiloţi l-au cercetat cu magnetul, iar pe dânsul l-au dat afară. A vrut să-şi ia zilele, dar l-am minţit c-a câştigat la loto şi-am mai obţinut o săptămână, până i-a trecut.

— I-ai scăpat viaţa. Cu ăsta am haiducit în tinereţe, prin Drumul Taberei – Militari, suspină Tănase Vlăsia. Dacă e tot acela cum îl ştiam, bucuros ne va sări în ajutor. Strânge-ţi bulendrele, Neluţu! Iar tu, Nicoletă, să m-aştepţi la ceas de seară cu masa plină de bucate. Căci în frigiderul tău sticlele de votcă se plictisesc de moarte fără o icră, o brânză, un ghiudem.

Zis şi făcut. Un ceas mai târziu, Taica Mitrea le deschisese uşa larg şi cei doi vechi tovarăşi se luaseră în braţe bărbăteşte.

— Mitreo, făcu Tănase Vlăsia, poveştile pe mai târziu. Acum ajută-mi să dau de urma fetii după care tânjeşte ucenicul ăsta al meu şi te-oi cinsti cum se cuvine.

Îi împărtăşiră toată întâmplarea.

— Asta nu-i treabă uşoară, spuse gânditor Taica Mitrea, când ei terminaseră. Nu mai e Şoseaua Vergului ce era odinioară, au crescut blocurile ca ciupercile după ploaie. Fata voastră şi prietena ei pot fi într-o mie de locuri, dacă nu s-or fi mutat între timp. Îmi trebuie vreme, să-mi cercetez ochii şi urechile din care am sumedenie prin cartier. Dar până atunci să rămână băiatul la mine,

câteva zile, să-mi fie de ajutor.

Neluţu Borangic îşi duse rucsăcelul care conţinea toată averea lui (două perechi şosete, două perechi chiloţi, periuţă dinţi, bani puţini rău, număraţi zilnic) în cea mai mică din camere, unde şi căzu pe pat, adormind tun. Iar Mitrea şi Vlăsia se aşternură la o beţie vârtoasă.

Vreme de câteva zile, Taica Mitrea iscodi împrejurimile, iar Tănase haiducul îşi înteţi căutările prin alte mahalale, unde mai avea ajutoare. Tânărul îi însoţea pe rând, după cum cădeau la învoială de cu seară, ori bătea străzile de unul singur, luându-şi totdeauna semne, să nu se rătăcească. Încât, de la atâta alergătură începuse sărmanul să se clatine pe picioare şi să i se năzare c-o vede pe Petronela la fiecare colţ. Apucase chiar vreo două-trei de umăr, crezând că chinul său s-a sfârşit şi puţin lipsise s-o ia pe coajă.

Unde mai pui că mânca tot pe sărite, ba un covrig din micile lui economii, care multe zile nu mai aveau, ba un ceai la Taica Mitrea, care ţinea frigiderul din scurt. Numai când se vedea cu mentorul său, Tănase Vlăsia băga mâna în buzunar până la cot şi-l ospăta de nu mai putea să răsufle, dintr-o întâlnire ca asta trăind apoi două zile întregi.

Într-o seară, pe când îi ţinea de urât gazdei, ascultând nenumărate poveşti despre acele de cusut, Neluţu Borangic auzi uşa de la intrare şi-apoi cineva lipăi spre sufragerie.

— A, răspunse Taica Mitrea privirii sale întrebătoare, e fi-mea, studenta. Mai trece câteodată pe-aici. E fată mare.

Verginica, merge pe douăşopt, da’ nu-i dai nici şaişpe. Poate faceţi cunoştinţă.

Şi zicând acestea, îl privi cam ciudat.

Un instinct de supravieţuire, ca al fiarelor tinere, îi dădu cumva de veste Ucenicului că nu-i a bună. Şi într-adevăr, seara următoare, gazda lui desfăcu, lucru de mare

mirare, o sticlă de vin.

— Ia, Neluţu, ia, băiatule, îl îndemnă mieros. Uite şi nişte covrigei. Nu bei alcool? Atunci umple-ţi paharul la chiuvetă, că suc n-am cumpărat, fiind numai din chimicale dăunătoare. Covrigeii merg bine cu apă, iar eu o să beau un strop de vin.

Ronţăind covrigei botezaţi, tânărul aştepta urmarea încordat.

— Auzi, tu te pricepi la calculatoare? Că uite, Verginica mea are unul în debara şi tare-ar vrea să-l folosească, pentru la şcoală. Dar nu ştie dacă e bine să-l pornească acum, după ce-a stat doi ani şi s-a pus praful pe dânsul de-un deget.

Băiatul clătină din cap.

— Nu te pricepi? Păcat. Mare păcat. Auzi, dar referate ştii să faci? Nu din alea grele, ceva uşor, aşa, istorie, geografie, nişte biologie. Verginica mea e fată cuminte, unde-o pui acolo stă şi-i merge mintea. Nu ca fufele ălelante din cartier. Am crescut-o bine, ferice de ăl de o lua-o de nevastă. Când termină facultatea, fireşte.

Neluţu Borangic observă îngrozit că se termină covrigeii şi-o să trebuiască să zică ceva. Începu să-i mănânce mai încet, oricât i-ar fi ieşit ochii din cap de foame.

— Ei, zise în sfârşit Taica Mitrea, mai vorbim noi şi mâine. Du-te la culcare, c-oi fi ostenit…

Iar seara următoare, fără să mai deschidă alte discuţii inutile, îl împinse binişor de la spate direct în sufragerie.

— Verginica Mitrea – Neluţu Borangic! Neluţu – Verginica!

Prezentările fiind făcute, închise uşa după el. Pe dinafară.

Camera era cam întunecoasă, căci doar într-un colţ, pe un birou mare lumina o veioză cu picior arcuit. Ucenicul făcu doi paşi şi se-mpiedică de un scaun care se afla la

perete, chiar lângă uşă. Nu îndrăzni să meargă mai departe, ci se aşeză cuminte, încercând să-şi obişnuiască privirea cu lumina slabă şi să desluşească cele ce se găseau prin sufragerie. Deocamdată nu vedea pe nimeni. De unde ar fi putut veni primejdia?

— Săru… mâna… îngăimă, dar cum nu primi răspuns socoti că e mai bine să lase lucrurile aşa cum sunt.

După un minut de tăcere, se ridică şi merse tiptil la uşă. Uşa era închisă cu cheia. Atunci se întoarse la loc şi se puse iar pe aşteptat. Măcar scaunul era ceva sigur.

Cum stătea el aşa, abia respirând, auzi deodată un zgomot uşor ca un scrijelit. Ciuli urechile, dar scârţâitul încetă imediat. Apoi se porni iarăşi, după câteva clipe, mai tare. Era un scrijelit ascuţit, care parcă venea de nicăierea şi-i zburlea părul pe ceafă. Aci se pornea, aci se oprea, ca zumzetul unei viespi furioase, ce-i dădea ocol, pregătindu-se să-l înţepe.

Dar nu-l înţepă nimic. Ucenicul îşi dădu seama că scârţâiturile vin dinspre veioză. Încet, întinse mâna, găsi comutatorul de lângă uşă şi aprinse lumina.

Va să zică asta era domnişoara Verginica studenta.

Tânărul văzu iţindu-se de după biroul mare doi umeri şi-un cap ciufulit, de băiat. Nu-i ajungeau tălpile pe podea, iar când îi aruncă o privire furioasă, Neluţu Borangic remarcă mustăcioara brunetă care se potrivea de minune cu buzele subţiri ca aţa.

— Mă… mă scuzaţi, eu n-am…

Verginica pufni de două ori şi nu-l mai băgă în seamă, pornind iarăşi să scrie pe nişte foi de hârtie, cu un creion ascuţit ca suliţa. În dreapta ei, mormanul de coli scrijelite cu semne misterioase creştea văzând cu ochii. Parcă s-ar fi aflat la concursul mondial de scrijelit.

Ucenicul stătu multă vreme s-o privească, poate o jumătate de ceas. Din când în când, ea îi arunca o privire duşmănoasă, pe deasupra colilor şi-a mustăcioarei. În cele din urmă, maţele tânărului dădură un semnal legat de

covrigeii cu apă.

Atunci ea se dădu jos de pe scaun, cu o mică săritură şi veni către el, înfiorându-l. Abia îi venea până la scobitura pieptului, dar era lată în umeri şi crăcănată. Până să zică el ceva, îl trase în jos de revere şi-l pupă pe obraz. Apoi deschise uşa cu o cheie şi-i dădu drumul în libertate.

În bucătărie, Taica Mitrea deja desfăcuse sticla de vin începută şi, în culmea fericirii, mai scosese o pungă de covrigei. Tăie în două o ţigară viceroi, trase primul fum şi-l rostogoli visător în tavan.

— Ei, să fie într-un ceas bun! Şi ia ziceţi, mă copii, când v-aţi hotărât să puneţi nunta?

Capitolul 3

Unde Ucenicul dă piept cu misterele de nepătruns ale Asiei.

Învăţătură.

Mă-ntrebi de-am avut a face cu doamne străine? Mie, frăţioare, niciuna nu mi-e destul de străină, toate-mi sunt aproape. Iar dacă te gândeşti la alte ţări, limba mea ştie toate limbile. Află că într-o vreme îmi căzuse cu tronc o domnişoară din Bălcik. O să zici stai, nene, că asta-i colea, la doi paşi, iar Bălgaria-i un fel de Românica, numai de vreo trei ori mai mică. De unde străinătate?

Ei, află că nu-i chiar aşa. Femeia bălgară are sângele migratorilor de pe vremea lui Gelu Glad Menumorut, şi-i greu de strunit ca un cal sălbatic.

În fine, o cunoscusem pe duduia asta, într-o vară, la Doi Mai, când făceam un ban de vacanţă, cărând cuferele unor turişti. Şi unul, care l-am scăpat de-am stat cu unghia vânătă o lună, era chiar al ei.

Şi-a cerut iertare în limba ei şi mi-a lăsat, pe lângă pumnul de mărunţiş, o carte de vizită, doar numele şi-un telefon. Ce nume frumos… Parcă-l aud şi-acuma: Ilia Danova. Şi ce ochi… Ca să nu mai zic că se vedea de la o poştă că-i plac hainele care se dezbracă uşor. Şi, ca fată

frumoasă, degeaba ai minte dacă n-o-mbraci într-un costum de baie.

Până vara următoare am stat pe ghimpi. Când e vorba de necunoscute, mă-nteţesc de la o zi la alta. În gândurile mele, lucrurile se petreceau aşa: ajungeam la Bălcik, o sunam, iar Iliada venea să mă ia, proaspătă ca o roză. Mă ducea la dânsa, mă scotea la un club, ceva, şi-apoi…

Ei, apoi e-apoi. Se pricep românii să dea din mămăligură, dar fireşte că eu nu ştiu boabă bălgăreşte, iar dânsa româneşte nici atâtica. Or, câte poveşti de dragoste nu s-au veştejit din pricina lipsei de comunicare?

Am apelat la un ucenic al meu, absolvent de Litere. Pentru dumneata, Maestre, mi-a zis el, cuceresc şi Japonia! Iar săptămâna următoare s-a şi înfiinţat cu un ghid de conversaţie român-bălgar, special pentru mine. Nu unul întreg, ci doar un capitolaş mai important: ăla despre flirt.

Şi-aşterne-te, Vlăsio, pe buchisit flirtul bălgâresc. De ce citeam, de-aia mă minunam. Va să zică sunt şi la bălgari probleme. Nu merge cu „hai, fato, că n-am vreme, ori la tine, ori la mine, huţa-huţa, treaba-i gata, pa şi pu, la revedere!” Sunt subtilităţi, suspansuri, delicateţuri. Iar fostul meu ucenic se gândise la toate. Rând pe rând le descifram, le memoram, mi le-nchipuiam traduse în viaţă, născoceam urmări.

Începea clasic, ca la manual:

„Bună! Pot să m-aşez lângă tine? (Zdrasti! Moje li da sednă?)”.

„Pot să te invit să bem ceva? (Moje li da te cerpii edno?)”.

„Ce bei? (Kakvo pieş?)”.

Ia uite-al naibii, m-am gândit, drept la ţintă ghidul ăsta, nuse-ncurcă.

„Ai venit singură? (Sama li şi tuk?)”.

„Îmi placi. (Haresvăş mi.)”.

„Dansezi? (Ştie potanţuvăme li?)”.

„Îmi place cum dansezi. (Haresvă mi kak tanţuvăş.)”.

Cum zic, drept la ţintă, fără farafastâcuri. Darnici cu mitocănii de să-mi crape obrazul. Hai că-i bine.

„Încerci să m-agăţi? (Da me svaliş li se opitvăş?)” zicea smucindu-se fata din ghid, cum fac ele, orice limbă ar vorbi, însă mie nici că-mi păsa. îi dădeam înainte cu-ale mele: „Eşti cu cineva acum? (Imăş li şi niakoi?)”.

„Ai prieten? (Imăş li şi gale?)”.

„Arăţi foarte bine. (Mnogo ti otivă.)”.

„Eşti super. (Super şi.)”.

„Ai ochi frumoşi. (Imăş krasivi oci.)”.

„Eşti foarte sexi. (Ti şi neveroiatno seksi.)”.

Asta, frăţioare, numesc eu acţiune. Am băgat de seamă ce bine sună toate-n limba lor. Replicile astea, care la noi arpune-o pe fugă pe una mai slabă de înger, erau unse cu marmeladă bălgărească, numai bună s-o-nghită „gospojiţa” cu guriţa ei.

Pe urmă am trecut la atac.

„Nu vrei să ne plimbăm un pic? (Haide da se porazhodin malko.)”.

„Pot să te conduc acasă? (Moje li da te ispratră de vas?)”, „Pot să te sărut? (Moje li da te ţelună?)”.

Ei, dar îţi spusesem că lucrurile nu sunt simple nici la ei. Gena de cal sălbatic, migrator.

„Nu m-atinge! (Mâhni şi răţete!)”.

„Aventurile de-o noapte nu-s genul meu. (Ne săm za edna noşt.)”.

Se prea poate ca în faza asta să ia haiducul şi vreo pălmuţă, pe obraz. Însă la urmă şi cel mai nărăvaş căluţ se lasă strunit.

„Ai un prezervativ? (Imăş îi prezervaţiif?)” zice ea suspinând.

„Este un automat la baie. (V toaletnăta mă aftomat za prezervativ!)”.

„Mă atragi teribil. (Straşno me priviiciş.)”.

Şi nici eu nu mă las mai prejos.

„Sunt nebun după tine. (Lut săm po tep.)”.

„M-am îndrăgostit. (Vliubih se v tep.)”.

„Mă gândesc la tine tot timpul. (Neprekâsnăto mislii za tep.)”.

„Nu pot să trăiesc fără tine. (Ne mogî daţiveia bes tep.)”, „Te iubesc. (Obiciămte.)”.

Ce domnişoară, chiar dăltuită în gheaţa Balcanilor; ar rezista unei asemenea avalanşe, ce femeie ar rămâne-n picioare după o aşa serie? Să-mi arate careva una şi-o iau mâine de nevastă, Doamne fereşte! Nu s-a născut...

Ei, şi lucrurile mergând aşa bine, iată-ne pe-amândoi la aşternut, un ceas mai târziu, goi-goluţi, suflând greu, dar cu sentimentul datoriei împlinite. Iliada fumează mulţumită ţigara de după. Fac tutun bun bălgarii.

Iar eu nu-s din ăia care, când se văd cu sacii-n căruţă, îşi dau arama pe faţă şi-o şterg cu palma-n fund. Susţin elegant conversaţia de la postludiu:

„Ce faci mâine seară? (Kakvo şteptaviş utre vecer?)”.

„Îmi dai numărul tău? (Ştie mi dadeş îi nomeră na telefonă şi?)”.

„Te sun. (Ştie ţi se obadia.)”.

Mă-ntrebi, frăţioare, cât de bine au mers lucrurile pe teren? Nicicum. Am sunat-o pe Iliada asta o lună, de-am anchilozat cu mâna îndoită la ureche, pe telefon. Nota de plată (smetkătă) m-a sărăcit. N-a răspuns nici până-n ziua de azi.

Mustăceşti, muceo, ţi-oi zice poate că n-am apucat chestia cum trebuie. Dacă-i pe-aşa, să te văd pe tine cum te descurci, când o fi cazul...

Întâia oară, Ucenicul se împiedică de domnişoara Huy pe una din uliţele cu nume latin, din cartierul care fusese odinioară fund de lac, apoi groapă pentru motoazele uriaşe aduse la cutremurul, din 77, pe urmă grădini de legume, puzderie, împrejmuite cu sârmă pe araci şi, în fine, un codru de căsuţe, magherniţe ori palate ţigăneşti,

cu pretenţii de bunăstare rafinată.

Ucenicul păşea sprinten pe Dinogeţia, gonind spre Romula colţ cu Sucidava, unde-l trimisese găzdoiul lui din săptămâna aceea, să-i ia tutun şi-un pet de bere Noroc, de la minimarketul zilierilor.

Deodată domnişoara Huy îi sări în spinare. Fapta se petrecuse la propriu, fără veste, astfel că Neluţu Borangic se sperie îngrozitor, închipuindu-şi că, deşi era miezul zilei, o ceată de tâlhari la drumul mare opera nestingherită. Se scutură viguros, descotorosindu-se de cocoaşa nedorită, apoi, pregătit de ce era mai rău, dădu cu ochii de agresoare.

— Eee! Eee! făcea dânsa cu ochii mari de spaimă. Eee!!!

Şi tot arăta cu degetul, semnalizând o primejdie de moarte ori mai multe. Ucenicul cercetă în direcţia indicată, descoperindu-i la mică distanţă pe Albiei, Laica şi Ureche, maidanezii arondaţi străzii Dinogeţia, care nu se încumetau în afara perimetrului lor, căci i-ar fi rupt în bucăţi alţi titulari de străzi, din cei douăzeci – treizeci ai cartierului. Şedeau sărmanii pe labele dinapoi, fluturând cozile în semn de pace, extrem de curioşi, aceasta fiind prima chinezoaică pe care o vedeau în viaţa lor.

Ucenicul întoarse privirea către domnişoara Huy. Măsura vreun metru cincizeci, la patruzeci de kilograme, părul până corbului chinezesc, tuns scurt, cu breton, chip copilăros marcat de nelinişte, hăinuţe cuminţi, dar şic. Neluţu schiţă un salut universal cu capul, căutând să priceapă tâlcurile întâmplării în curs de desfăşurare.

Iar domnişoara Huy o ţinea una şi bună cu chiotele ei chinezeşti.

— Eee!!! Eee! îl E! i!

— E, ce? se impacientă tânărul.

Pe urmă Albiei se ridică prietenos, venind să-şi prezinte omagiile. În clipa aceea chinezoaica o luă razna şi sări ţipând în braţele băiatului, mai-mai să-l doboare.

Care va să zică asta era… Păi cum aşa? Nu umblă vorba că pe-acolo, pe la ei, căţeii ăştia sunt o delicatesă râvnită de toată lumea? Nicio masă fără un doberman? ia te uită ce mai freamăt, ce mai zbucium… Ce mai fiţe pentru sărmanul Albiei, care dacă te faci o dată spre el nu se mai opreşte până-n Obor.

— Nu-i problemă, domnişoară, mormăi Ucenicul, descotorosindu-se din nou de dulcea povară, de data asta cu băgare de seamă şi mai fără tragere de inimă, căci prin ţesătura tunicii chinezeşti simţise doi sânişori rotunzi apăsându-i pieptul.

De tulburare, nu mai izbutea să pună cap la cap cele câteva vorbe englezeşti utile în situaţii de urgenţă.

— No danger, îngăima, no problem…

Şi apoi:

— Good dog, no bâte, nice cuţu… Friends!

Fie că limba lui John Lennon îi era străină, fie că spaima îi paralizase gândirea („ori, mai ştii, Doamne iartă-mă, o fi retardată săraca”), încurajările lui nu aveau niciun efect asupra domnişoarei Huy.

— EeeWEee!!!

Atunci Neluţu Borangic luă problema de mână, liniştind-o întrucâtva, iar Ureche, Laica şi Albiei veniră s-o adulmece plictisiţi. Nu prezenta niciun interes pentru ei. Plecară să caute oase prin nişte mormane de gunoi proaspăt amenajate de locuitorii cartierului, în vreme ce unghiile frumos lăcuite ale fetei strângeau tare degetele Ucenicului, lăsându-i amintiri de neşters.

— Unde stai? întrebă el în sfârşit, trecând la soluţia cea mai practică. Unde mergi? Hai că te duc eu.

Şi uite că de data asta parcă pricepe. Desenează un zâmbet chinuit şi-i arată direcţia, o casă vernil leşinat, dintr-un şir de opt identice, locuite – toată lumea ştie asta, de pălmaşi asiatici aduşi să trudească la blocul de zece etaje ridicat în coasta Fundenilor şi mici comersanţi de chinezării, care-au umplut angrourile, Europa, Dragonul

Roşu, câte altele…

Mergeau încet, ca şi cum ar fi ieşit la plimbare, mână-n mână, păşind când pe trotuarul străpuns de bălării vivace, când pe carosabilul necirculat, după cum lengăduiau maşinile parcate de proprietari. Păşeau în tăcere, fără să îndrăznească mai mult decât priviri furate cu coada ochiului, când unul, când altul. Neluţu Borangic descoperea, asamblând străfulgerările unor astfel de ocheade, un profil delicat, nu ca în clişeele stampelor vechi, ci aducând un pic cu fata de pe eticheta unei conserve chinezeşti de bame, pe care-o admirase prin copilărie. Ţesuse împrejurul ei o poveste după alta, pân-o desfăcuse mă-sa, la o ciorbă cu de toate.

Îi plăcu, vreme de câteva minute, să-şi închipuie că şi ea îi cercetează plăcut surprinsă profilul bărbătesc, nasul puţin coroiat şi-o sprânceană groasă, dătătoare de încredere. Ce pereche frumoasă, ar fi putut să exclame cineva ascuns după una din nenumăratele jaluzele pe lângă care alunecau uşor, către casa vernil leşinat.

Însă, în cele din urmă, orice frumoasă poveste de dragoste româno-chineză ia sfârşit înainte de-a se aprinde cu adevărat, din diverse motive obiective. Ajunseseră la ţinta vernil. Acolo, ucenicul văzu câteva automobile pricopsite, iar între ele, pitulată ca un şoricel, una minusculă, roşie, cu acoperiş alb şi tetiere imitând mutrişoara lui Mikey Mouse. Minimorisul ăsta drăgălaş nu putea fi decât al fetişcanei de lângă el şi, citind plăcuţa de înmatriculare, „33 – B – HUY”, o boteză pe loc „domnişoara Huy”. Aşa să-i rămână numele…

Fata îi zâmbi însorit, mulţumindu-i cu nişte ciripituri de-ale ei, se ridică pe vârfuri şi-i pupă obrazul, după care sună la interfon şi dispăru în spatele porţii. Să fie oare această curte teritoriu chinezesc, aşa cum se stabileşte în cazul ambasadelor? se întrebă aiurit Ucenicul.

Aşa se sfârşi cea dintâi întâlnire a sa cu domnişoara Huy.

Câteva zile mai târziu, plecând din nou să facă aprovizionarea cu „Noroc” şi ţigări, Neluţu trecu iarăşi prin faţa casei cu pricina, deşi traseul său obişnuit nu prevedea această deviere. Constată că-i bate inima ceva mai tare pe strada asta („Porolissum”, pe-o latură a benzinăriei „Mol”), însă amintirea vie a Petronelei, însoţită de o fulgurantă vedenie a chipului iubit, îi mai temperară pulsul. Descălecase în Capitală ca să dea de urma logodnicei sale, mai ştii, poate chiar s-o scape din te miri ce belele, iar acum aluneca spre o idilă utopică, siropoasă şi lipsită de speranţă, statutul cuplurilor mixte fiind unul fără viitor la Turceni.

Şi totuşi, înainte pe Porolissum…

Odată ajuns în dreptul casei vernil leşinat, crezu întâi c-a greşit strada. Porţile, atât cea mică, dar şi cele mari, pentru maşină, erau larg deschise, iar în curte se desfăşura cel mai impresionant haos imobiliar din câte-i fusese dat să vadă. Peste tot zăceau împrăştiate mormane de cherestea, pietriş, panouri de rigips, cercevele şi uşi. Câţiva europaleţi cu ţiglă alcătuiau, prin neorânduiala în care fuseseră depozitaţi (zvârliţi?) un soi de fortăreaţă labirintică, în inima căreia se putea petrece orice. Peste toate plouase abundent cu hârtii, rumeguş şi pungi de plastic.

Neluţu Borangic mai observă că toate uşile şi ferestrele casei vernil leşinat erau larg deschise, dând clădirii un aspect de locuinţă părăsită în grabă, locatarii sărind pe geam la un incendiu şi scăpând cu fuga în ignifuga Chină.

Însă privind în jur descoperi minimorisul Mikey Mouse, staţionând ceva mai încolo, poate pentru a face loc camioanelor care descărnaseră toate aceste daravere. Aşadar domnişoara Huy nu putea fi prea departe. Iar prin cartier n-o vedea ieşind la plimbare, afară doar dacă subit s-ar fi împrietenit cu-alde Albiei, Laica şi Ureche.

Fără voia lui, făcu un pas în curte. Atunci cineva râse

tare, undeva, sus, speriindu-l.

Erau şapte muncitori chinezi, cocoţaţi pe unicul balcon al vilei, cu picioarele bălăbănindu-se în gol. Behăiau pe rupte, arătând cu degetul spre el, comentându-i pesemne sperietura, în parametrii lor exotici şi indescifrabili.

Ucenicul chibzui cum ar face mai bine să le explice acestor *ninja* (confuzie explicabilă pentru un european) că nu e genul lesne intimidabil cu nişte hlizeli, că trecea absolut întâmplător pe-acolo şi că, dacă tot s-a nimerit, ce-ar fi să-i dea câteva lămuriri cu privire la persoana care locuia în această casă.

— Hello, spuse pentru început.

Căci nu există, cel puţin aşa afirmă lingviştii, individ pe planeta Pământ, care să nu priceapă înţelesul acestei vorbe simple.

Ei bine uite că există. Ciorchinele de chinezi din balcon continua să-l bombardeze cu chicoteli guturale, iar tânărul începu să cântărească varianta unui limbaj al semnelor, care să-i scoată pe toţi din impas. Însă cum ai putea să mimezi „locuia aici o domnişoară pe care-am condus-o acasă în urmă cu câteva zile, fiindcă se temea de Albiei, Laica şi Ureche, fără temei de altfel, ei fiind nişte maidanezi tare cumsecade, mă-ntreb dacă ştiţi ceva despre dânsa, nu că aş fi foarte interesat, ci doar aşa, ca locatar care vrea o informaţie despre un alt locatar al cartierului”?

Abia reuşise să proiecteze câteva gesturi în legătură cu „locuia aici o domnişoară”, când fu îmbrâncit într-o parte> de un al optulea chinez, care se furişase perfid prin spatele lui şi pătrunse vijelios în curte, cocoşat sub greutatea a doua sacoşe uriaşe, doldora de marfa.

Opiu? Jad? Haşiş? Vreun rival tranşat în piesele componente, bine stivuite în sacoşe?

De uimire, Neluţu Borangic îşi pierdu echilibrul şi se întinse cât era de lung în singura băltoacă a curţii. Atunci chinezul nou-venit se întoarse rânjind şi-l avertiză:

— Poate e noloi!

Fârtăţii lui de pe balcon îşi dădură drumul direct pe un morman de nisip afânat, cu chiote de bucurie care aprinseră imaginaţia Ucenicului. îl bătură pe spate pe noul venit, ca şi cum acela s-ar fi întors dintr-o lungă, eroică expediţie şi cât ai clipi despachetară sumedenie de pungi de fină albă „trei de zero”, cu care dispărură în interiorul bântuit de penumbre al casei. Vila îşi reluă îndată aerul părăsit, lucru de mare mirare, căci nici Porolissum nu e strada Mantuleasa, nici Borangic vreun Eliade născut la Turceni.

Seara, Neluţu îşi luă inima-n dinţi şi-i înfăţişă găzdoiului, la o bere, strania situaţie.

— Aşa, şi? făcu Bebe Buican, zis Ţeapă, care-o ţinuse odinioară pe soră-sa lui Strătilă, singurul proprietar de butică erotică din buza Pantelimonului.

— O fi plecat din oraş, cât lucrează gălbejiţii la amenajări, adăugă căscând cu un trosnet de falei.

Tânărul replică timid că, logic, dacă maşina Mikey Mouse e tot acolo, se cheamă că nici proprietara nu poate fi prea departe.

Ţeapă râse scurt.

— Păi ce, trebuia să plece musai cu săpuniera ei? Curvele astea au sponsori bazaţi, mafioţi de pe la ei, care put de parai. O fi luat-o stăpânul cu merţanul, ori vreun lexus, să-i miroasă păsărică şi to arfei pe la Sinaia, Mamaia, alea-alea. Hai noroc!

Ucenicul rămase cu gura căscată un minut întreg. Mintea lui asimilase toate vorbele lui Buican, însă refuza să le asambleze ca adevăr. Monstruozităţile pe care le debita găzdoiul nu se potriveau nici cât negru sub unghie cu imaginea domnişoarei Huy şi cu avalanşa de informaţii pe care le primise prin conexiunea mâinilor împreunate. Iar termenii asociaţi femeii copil erau atât de îngrozitori încât băiatul nu se lipi de somn până către ziuă, încercând să şi-i gonească din cap.

Aşa se sfârşi cea de-a doua întâmplare cu micuţa chinezoaică.

Ehei, dar deapănă-te poveste, că-nainte mult mai este…

Într-o seară, Neluţu Borangic se întorcea de la unul din sfaturile sale de taină cu Tănase Vlăsia, din piaţa Oborului, sfat care se sfârşise ca atâtea altele cu năvala poterei.

— Pe cai, voinicilor, pe cai! mai apucase haiducul să-i strige vorba lui obişnuită, înainte de-a se lăsa dus în mâinile neferilor. Ne vedem poimâine la locul ştiut!

Se întunecase de-a binelea. Ucenicul mergea cu gândul aiurea, socotind, după cum îl instruise mentorul la prima lor întrevedere, cărui loc i-ar veni poimâine rândul, prin rotaţie.

Stelele ieşiseră după ploaie, sclipind răcoros, proaspăt spălate. Tânărul simţi tristeţea năpădindu-l. Iubita lui Petronela e de negăsit, iar el nu-şi află liniştea în această lume greu de înţeles, în care nu găseşte un loc al lui, un tovarăş de-aceeaşi vârstă, măcar un acoperiş de sub care să nu se trezească alungat de la o săptămână la alta.

O luase pe Tibiscum, să iasă în Arubium, la hogeacul lui Bebe Ţeapă Buican, fost cumnat cu Strătilă. Să-i mai asculte vreun ceas însemnările orale despre curve şi ţepe, înainte de-ai fi îngăduit să se culce chinuit pe sofaua deşelată din holul de lângă budă.

O luase pe Tibiscum şi se trezi, fireşte, fără să ştie în ce chip, pe Porolissum.

Vila era tot acolo. Porţile fuseseră închise, iar pe zidul negru o singură fereastră, la parter, lumina galben auriu, decupând şi în asfaltul străzii un dreptunghi de ziuă. Ucenicul păşi fascinat înăuntrul lui.

Putea să vadă în camera aceea şi iată ce văzu:

Sufrageria, cât îi îngăduia unghiul să observe, n-avea mobile pe pereţi, dar din tavan spânzura un candelabru strălucitor, sofisticat, ca-n filmele cu nobili şi palate. În

mijloc se afla un pian uriaş, cu coada ridicată aidoma unei vele negre de corabie. Iar de cealaltă parte, pe un scăunel, abia atingând pedalele cu picioruşele ei asiatice, nimeni alta decât domnişoara Huy aştepta cu un aer pierdut, neîndrăznind încă să-şi aştearnă vârfurile degetelor pe clapele sidefate.

O simfonie? Un lied? O doină de prin părţile Sichuanului? Ce repertoriu se pregătea în seara aceea? Ucenicul mai făcu doi paşi, lipindu-se de gard, putând acum să cuprindă în priviri întreaga scenă înfăţişată de fereastra strălucitoare.

Sorbea imagine după imagine. Trupul unduios al fetei era înveşmântat în aur şi argint spânzurând numai în nişte breteluţe subţiri de umerii arcuiţi subţire ca o cobiliţă princiară, pentru mirese neprihănite. În scobitura decolteului, pe care sânii pe cale de-a se coace nu pridideau s-o umple, aluneca o picătură mică de sudoare, un mărgăritar. În jurul gâtului mai delicat decât al unei lebede adolescente, domnişoara Huy îşi înfăşurase un boa roşu din pene de struţ, pe care-l înfiora cu fiecare respiraţie.

Era cu putinţă? O făptură de poveste în Porolissumul uitat al Fundenilor, unde numai cucuta, pălămida şi ciulinele înfloresc nestingherite?

Neluţu Borangic se căţără pe gard, în transă, gata să-şi ia zborul către basmul de la parter, să dea bună seara, ca băiat binecrescut ce se afla şi să părăsească această lume cenuşie, amestecându-se în culorile minunate de dincolo. Oricare ar fi fost acel „dincolo”.

Atunci uşa sufrageriei se deschise şi în încăperea magnifică pătrunse un chinez uriaş, cu ditamai goldanul atârnat de grumaz, înţolit într-un costum de ape Armani, care nu reuşea să strunească burdihanul peste măsură de încăpător. Până să se dumirească spectatorul ce şi cum, grumazul se îndoi balansând lănţoiul de aur şi depuse un pupat sub formă de ventuză lipicioasă pe ceafa sacră a

domnişoarei Huy. Ea sări bucuroasă în braţele lui şi împreună părăsiră templul luminos, în vreme ce pianul porni să intoneze singur un mişcător marş nupţial chinezesc…

— Şi cum, Ucenicule, făcu posomorât Tănase Vlăsia, aşa a zis Ţeapă, „curvele astea”?

Tânărul dădu din cap ruşinat, necutezând să-şi privească mentorul drept în ochi. Ştia prea bine ce se petrece în mintea şi inima haiducului. Vreme de câteva minute tăcură împreună, mărginindu-se să-şi soarbă fiecare licoarea din pahar, Tănase o mastică bălgărească, luminată dinăuntru cu mici firimituri de sidef, Neluţu Borangic un suc de mere.

Nori negri se-adunau, atât pe cerul locului în care se reîntâlniseră, aşa cum le fusese vorba („Karamel” – bere, mici, pizza), cât şi pe fruntea fără vârstă a lui Vlăsia. Deodată, haiducul trânti palma pe masă.

— Asta-i… De mâine îţi găsesc alt hogeac. Ţeapă mi-a fost ca un frate, dar vremea a trecut urât peste el. Nu pot în ruptul capului să te las sub acelaşi acoperiş cu unul care afuriseşte femeia şi-o zugrăveşte cu vorbe de stabiliment. El spurcă tot ce te-am învăţat până acum. Şi cum o să te mai uiţi la Petronela când om da de dânsa?

Capitolul 4

În care spiritul războinicului îşi face de lucru cu o mână de pietricele.

Învăţătură.

Gata „ţi-ai dat sufletul? Uite la tine, flăcău de şaisprezece primăveri şi-abia ţii pasul cu unul ca mine, de… Oricum, etatea nu contează. Lucrul ăl mai de seamă e să te simţi tânăr şi să bagi mare când se iveşte prilejul. Acum de pildă, dacă ne moleşim, ne-ajung arnăuţii şi bine n-o să fie. Până lămuresc ei că tu n-ai a face cu haiduciile melet îţi îngheaţă ciolanele trei nopţi în arest.

Haida, pieptul înainte, fundul înapoi, coatele pe lângă corp, pasul sprinten ca iepurele şi lung ca gazela!

Rezistă până la colţ. Acolo ştiu o scurtătură prin curtea din dos a unui birt şi ne pierdem. Uite cum suflă, zici c-acum dă ochii peste cap...

S-a dus pericolul. Auzi-i ce înjură de ciudă că nu ne-au înhăţat şi toarnă la vorbe necuviincioase, care nu s-ar cădea să le-asculţi. Asta-i viaţa haiducului. Ci hai să ne-aşezăm la măsuţa de sub viţă, să mai completăm învăţătura. Şi nu-ţifie ruşine cu cămaşa sărăcuţă, dacă eşti curat, ai ceva în cap şi niscaiva putere în mâini. Nu dispreţui umeraşul, căci el îţi ţine haina ţeapănă.

Află dar; dragul meu Borangic, că nimic nu-l îmbărbătează pe-un voinic adevărat ca femeia şi potera. Adică „vorbind înţelepţeştey primejdia şi amorul. Astea două mirodenii sunt pentru tagma noastră ca sarea şi piperul pentru bucatele alese. Ba mai mult, dacă starea omului o cere, sunt şi piperul, muştarul, ardeiul iute, usturoiul, hreanul şi oţetul.

Căci ce face primejdia când năvăleşte de după cotitură în calea drumeţului? Face să-i sară inima din piept, pune sângele în mişcare vioaie, îi suflă omului jar în ceafă şi-i trage bice peste picioare, de zici că-i armăsar. Adică trezeşte din adormire până şi-un molâu ca tine, scoţând din adâncurile sinelui cele necesare pentru a apuca cu sârguinţă pe calea haiduciei.

Iar femeia, ah, femeia... Ai zice că după atâta alergătură din calea primejdiei ce ia felurite înfăţişări, razii, descinderi, urmăriri, fugarul găseşte adăpost la sânul şi pântecele iubitei, care-l primeşte mereu, cunoscându-i zbuciumul şi nevoile. Băieţi deştepţi, fetele astea. Şi bagă de seamă, în treacăt fie spus, că un adevărat meseriaş ţine în rezervă mai multe adăposturi...

Să nu cazi însă în greşeala de-a crede că acolo e musai liniştea, căci uneori femeia e mai primejdioasă ca primejdia însăşi. Multe îţi deschid zăvoarele Paradisului şi, odată ce porţile s-au închis cu un scârţâit blând în urma ta, se dovedeşte că înăuntru e Iadul. Eu însumi ştiu

sumedenie de voinici ce şi-au plătit scump lenevia, fiind acuma bărbaţi însuraţi, cu ciopor de copii, slujbe de ocară şi mame-soacre care-i milităresc mai rău ca pe recruţi. Bine-i să te-ntinzi, dacă ai după ce...

Fireşte, aşa ceva nu mi se-ntâmplă mie, căci eu, Ucenicule, cunosc fiara şi îngerul ce vieţuiesc în concubinaj în aceeaşi femeie.

Dar ca să ne întoarcem la felul în care dânsa îţi iuţeşte sângele, silindu-te să dai tot ce-i mai bum cred c-ai început deja să prinzi cevay după ce-ai pătimit cu Alba. Cu vremea ai să înveţi şi-o să te învăţ eu însumi mai multe. Nu de-astea îţi arde ţie acuma, însă până o găsim pe Petronela Banu poate să mai curgă multă apă pe râul Colentinei. Nu-i păcat să iroseşti zilele?

Înainte să întâlnească adevăratele primejdii şi adevăratele femei, ucenicii ca tine se pot ţine în bună stare urmând la oraş unele poveţe bune, privitoare la sporturi pe care le practicăm noi, cei ce ne ducem viaţa mai mult pe străzi. Aşadar; ascultă şi bagă la cap câteva şmecherii:

Bea un pahar cu apă în fiecare dimineaţă, la trezire, pe stomacul gol. Apa limpezeşte privirile şi gândurile, alungă mahmureala şi arsura de maţe după chef, răcoreşte, spulberă gândurile negre şi e ieftină.

Când stai cu capul gol în soarele amiezii şi nu poţi intra într-un gang ori vreo boltă de cârciumă, trage-te după un stâlp, semn de circulaţie, pomişor, aşa încât umbra lui, cât de mică, să-ţi acopere măcar capul. Dacă nu se sminteşte devia, celelalte scapă tefere.

Nu te urca niciodată cu scara rulantă, că eşti fecior şi-i rău de mădulare. Fii harnic, porneşte pe scările obişnuite, atât la coborâre, cât mai ales la urcare, oricâte trepte ar avea. Pe lângă tine, or să urce cu rulanta sumedenie de graşi, moşi şi babe, acrituri, ologi şi leneşi, care-or să te privească în batjocură, tu singur fiind pe picioarele tale.

Dacă n-ai de fugit de undeva altundeva, ori din faţa

poterei, poartă mereu în spinare un rucsac greuţ, ca să fereşti osânza să se prindă de trupuşorul tău. Şi de altfel mergi cât mai mult pe jos, cât îţi îngăduie timpul, dacă se poate de dimineaţă până seara.

Apoi:

Râreşte-ţi drumurile cu treburi ce nu suferă amânare şi încetineşte-ţi plimbările, să poţi vedea câte sunt în jurul tău, unele frumoase de te ung la suflet, altele dureroase de-ţi seacă inima. ia-ţi vreme să priveşti. Cu vârsta, vei deprinde şi arta de-a deosebi lucrurile pe care merită să le amâni. Căci dac-o ţii tot într-o fugă n-alegi nimic, cum n-alege ăla care trece cu trenul în loc s-o ia pe jos. Fugi de poteră, nu fugi de viaţă.

Uite şi una pentru minte:

Ascultă doar cântece vesele. Mulţi tânjesc, la o supărare mare, să-şi stingă focul cu-o vadră de vin şi lăutari care-i zic de inimă albastră. N-am nimic cu vadra, dar pune lăutarii să-ţi cânte ce ştiu ei mai voios. Să fii trist şi să asculţi leşinături lăcrămoase, e cum ai bea cucută să scapi de mătrăgună.

Aşadar râzi de câte ori ţi se iveşte prilejul, dar nu uita că prostul râde de ce-şi aduce aminte, iar prostuţul doar zâmbeşte.

Mai sunt mii, însă nu pot să ţi le-nşir pe toate deodată, că nu le ţii minte şi ţi se răceşte bunătate de ciorbă în blid.

— Dar de ce fugim noi mereu, neică Tănase? se miră tânărul Neluţu Borangic odată, când chibzuiau împreună pe cine să mai întrebe de Petronela, unde s-o mai caute. Adică de ce fugi dumneata, că eu mă iau după matale. Credeam că toţi îţi ştiu de frică.

Haiducul îl privi înveselit.

— Dacă vrei să ştii de ce fug aşa, în general, află că nici eu însumi n-am găsit răspuns acestei întrebări. Cum zicea cântăreţul ăla cu chitara, „am furnici pe toată talpa”. Eu n-am teamă de nimeni, dar vine aşa, o poftă câteodată,

şi mă ia pe sus ca o vijelie. Rareori ştiu unde-o să-mi dea drumul, însă m-am obişnuit să cad mereu în picioare. Dar dacă mă-ntrebi de ce-am fugit alaltăieri, e din cauza la o încurcătură de afacere, care neferii fac confuzie cu o haiducie a mea de-acum un an ori mai mult.

— Ce afacere? vru să ştie Ucenicul.

— Una, nu contează…

— O fi „treaba aceea, cu ăla din partea cealaltă, pe care n-ai sfârşit-o, ci numai ai oprit-o, s-o apuci cum se cuvine pe-aia cu ălălant, de dincolo”? rosti tânărul pe nerăsuflate cele auzite la sfatul lui Vlăsia cu Alba Nicoleta.

— Aia, aia, râse Tănase din toată inima. Eu, măi băiete, să ştii că iau deopotrivă şi de la bogaţi şi de la săraci, căci harul meu nu e să-i fac pe avuţi neavuţi şi invers – pe sărăntoci boieri, ci numai să aşez toate lucrurile cum trebuie, să fie egale. Căci unde nu sunt la fel se iscă pizmă şi de la pizmă vin toate nenorocirile: bătăi, omoruri, trădări, câte şi mai câte…

— Aha, adică un fel de socialism, cugetă timid Neluţu.

Vlăsia îl privi chiorâş, însă nu-i mai dădu peste nas, căci ajunseseră deja la locul căutat.

Intrară în scara unui bloc părăginit de pe la capătul Pantelimonului, acolo unde întorc tramvaiele când le lasă primăria să meargă şi nu sparge drumul ca să le scoată şinele. Gazelei paişpe. Bâjbâiră un pic la parter, până în dreptul unei uşi dindărătul căreia răzbăteau icnete, ţipete şi bufnituri. Încă o dată, Ucenicul dădu înapoi.

— Hai că nu te mănâncă nimenea, îl îmbărbătă mentorul său, arătându-i afişul de pe uşă. *„Karabe Do. Sala de antrenament Malu. Arte marţiale 8.00 – 18.00”.*

Înăuntru, puzerie de discipoli se călcau în picioare, deprinzând loviturile şi disciplina sub privirile severe ale lui *sensei.*

Nea Malu se bucură de vederea haiducului şi după ce le ascultă păsul fluieră ciobăneşte cu două degete. Într-o

clipă, toată suflarea învăţăceilor, atât cei aflaţi în picioare, cât şi aceia ce apucaseră s-o ia pe coajă, se strânse în jurul lor.

— Atenţiune, ascultă comanda la mine, tună *sensei.* S-a pierdut domnişoara Banu Petronela, constituţie atletică, păr şaten scurt, ochi albăstrii spre verde, fără semne particulare, logodnica tânărului Borangic Neluţu, aci de faţă.

„Us!” | salutară băieţii.

— Misiunea noastră umanitară este găsirea în cel mai scurt timp a domnişoarei Banu Petronela. Sunteţi tineri, sunteţi isteţi, sunteţi mulţi. Fiecare dintre voi cunoaşte tot ce mişcă prin cartierul lui în materie de domnişoare. Cercetaţi, colectaţi informaţie, raportaţi.

Tănase Vlăsia îi susură ceva la ureche.

— Şi *of zi record*: operaţiunea de recuperare se desfăşoară cu cea mai mare discreţie. Fără potere. Mucles!

— Uraaa! izbucniră discipolii entuziasmaţi, dar imediat îşi luară seama şi se înclinară iarăşi regulamentar. *Ust*

— Ai făcut foarte bine, Tănase, c-ai venit la noi, grăi nea Malu mai târziu.

Rămăseseră numai ei trei în apartamentul de patru camere modificate aşa fel încât să cuprindă sala de antrenament, biroul şi-o odaie de locuit.

— Ăştia mici sunt mulţi şi curioşi şi umblă după fete cu balele atârnând de-un cot. Sunt la curent cu tot ce mişcă. Geaba mă lupt să le vâr *bushido*-n cap, ei tot la păsărică le e gândul. Deh, hormonul bate onoarea…

Le istorisi apoi, lăcrimând bărbăteşte, c-a avut şi dânsul o mândreţe de fată, Angelica, dar s-a dus după un agent imobiliar, un terchea-berchea care prosteşte lumea, şi nu mai ştie nimic de ea.

Planul era simplu. Douăzeci de războinici – douăzeci de zone. Dacă Petronela se va fi aflând într-una din ele, ochiul antrenat să prindă cea mai mică mişcare o va repera

negreşit. Ori, dacă va fi trecut măcar pe-acolo, a lăsat o urmă, un semn, ceva.

— Şi eu? îndrăzni Neluţu, cam bănuind ce-o să urmeze.

— Rămâi deocamdată cu nea Malu, că poteraşii de pe-aicea încă nu te ştiu la faţă. Şi-apoi, cu el şi discipolii săi eşti mai ferit decât într-o cazarmă.

— O să-ţi aştern în sală, pe *tatami*> rosti nea Malu încântat vorba nipună, numai să te scoli înainte de opt, că vin băieţii la primul antrenament şi le dai exemplu rău dacă te găsesc dormind.

Tânărul oftă resemnat. Începuse să piardă şirul gazdelor sale şi se temea că lucrurile vor continua tot aşa. Dar gândul la Petronela l-ar fi făcut să poposească şi prin canale, cu aurolacii.

În primele trei zile, discipolii se întoarseră cu o sută de Petronele posibile. Dădeau năvală bucuroşi, cu ochii sticlind, dis-de-dimineaţă, să-şi prezinte raportul, vorbind unii peste ceilalţi, încât despre antrenament nici nu mai putea fi vorba. Nea Malu scrâşnea din dinţi, dar îl chemă de fiecare dată pe Ucenic, să fie de faţă, să spună dacă vreuna din domnişoarele descoperite de cercetaşi era Petronela lui. Se dovedi că noile apariţii feminine se cam înteţiseră în ultima vreme prin mahalale.

Astfel, de pildă, Vărgatu Marin, centură verde, raportă că pe strada Coacăzelor, în Andronache, corespunde descrierii o vânzătoare de covrigi braşoveni, care ia comenzile clienţilor anapoda, încurcând macul cu susanul.

Istrate Gigi, de asemenea centură verde, a surprins o nou-venită în arealul său, Doamna Chica – Aleea Plumbuita, care are toate înzestrările pentru a deveni vedetă de showbiz şi i-a cântat o oră „Să nu-mi iei niciodată dragostea”. Dar nu o cheamă Petronela, se pune?

Gemenii Bogaciu Serinel şi Leonid, centuri galbene ca şofranul, sesizează că în seara zilei de… la orele… au

auzit într-un grup de femei, de la poalele blocului vizavi de al lor, pe una zicându-i alteia: „Fată, se vede că eşti venită de la Turceni!” „Fata” arăta cam de patruzeci de ani.

În fine, Arieşeanu Costel, centură maro, declară misterios că se află pe urmele câtorva suspecte, urmărind nişte piste sigure, pe care deocamdată nu le poate face publice, pentru bunul mers al anchetei.

Şi aşa mai departe.

Neluţu Borangic simţea că-l cuprinde şi mai tare melancolia, de la o zi la alta. Mai cu seamă că după o severă, dar dreaptă, muştruluială a lui nea Malu, discipolii îşi răriră de-a binelea rapoartele, ba chiar începură să-l privească chiorâş pe Ucenic.

— Bagă-te şi tu, Neluţule, cu ei la un antrenament-două, îl îndemnă în atare situaţie *sensei*, să te apropii de colectiv, să simtă că eşti de-al lor.

De băgat nu prea-l lăsau să se bage, căci când nu se uita nea Malu îi mai scăpau câte una pe cocoaşă, ca din greşeală, astfel că tânărul găsi de nevoie un compromis. Şedea cu spatele lipit de-un colţ al sălii, să fie apărat de pereţi din trei părţi, bălmăjind şi dânsul cu mâinile şi picioarele ce vedea că fac ceilalţi.

— Băieţi, aşa nu mai merge, hotărî Malu într-o după-amiază. Trebuie să ţinem o şedinţă de strategie pentru căutări.

Dar nu aci, fiindcă s-a văzut că spiritul sălii nu îngăduie alte activităţi ce întinează puritatea artei marţiale. Ştiu eu un birt după colţ, numai bun să facem acolo o întrunire.

Se mirară tare discipolii, dar îl urmară bucuroşi, care în chimonouri, care în treninguri.

Numai că la „Trei chiftele”, barmaniţa se făcu foc şi pară auzind că vor să pună cap la cap cinci mese şi să se-ntindă la vorbă două ceasuri, trăgând de nişte sucuri amărâte.

— Ce crezi tu, Malule, c-o să ţin afară bunătate de

clienţi care-ar comanda de mâncat şi de băut la greu, numai ca să-ţi tratezi tu ciurda de plozi? Uite la ăştia doi, nici n-am voie să-i servesc, că încă nu le-a crescut flocii pe… şi pe…

Să astupe cu numai două palme douăzeci de perechi de urechi nu putea nea Malu, oricât de mare era el, aşa încât discipolii auziră vorbele de ruşine şi căzură pe gânduri. Cătrănit, *sensei* îi mână iute afară, ca pe-o mică turmă de oiţe şi se-ntoarse să schimbe câteva cuvinte cu neînduplecata femeie. îi urmăriră cu toţii prin geamul mare al vitrinei.

Pesemne, judecând după semnele iuţi pe care şi le făceau de aproape, unele din ele cam îndrăzneţe, între ei doi fusese ceva, cumva, cândva. Cine ştie, poate chiar o poveste galeşă, ori focoasă de amor, din acelea care lasă zgârieturi pe inimă şi pizmă nestinsă, căci barmaniţa, tot la două vorbe, se plesnea cu nădejde peste anumite părţi ale trupului ce nu se cuvin amintite chiar aici. Ba, când nea Malu ieşi dovedit, în urma lui ea apucă în palme două şolduri imaginare şi le hâţână de mai multe ori înainte şi înapoi, cu un binecunoscut gest.

— Şedinţa se amână din motive obiective, anunţă bărbatul. Replierea pe poziţii, la sala de antrenament.

Tânărul Borangic îi urma cuminte în toate aceste peregrinări, întrebându-se ce-i va mai scoate în cale soarta imprevizibilă. I-ar fi cerut din nou îngăduinţă lui Nea Malu să-şi încerce şi singur norocul pe străzi. Cine ştie, poate de undeva, printr-o minune, printr-o întâmplare, Petronela să răsară de după un colţ, la o coadă în piaţă, ori un coafor, ceva. Sau prin parc. Ce, nu s-au mai văzut cazuri din astea, prin filme?

Nu îndrăznea însă, fiindcă ultima oară marele om îl mustrase aspru.

— Dar ce crezi tu, muceo, că Bucureştii sunt Turcenii? Ieşi pe stradă şi dai de lelea Petronela, la bârfa, la portiţă? Ori facem un lucru ca lumea, ori ne vedem

fiecare de drum şi n-o să-i placă lui nen-tu Tănase. Eu la treburi serioase nu mă ţigănesc.

Această din urmă vorbă aprinse peste măsură mirarea Ucenicului, care încă din prima zi luase seama la chipul măsliniu, ochii bulbucaţi şi buzele vineţii ale războinicului.

Către seară, pe când ultimul din antrenamente se apropia de sfârşit, nea Malu îi adună din nou în jurul lui.

— De-ajuns pentru astăzi, discipoli. Aţi exersat toate elementele prevăzute în graficul de instruire. Dar pentru că mai avem o jumătate de oră din timpul alocat, socotesc că e prilejul să studiem câteva tehnici speciale, care ţin de concentrare şi spirit.

Spusele lui erau balsam pentru urechile lui Neluţu, care se-albăstrise rău de-atâtea *mawashi geri, kiba dachi, nidan chudan* şi altele.

— O să vă arăt un mic truc de exersare a atenţiei, pe care-l puteţi încerca oriunde, oricând, chiar şi pe stradă. După mine!

Îl urmară flăcăii.

Se înserase. Străzile erau cam pustii, căci cartierul nu cunoştea viaţa de noapte a celor din centru. Doar ici şi colo, câte-un grup de prieteni ai omului, javre ori cotoi, îşi dădeau bineţe. Un privitor din împrejurimi s-ar fi arătat de aceea mirat la vederea formaţiei care se deplasa disciplinat către o destinaţie necunoscută.

Ei, necunoscută… La semnalul pe care sens*ei îl* împrumutase dintr-un lung metraj despre grupurile de comando (pumnul drept ridicat în dreptul tâmplei) se opriră înlemnind. Erau chiar pe-un colţ al celor „Trei chiftele”, de unde fuseseră alungaţi în chip atât de ruşinos ceva mai devreme.

Prin vitrinele luminate se zărea furnicar de muşterii, care pe la mese, care la bar, care în picioare, lucrând neobosiţi cu paharele şi sticlele, cu furculiţele, lingurile şi cuţitele, cu degetele şi cu fălcile. De câte ori se deschidea

uşa, ca să mai intre ori să mai iasă unul către buda din dos, răzbătea afară un vesel muget general şi fum ca la incendiu. „Trei chiftele” avea dever mare.

— Ia, spuse în şoaptă Nea Malu, adunaţi fiecare câteva pietricele, de pe jos. Să nu fie mai mari ca un bob de mazăre. Executarea!

Nedumeriţi, dar şi stârniţi, băieţii se puseră pe brânci, strângând sumedenie de pietricele. Numai Mărin Vărgatu, mai tare de ureche, veni cu un bolovan, însă spre hazul tuturor *sensei* hotărî că-i bun şi-acela.

— Acum fiţi atenţi la mine. Ce ziceţi, se poate sparge vitrina asta cu aşa o pietricică?

Un freamăt trecu printre discipolii disciplinaţi. Exerciţiiexerciţii, dar or fi de spirit ori de golăneală?

— Nu se sparge, *sensei*, îndrăzni unul, ăsta e geam solid, o fi şi blindat. Nici nu simte pietricica asta.

Nea Malu pufni superior. Copii, ce ştiu ei…

— Aflaţi dară că niciun geam, oricât de tare, nu rezistă unei pietricele, fie ea cât de mică, dacă îl loveşti exact în punctul aflat pe mijloc, la două treimi de vârf şi-o treime de bază. Acolo e polul lui vulnerabil. Haideţi, să încercăm pe rând.

Alt freamăt clătină trupa.

— Pe bune? Adică e voie să…?

— Ce rahat mănânc eu, băi? se supără maestrul. Păi ăsta e exerciţiul de spirit, concentrare şi atenţie. Trebuie să nimereşti exact pe mijloc, la două treimi de vârf şi-o treime de bază. Hai, fiecare cu pietricica lui, şi mai iute, că n-am de gând să stau aici toată noaptea!

Mai chicotind speriaţi, mai cu fereală, războinicii merseră pe rând să-şi încerce norocul. Sumedenie de pietricele loviră geamul, una după alta. Cu gălăgia dinăuntru, nimeni nu băga de seamă pocnetele mici. Dar al naibii geam, nici că-i păsa.

— Vedeţi, mă băieţi… oftă sens*ei. Eu* ce vă spun? Unde nu-i spirit, concentrare şi atenţie, nu sunt nici

rezultate pe măsură. N-aţi nimerit niciunul polul vulnerabil. Ia daţi-vă la o parte.

Şi se duse el însuşi, să le-arate cum se face. O pietricică… Două… Trei… A patra… Nimic.

Discipolii prinseră să murmure pe şoptite. Autoritatea era în pericol.

— Mărine, ia adă bolovanul ăla, ordonă tăios Nea Malu.

Îndată ce vitrina s-a prăbuşit maiestuos, cu un zgomot grozav, într-o cascadă de cioburi multicolore, discipolii au făcut proba pregătirii lor temeinice, dispărând în noapte cât ai clipi. Nea Malu îi conducea demn.

Ucenicul o zbughi şi el după dânşii, dar un pic mai târziu, căci căscase gura la hărmălaia dinăuntru plus revărsarea muşteriilor pe trotuar. Nefiind de-al mahalalei, se rătăci şi greşi colţul de stradă. Acolo dădu piept în piept cu o namilă de poteraş, care-şi făcea rondul, ciupind şi dânsul ce se putea, de unde se putea.

— Ce fugi aşa, puiule? îl întrebă mieros, apucându-l de guler. Te-ai pierdut de mămică-ta? Da ia stai! Nu umblai tu, acum ceva vreme cu blestematul de Tănase Vlăsia, hoţomanul?

Capitolul 5

Unde o mulţime de oameni au să-i spună ceva lui Neluţu Borangic.

Învăţătură.

Te-am văzut, Ucenicule, de mai multe ori înroşindu-te la faţă, când te prindeam cu câte una mai gogonată şi te dădeam în fapt. Ori tinereţea fragedă, ori neştiinţa de-a minţi cum se cuvine, serios şi cu bună cuviinţă, te dau în vileag. Cu caşul de la gură, să ştii, nu faci mare brânză. Ce-oţi fi învăţat la şcoală, acolo la voi, în Turcenii Gorjului? Părinţii tăi nu te-au deprins să mai născoceşti uneori? Copiii cu care te tăvăleai în colbul uliţei nu ţi-au arătat cum să tragi câte una de să îngheţe apele, ca să scapi nechelfănit după o boacănă?

Bag seamă că nu se mai pune preţ în zilele noastre pe minciună şi arta de-a minţi. Pesemne v-aţi lăsat cu toţii aburiţi de păcăleala că numai adevărul e bun, iar minciuna rea din naştere. Nimic mai neadevărat.

Ce s-ar fi ales de lumea asta dacă de la începuturile ei toată suflarea ar fi spus numai ce este? Dacă oamenii, în loc să cuteze a inventa şi lucruri care nu sunt, oricare ar trebui să fie, s-ar fi mulţumit să repete iar şi iar ce se vede cu ochiul liber; ce ştiu toţi şi ce te face să caşti de plictiseală? Ar fi rămas şi-n ziua de azi un macat pe perete, mereu acelaşi, ţesut cu lână albă şi neagră, nimic altceva.

Minciunica, dragă Borangic, e rea numai când face rău altcuiva bun. Altfel, ea e menită să dea peste nas netrebnicilor, ticăloşilor şi înfumuraţilor, să înfrumuseţeze ori să îndrepte unele strâmbăciuni, sau chiar să îndulcească amarul câte unuia. Minciunelul iscusit te priveşte-n ochi fără să clipească şi-ţi zice „eu când spun o vorbă, vorbă rămâne1 Tu înţelegi ce nu trebuie, iar el îşi ţine cugetul împăcat.

O să-mi spui că atunci am trăi laolaltă numai cu mincinoşi şi nimeni n-ar mai spune adevărul pe pământul ăsta. Şi, ce-i drept, în astfel de lume ar fi cam greu de trăit. Vezi cum eşti ispitit să sari calul în partea ailaltă?

Din fericire, minciuna adevărată, aceea cu adevărat binefăcătoare, nu-i dăruită oricui i se năzare. Ca să fii maestru al născocirilor, trebuie să deprinzi ani de-a rândul, începând chiar din cea mai fragedă pruncie, arta de-a minţi. Numai atunci poţi să te-ncumeţi pe talazurile oceanului de minciuni, fără teama că la prima furtună o să duci la fund, cu barcă cu tot.

O să-ţi împărtăşesc câte ceva din această artă, dar numai aşa, de poftă, mai mult să te stârnesc a cerceta tu însuţi acest domeniu de căpătâi. Da, şi eu, când aveam cam anii tăi, îi vindeam grădinarului chiar castraveţii lui, şi el credea că m-a păcălit la preţ.

Află mai întâi că minciuna cea mai de soi nu se

depărtează foarte mult de adevăr. Cum se sclifosea şi Taica Mitrea: „Eu măcar am furat pe faţă. Dar minciuna e de soi şi când se duce până-n pânzele albe, unde născocirea e atât de umflată încât nimeni nu mai crede că poate fi altfel decât adevărată.

Minciuna ce nu se depărtează, dând ocol lucrurilor care sunt cum sunt, are folosul că mincinosul (mai potrivit ar fi poate „minţitoruF ori „minciunătoruF) se poate întoarce oricând să recunoască adevărul gol-goluţ, certându-l pe cel minţit cum că i-ar fi înţeles greşit spusele.

De pildă, vindem unui ins binecunoscut pentru cărpănoşenia sa nişte mărgăritare, ori trenţe de firmă, telefoane, vinuri nobile, tablouri, giuvargicale, câte şi mai câte, cu o mie de lei bucata. După vreo două săptămâni, vine cu-o falcă-n cer şi alta-n pământ că toate sunt calpe şi că să-i dai banii îndărăt. Apâi nu ţi-am zis omule, îi spui tu mirat, că astea-s făcături şi nimic altceva? Ce-am vorbit eu şi ce-ai înţeles tu? A mea e vina că nu eşti atent la ce spun? Ne-am înţeles la preţ? Să fii sănătos.

Minciuna care scapă frâiele, ducându-se, vorba căpitanului ăla din cosmos, Picard, unde nimeni n-a mai îndrăznit vreodată să se ducă, se hrăneşte din tupeu, din ea însăşi şi din chiar închipuirea celor minţiţi. Cu cât e mai dolofană, cu atât sar toţi cu bunăvoinţă s-o ajute, să nu se poticnească. Dacă grăsuna are lipsuri pe alocuri, minţiţii le completează cu propria lor imaginaţie.

De pildă, dacă minciunătorul se răsteşte într-o adunare cum că soarele se-nvârte în jurul pământului, care e plat ca o farfurie, jumătate din oameni râd şi-l huiduie. Dar ceilalţi, ce fac ceilalţi? Ei cad pe gânduri şi-şi zic că n-ar fi scornit domnul ăsta aşa nemaiauzite, dacă nu s-ar bizui pe ceva solid. Pesemne nişte studii serioase tocmai au stabilit ce-i cu soarele şi ce-i cu pământul Ei, de-aici să te ţii zaveră...

Zâna adevărată a mincinoşilor iscusiţi e chiar femeia.

Pe ea, săraca, poţi s-o minţi în fel şi chip, că tot te va ierta. Nu te crede, căci femeia e făcută să simtă minciuna bărbătească de la o poştă, dar o va ierta mereu, dacă te iubeşte. Şi te va iubi mai departe, pregătită pentru alte şi alte minciuni.

Umblă de asemenea prin lume o vorbă foarte adevărată despre păcăleli:

Poţi să-l minţi pe unul de mai multe ori şi poţi să-i minţi pe toţi o singură dată. Însă nu încerca să-i minţi pe toţi de mai multe ori, că dai de dracul Totuşi, mincinoşii de soi sunt aceia care-i mint pe mai mulţi de mai multe ori. Asta fiindcă zicala ce-am amintit se potriveşte numai într-o adunare de oameni normali.

Cu folos şi de multă subţirime sunt minciunile ce linguşesc o generaţie sau alta. Spune-le bătrânilor ce tineri sunt şi-ţi vor ciuguli din palmă. Te vor primi în casă, te vor ospăta şi te vor găzdui, îţi vor da la plecare pensia ori cheile de la casa de bani. Minunează-te în faţa tinerilor de cât sunt ei de maturi, bărbaţi sau femei în toată firea. îi vei purta de vârful nasului, ca pe prunci, oriunde vei avea nevoie de ei. La război, la miting, în politică, ori la muncă pe degeaba. Unii numesc asta „manipulare”, dar eu zic că-i tot minciună şi încă una dintre cele mai meşteşugite.

Amar de tine, Ucenicule…

Buzunarele ţi-s goale, burta aşijderea, bântui pe străzi necunoscute, numai cu hainele de pe tine, căci rucsăcelul ţi-a rămas în *dojo-ul* lui Nea Malu, cel spărgător de geamuri cu pietricica. Capul ţi se-nvârte ca o morişcă, de nesomn, deznădejde şi dor după încă pierduta Petronela. Nici nu mai poţi să gândeşti. Aştepţi ceva, însă n-ai habar ce-o să vină. Ce-o fi aproape? Regăsirea iubitei? Potera? întoarcerea ruşinoasă la Turceni? Imposibil de prevestit.

După ce-i dăduse un brânci de pomină poteraşului burtos ce-l înhăţase în apropiere de „Trei chiftele”, lucru pe care nici în visele lui cele mai îndrăzneţe nu l-ar fi visat

în urbea de baştină.

Neluţu Borangic alergase fără să se oprească, străbătând sumedenie de străzi. Mentorul său ar fi avut de ce să fie mândru.

Poposi într-un gang de bloc, unde căzu lat şi dormi iepureşte vreme de câteva ceasuri, până-l trezi lumina zilei. Atunci se puse iar pe alergat.

Se opri fără suflare abia când băgă de seamă că dintr-odată e din ce în ce multă lume în jurul lui, cinci, şase, douăzeci şi foarte curând un puhoi de oameni, ceea ce-l linişti pe dată, socotind că la înghesuială mai lesne îi va fi a se face nevăzut. Atunci li se alătură lor.

Dar cine erau aceştia şi încotro se îndreptau ei? Tânărul îi urmă cuminte, aşa cum se obişnuise în ultimele zile cu plutonul lui nea Malu. Merseră ce merseră, fără să-l întrebe nimeni nimic, ba chiar unii, după privirile ce i le aruncau, păreau încântaţi că se află printre ei. Când deodată, hop! După un colţ li se deschise la picioare ditamai piaţa, loc larg unde-ar fi intrat jumătate de Turceni.

O mare, ba un ocean de oameni se tălăzuia de la stânga la dreapta, înainte şi înapoi, în sus şi-n jos, îmbrâncindu-se, dând din capete şi din mâini, răsucindu-se, vociferând, făcând mare zarvă. Între vorbele cele mai rostite, Ucenicul deosebi mai cu seamă „jos”, „de-misia” şi „huooo”. Deodată se dumiri şi chipul i se lumină de-o bucurie copilărească, cum nu mai trăise de la conserva chinezească de bame, ori de la întâlnirea cu domnişoara Huy.

Va să zică ăsta e un miting, o adunare de protest, o revoltă democratică… Auzise de multe ori despre astea, mai ales la televizorul lui Aurică Morlovacelmare, însă de văzut nu văzuse niciunul în carne şi oase. Vai şi-amar, cine şi pentru ce să protesteze în orăşelul gorjean? Babele de la cozi? Gospodarii rezemaţi în sape?

De unde se ţinuse cât se putea mai pe margini, unde

lumea avea loc să respire şi să dea din mâini, Neluţu se lăsă purtat spre inima adunării, acolo unde nu mai puteai să arunci, vorba ceea, un ac. Era aşa o înghesuială încât nimeni nu răspundea de mişcările lui, ci se supunea curenţilor şi vârtejurilor răsucitoare ce străbăteau mulţimea, după nişte legi misterioase, de nimeni ştiute. Vreai să te duci înainte – marea de oameni te împingea înapoi. Dădeai să te opinteşti spre stânga – te trezeai după scurtă vreme la dreapta. Într-un rând, tânărul simţi că nici nu mai atinge caldarâmul cu tălpile, ci se lăsă purtat binişor din dreptul unui stâlp, dădu o roată potrivită şi fu depus înapoi, la locul de plecare.

Dar nici că-i păsa, de vreme ce se găsea în miezul acestui lucru minunat. I se năzări că se află ocrotit la sânul unei fiinţe cu zece mii de inimi. Toţi aceştia îl socoteau tovarăş cu ei şi-i zâmbeau, când nu erau ocupaţi să sencrunte, strigând de-ale lor. Treptat, în ciuda hărmălaiei ce-l ameţise de cap, îl învălui o pace stranie, care-l făcu să uite de necazuri, suferinţe şi griji. Cine ştie, îşi zise, dacă nu dau de Petro, iar neică Tănase nu se iveşte curând, pot sta cu dânşii, că sunt mulţi la un loc şi m-or ajuta, care cu un sfat, care cu o bucată de pâine, care cu un loc să pun capul jos. Ba chiar unii or fi întâlnit-o pe fata mea. îi părea că toţi îi sunt prieteni.

Se făcuse de amiază, judecând după soarele care-i bătea drept în creştete. Marea de oameni sporise şi, din când în când, în faţa lui Neluţu Borangic se ridicau felurite pancarte şi lozinci din cartoane, pânze, ciomege. Ce scria pe ele nu se dumirea, căci spre alea din spate nu era chip să se-ntoarcă, iar cele dinainte îi arătau numai dosul. Doar într-un rând, până ce una mai transparentă să fie trasă în jos, Ucenicul descifră aiurit câteva cuvinte: *„tpuroc lunrevug sof.* Ce-o fi fost cu *„tpuroc”* ăsta? Mister.

Deodată, Neluţu se pomeni îmbrâncit în coasta unui tânăr poate doar cu ceva ani mai vârstnic decât el, care ţipa cât îl ţineau bojocii, atât de tare că nu se înţelegea

bine ce.

— Îmi pare rău, zise, n-am vrut...

Tânărul îi zâmbi larg, ca unui prieten vechi, ungându-l pe suflet.

— Salut! îi ţipă la ureche. îi ardem, ce zici? De data asta nu ne mai dau nemernicii peste bot!

Şi mai trase câteva „huooo” viguroase. Ucenicul fu cuprins de o mare ruşine. Nu ştia de ce se află oamenii aceştia aici, dar îşi îngăduise să li se alăture şi să-i lase să-l socotească de-al lor. Ei demonstrau pentru nişte probleme, nişte *revendicăriy* nişte *deziderate.* îl ţineau de tovarăş, împărtăşeau cu el ofurile lor, iar el n-avea nici bunul simţ să ştie care-s alea. Cum să-i arate flăcăului ăsta de lângă el, prietenului, că habar n-are de frământările lui?

— I-am ars! îi strigă aceluia. îi ardem rău!

Şi rânji cum putea el mai bine, de-şi simţi colţurile gurii plesnind. Celălalt îl bătu bucuros pe spate, ba chiar, cât îi îngăduia locul, îl luă pe după umeri. Beat de fericire, Neluţu îşi luă avânt şi mai tare.

— De data asta nu ne mai daţi peste bot, nemernicilor! Huooo! Huooo!

După vreun ceas, răguşise de-atâta ţipat. Ar fi fost poate momentul să-l cunoască mai bine pe tânărul acela, să se prezinte, să facă schimb de impresii şi preocupări. Dar între timp tresăririle mulţimii mai aşezaseră vreo trei-patru între ei, şi ăia zbierând de mama focului. Nu mai era chip să se apropie. Din când în când, tânărul necunoscut se întorcea spre

Borangic şi-i făcea semne de încurajare, ba cu ochiul, ba cu mâna. De ce striga Ucenicul mai tare, de-aia-l îmbărbăta ăla mai mult şi invers.

Mai trecu o oră. Năduşiseră toţi de-atâta soare şi osteneală. Până mai acum ceva vreme umblaseră din mână-n mână sumedenie de sticle cu apă, pentru răcorirea sufletului şi dregerea glasului, ba chiar şi nişte sandvişuri cu brânză de oaie, din care apucase şi Neluţu o

îmbucătură. Acum fiecare şi le păstra grijuliu pe-ale lui. Bătăliile sunt grele, niciodată nu ştii ce poate să urmeze.

Şi într-adevăr urmă. Deodată, ca o umbră mare, se aşternu un soi de tăcere peste toată mulţimea. Adică mai ţipa câte unul ici şi colo, ca disperatul, dar cei aflaţi în jurul său îl sâsâiau şi strigătura se stingea imediat, sugrumată.

Neluţu Borangic ciuli urechile. De departe, din faţa lor, adia un soi de cuvântare tulbure, din care nu înţelegea mai nimic. Părea că vine dintr-un megafon, microfon, ori poate nişte difuzoare, încât din sunetele metalice, sparte, nu răzbăteau la urechile lui decât firimituri.

„Averti… neautoriz… încetare… retrageţi… contrar… măsuri… form… legi… vigoare…”

Şi iarăşi, după un minut:

„Miting… măsuri… neautoriz… legi… vigoare…”

Pas de pricepe ceva.

— Ce zice ăştia, nene? îl întrebă unul de lângă Neluţu Borangic pe altul.

— Zice că n-avem autorizaţie şi dacă nu plecăm naiba ne ia.

— Păi de unde să scot eu autorizaţie la ora asta? Că-n ziua de azi, la orice ghişeu te duci, te-apucă pensia până te bagă-n seamă dacă nu dai şpagă.

— La câţi suntem aicea, se băgă altul, puteam să punem mână de la mână pentru o şpagă mică. Nici nu se simţea.

— Ei, staţi fără grijă, astea-s prostii de-ale lor, să mai treacă vremea, rânji primul. Încearcă şi ei marea cu degetul. Câinii latră, caravana trece…

— Nu mor caii când vor câinii…

— Câinele moare de alergătură şi prostul de…

Ucenicul căută febril în minte un proverb cu câini sau cu cai, să poată participa şi el la discuţie, însă ei le epuizaseră pe toate.

Dar mesajele trunchiate continuau cu încăpăţânare,

ca şi cum cineva ar fi pornit o înregistrare şi-ar fi plecat să-şi vadă de alte treburi, cum ar fi să meargă la pescuit, ori să-şi viziteze o mătuşă bolnavă. Părea că nimeni nu le mai dă atenţie.

— Ei, făcu grijuliu un nene din faţa lui Neluţu, omul mai vine, dar mai şi pleacă… Eu m-aş cam duce, că trebuie să trec şi prin piaţă. Mă omoară a mea dacă mă-ntorc fără leuştean.

— Viu şi eu cu matale, că-i greu leuşteanul, încuviinţă altul. Ai drum spre Matache? Tinere, îi zise lui Neluţu, ia mata sandvişurile astea ale mele, că nu mă mai întorc cu ele.

— Ia-le şi pe-ale mele, mai săriră vreo doi.

— Eu la patru trebuie să-mi iau nifedipinul, îi avertiză unul. Şi-a zis doctorul să nu stau mult în soare. Hai că mai venim şi altă dată. Cred că le-am băgat de-a binelea frica-n oase.

— Aşa e, aşa e! întăriră mai mulţi dimprejur.

Şi toţi începură să-şi facă loc binişor, ba cu un „pardon”, ba cu coatele, spre marginile dinapoi. Lucru anevoios altminteri.

De fapt, astfel de mişcări se petreceau în mai multe locuri, ca şi cum ar fi pornit să se formeze nişte nuclee de topire care tot creşteau. Astfel că, după scurtă vreme, mulţimea se rări şi Neluţu, încărcat de sandvişuri cu brânză ce răzbătuse prin şerveţele, se putu apropia din nou de tânărul care-i plăcuse.

— Să nu te laşi, să nu cedezi, îi spuse acela serios, de data asta luându-l cu adevărat pe după umeri. Astea-s numai trucuri şi manevre ale Puterii. Nu trebuie să ne lăsăm manipulaţi!

— Niciodată, îngăimă Ucenicul înecat de emoţie.

Simţea într-adevăr că în momentele acelea n-ar mai putea să cadă pradă niciunei manipulări de pe lume, fie ea minciuna cea mai meşteşugită, după cum îl instruise nen-su Tănase Vlăsia. Oare cum s-ar fi purtat haiducul într-o

asemenea adunare? Negreşit că ar fi sărit imediat în ochi, iar lumea l-ar fi urmat fără să pregete.

Să tot fi fost patru ceasuri după-amiază când un murmur străbătu adunarea ce mai rămăsese pe poziţii, la vreo cinci mii şi ceva de suflete. Tânărul Borangic, care de câtă pâine cu brânză primise abia mai putea să sufle, dar era hotărât să lupte până la capăt, se sili să înţeleagă despre ce este vorba.

„Scutierii”, zicea murmurul, transmis de la unul la altul, prin întoarceri scurte de capete, ca la telefonul fără fir. „Au venit scutierii!” îndată alţi vreo două mii plecară la piaţă, ori să-şi ia medicamentele, iar Ucenicul pricepu, punând indiciile cap la cap, că „scutierii” ăştia nu sunt nişte ajutoare de nădejde ale unor cavaleri înzăuaţi, ci tot aşa, un fel de poteraşi, doar mai bine înzestraţi, cu scut, cască, baston de cauciuc şi altele. Înainte de-a se lămuri care „altele”, lui Neluţu Borangic îi şi trecu prin cap că poate va trebui, mai ştii, s-o rupă din nou la fugă. Însă nu se clinti din loc, o dată fiindcă nu putea să-şi închipuie trei mii de oameni în alergare, ca la maraton, apoi că s-ar fi făcut de baftă la tovarăşul de lângă el.

Şi cum stătea el aşa şi cugeta şi se frământa, deodată, cât de soare şi senin fusese până mai adineaori, într-o clipită se porni să tune şi să fulgere, şi deasupra lor se învolburară nişte nori galbeni, vineţii şi albicioşi. „Gaze!” zbierară câţiva şi zăgazurile mulţimii se rupseră cu o iuţeală de pomină. Fugeau care-ncotro, rătăciţi prin norii înecăcioşi ce coborâseră peste ei, făcându-i să lăcrimeze şi să tuşească amarnic. Se izbeau unii de ceilalţi, doborându-se, călcându-se în picioare, vârându-şi degetele-n ochi şi vreo doi-trei (apucă să zărească Ucenicul până să-l orbească fumul) vârându-le prin buzunarele altora.

În câteva clipe, se golise locul de ziceai că n-a fost o mare de capete acolo, iar cei rămaşi, vreo două-trei sute, fură luaţi la bumbăceală. Ploua torenţial cu bastoane, aşa

încât nimeni nu rămase fără porţie, ba chiar unii, mai răsăriţi, primeau supliment. Neluţu Borangic îşi acoperi capul cu braţele, numărând cu exactitate şapte bastoane pe spinare şi unsprezece peste ţurloaie. Se întinse pe caldarâm, aşa cum îi vedea şi pe alţii făcând, şi-atunci ploaia de bastoane se opri ca prin farmec.

„Măcar n-am fugit”, îşi zise cu un pic de fudulie Ucenicul.

Scutierii ăştia înaintau încet, urmaţi de un autobuz cu geamurile acoperite cu plasă. Erau ditamai namilele, ferecaţi ca nişte cărăbuşi în carapacele lor, cu scuturi de plastic alb şi căşti rotunde. La faţă nu-i putea vedea, căci luciul vizierelor întorcea privirea.

Cât putea să-şi dea seama uitându-se pieziş, la rasul pământului, toţi cei culcaţi ca el erau ridicaţi, scuturaţi de praf cu bastonul şi luaţi la întrebări scurte. Unii dintre ei apucau mai apoi calea autobuzului, pesemne ca să fie duşi acasă după atâta osteneală şi tevatură.

Când scutierii ajunseră în apropiere, cei trei sau patru bărbaţi din jurul lui Neluţu fură ridicaţi şi poftiţi în autobuz.

— Da’ pe dânsul de ce nu-l luaţi? se răţoi unul din ei. Că a strigat mai tare decât noi toţi la un loc!

Şi-l tot arăta cu degetul pe tânărul de care Ucenicul se legase sufleteşte în ultimele ore. Băiatului i se strânse inima.

Atunci tânărul se ridică plin de vitejie, şi înfruntându-i pe toţi, cum i se păru lui Neluţu, se duse către cel ce vorbise, pe care-l ţinea strâns un scutier.

— Ce spui, băi pulică? râse tânărul la el. Am ţipat şi eu cu voi ca să văd care sunteţi mitingiştii ăi mai tari. Ce să zic, tu te-ai descurcat foarte bine.

Şi-i şterse o pălmuţă peste obraz, aşa, mai mult în glumă de simpatie.

— Ia, săltaţi-l şi pe ăla micul, de colo, spuse apoi, arătându-l pe Ucenic. Să vedem ce-o fi cu el.

— Am înţeles, dom inspector!

Neluţu Borangic fu ajutat să se ridice. îl scuturară şi pe el de praf, după care fu dus la dom inspector.

— Ce-i cu tine, muceo? Ce cauţi cu ăştia, că parcă nu eşti de prin părţile noastre.

Neluţu Borangic bufni într-un plâns molcom, numai icnete şi sughiţuri. Lacrimile îi curgeau şiroaie pe piepţii cămăşii, străvezind-o ca la concursul de tricouri ude.

— Tur… cent… Petro… nela… scăpa printre sughiţuri. Eu nici…

Cu greu şi răbdare stoarseră de la el un rezumat al poveştii care-l adusese la Capitală, mânându-l în toiul unor întâmplări atât de furtunoase. O vreme, dorn inspector îl cercetă îngândurat.

— De, mă băiete… îi zise în cele din urmă milos. Ştiu şi eu ce să zic? Prea vă lăsaţi şi voi, tineretul ăsta, manipulat.

Miting de protest îţi trebuia ţie? La ce să protestezi, ca abia ţi-ai pornit viaţa?

Şi-i dădu una după ceafa, trimiţându-l mai încolo.

— Hai, marş acasă la tine, de unde-ai venit. Să-ţi fie învăţătură de minte şi mişcă mai repede, până nu mă răzgândesc.

— Am înţeles, dorn inspector, bolborosi Ucenicul, luând poziţia de drepţi.

Capitolul 6

În care apare un autobuz numit dorinţă, cu şoferul lui cu tot.

Învăţătură.

Neluţule… Neluţu Borangic… Au nu auzi tu oare glasul meu cum te cheamă de nicăirea? De ce te uiţi înfricoşat înjur; cum ţi-ar sufla în ceafă un strigoi? Sunt eu, nen-tu Tănase Vlăsia, care te-am cules din Gara de Nord, flămând şi gol, fără dăpost şi te-am hrănit şi te-am păzit şi dascăl eu ţi-am fost… Şi-acum glasul meu te înspăimântă?

Eu nu-s lângă tine, Ucenicule, ci numai gândul meu ţi-este aproape, oriunde te-ai afla, şi te călăuzeşte, aşa cum se-ntâmplă cu cei ce leagă tovărăşie pe viaţă, ca o forţă uriaşă, stopawW *toată firea. Forţa fie cu tine...*

Nu-ţi pierde curajul, în toate prin *câte-ai trecut în ultimele zile vor fi uitate curând*, zar mame va o zz ca soare *soarele îţi va da puteri. Acum o să adormi prin cine ştie ce cotlon, dar eu o să-ţi vorbesc în vis*, să te *liniştesc*, ori sâfz maz daw cate-o *povaţă, căci strică să înveţi ceva chiar şi în somn?*

Află dragul meu Borangic, c-am plecat având de încheiat nişte socoteli în Calea Călăraşilor, unde un ticălos de angrosist a vrut să siluiască pe fata unei prietene de-a mele mai vechi. Ori asta eu nu îngădui în ruptul capului, după cum nu îngădui nici chiar faptul că doar a-ncercat şi n-a putut, alegându-se cu frumuseţe de gherăituri pe obrazul puhav. La mine şi tentativa se pedepseşte.

Între cele ce mă îngreţoşează şi mă răscoală cel mai tare pe lume, sunt leprele de bărbaţi care se poartă rău cu femeile, lenjură, le fură şi le sărăcesc, le bat, le-nspăimântă ori le iau cu sila. Minte femeia cum se cuvine, că de-aia e făcută, s-o minţi frumos, adu-o unde vrei tu, iubeşte-o cu foc, s-o treacă sudorile şi să ţipe de plăcere, întâi „nu, nu, nu”, pe urmă „da, da, da”, după cum îi e obiceiul. Însă n-o atinge, cum zice vorba, nici cu-o floare, şi-apăi dacă ţipă doar „nu, nu” şi-o ţine tot aşa, înseamnă că-i „nu” adevărat, n-ai ce-i face, trebuie s-o laşi. Măcar până data viitoare, când trage dânsa de tine.

Căci ce mare bărbăţie dovedeşti omorând un pui de vrabie, speriind o pisicuţă, ologind un porumbel? Dumnezeu ţi-a dat puterea ca să te-ncumeţi la fapte mari şi potrivnici pe măsură. Te mai şi lauzi după ce-ai târât de păr la tine-n iatac pe una care n-a avut destulă snagî ca să-ţi smulgă inima din coşul pieptului? Măcar de-ar fi avut ce găsi acolo.

Puţini mai sunt bărbaţii adevăraţi pe lume. Şi piticul

zice despre sine că e bărbat, dar cu măsură...

Şi mai e o socoteală pentru care mă necăjesc când se fac astfel de nefăcute:

Acei ce chinuiesc femeia în felurite chipuri, după cum îi învaţă ticăloşia fiecăruia, nu sunt decât nişte barbari care vânează cu ghioaga. Nu-i pic de dichis în ce fac ei, ci numai mârlănie de bivol corcit cu porc. Dar apoi se-mpăunează şi se făloşesc prin cârciumi, cu tovarăşii de pahar, care şi cum ce-a prins, care are poveşti mai deocheate şi pradă mai multă, fie ea adevărată ori nu. Căci pofta de viaţă vine mâncându-i altuia zilele, vezi bine. Dar te-ntreb ce laudă e aia cu cât de multe ai trecut prin pat? Dacă numărul ar conta, cioburile ar fi mai preţioase decât vasul întreg...

Pe vânătorul de soi îl cunoşti dintr-o mie, prin modestia cu care se codeşte să răspundă pe şleau la întrebările ascultătorilor aţâţaţi, despre expediţiile sale. Şi-asta în timp ce toate damele din jur, cliente singure ori neveste şi fiice de muşterii, ospătăriţe, meseriaşe sau gură cască ce s-au nimeripte-acolo, îl mănâncă şi-l sorb din priviri pe faţă, fără sfială, nădăjduind în taină că unele din săgeţile lui viitoare vor fi pentru ele.

Înţelegi acuma că astfel de javre faţă cu femeia, cum ar fi braconierul pe urma căprioarei nevinovate, nu fac decât să lovească de-a valma, fără nicio cumpătare. Ei nu probează eleganţă, galanterie, ori cum vei fi voind să-i zici, ci doar pofta lor nepotolită, de lighioane, pentru propria îndestulare. Să simtă durerea ei, asta vor, şi să-şi treacă în ruşinosul catastif cât mai multe suflete schilodite şi trupuri mutilate.

Ori, lovindu-le pe ele, mă lovesc pe mine. Întâi că suferinţele lor sunt şi-ale mele, mi se transmit mie prin auz, văz, miros, gust şi pipăit, adică toate simţurile ce mă slujesc să simţesc femeia.

În al doilea rând, vorbind ca de la bărbat la bărbat, ticăloşii sperie vânatul în aşa hal că nu te mai poţi apropia

nici la un kilometru. De-ajuns să treacă o dată un bătăuş din ăştia, pe la marginea cartierului, şi să-i facă rău uneia, că apoi te privesc toate chiorâş şi chirăie numai dacă te uiţi la dânsele. Şi se-nchid în casă şi-şi strigă bărbaţii să se-ncaiere cu tine. Ştii ce pătimesc după aia, ca să fur o sărutare, la asfinţit, pe prispa unei case?

E multă suferinţă printre cei neputincioşi. Nimeni nu e mai presus de lege, dar mai ales oamenii mici. Şi-atunci, când ei se strâng unii-ntr-alţii să-şi încălzească durerile, oare ce e mai bine să fii pe lângă turmă, câine ori măgar?

Dormi, Neluţule, dormi, că le-oi deprinde tu şi pe-aslea, când ţi-o veni vremea. Mâine la amiază să-ţi pui coada pe spinare şi să te-ntorci la nea Malu, să-ţi iei înapoi salteaua din sala de antrenament şi ciorba discipolilor. Să aibă cine sta cu ochii pe tine şi să te pot lua după ce sfârşesc ce-am de sfârşit. Apoi, cine ştie, între timp or fi aflat câte ceva ochii şi urechile despre Petronela ta. Că doar n-o fi intrat în gaură de şarpe...

Iar dormise Ucenicul într-o tufă, din grădina Cişmigiului, căci după păţania cu mitingul era prea sleit să se mai ţină pe picioare. Noaptea fusese caldă şi-n ciuda celor pătimite de când poposise întâiaşi dată la Bucureşti, nu coşmaruri ci sumedenie de vise frumoase îl împresuraseră, croindu-i somn de prunc. Mai cu seamă unul, deosebit, îi stăruia şi-acum în minte, după ce-l trezise un măturător care-i vârâse mâinile-n buzunare, să vadă, zicea, dacă n-are o ţigară-n plus, fără să-i strice odihna.

Se făcea că el şi Petronela erau la biserică, să se lege cu sfânta cununie. Iar naşi le erau nimeni alţii decât neică Tănase Vlăsia şi tanti Nicoleta cea albă. Aici nu-i apărea prea limpede cum puteau aceştia doi să-i năşească, ştiut fiind că naşii trebuie să fie ei înşişi cununaţi. Unde mai pui că amintirea unei nopţi anume, cu votcă şi versuri, îl cam ruşina să dea ochii cu naşă-sa. Dar visul de-asta e vis, să le rezolve pe toate, cât ar fi de încurcate.

Petronela era frumoasă cum numai stelele de film

sunt. Afară din biserică o pândeau cinci sute opt fotografi de Capitală, *paiparaşi,* aşteptându-i să iasă ca să-i tragă în mii de poze. Căci pasămite Petronela Banu ajunsese un nume rostit la toate jurnalele. Şi nici el, Neluţu Borangic, nu era mai prejos. Pe lângă *paiparaşu* leşinau tot la un minut câte două-trei doamne ori domnişoare, afectate de cununia lui, căci ca flăcău putred de bogat devenise o partidă din cele mai râvnite.

Slujba se terminase. Dădură să iasă din sfântul lăcaş, când deodată o matahală se repezi din mulţimea ce nu mai contenea cu uralele. Era chinezul uriaş care-i cumpărase pian şi minimoris domnişoarei Huy, cu nasturii de la Armani descheiaţi şi goldanul zdrăngănind în vânt. Se repezi la Petronela s-o înşface şi s-o ducă cine ştie unde, poate pe vreo orezărie de-a lui, să sporească productivitatea cu chipul ei frumos.

Atunci se aţinu Tănase Vlăsia haiducul. Într-un fel neexplicat de vis, nu mai era la ţol festiv, ci purta cuşmă, cojocel şi două pistoale încrucişate în chimir lat de piele, ca Avram Iancu. Neică se opinti, îl prinse pe chinez de brăcinarii Armani, îl învârti deasupra capului şi când mi ţi-l repezi o dată îl vârî în pământ până la umeri. Apoi ceru celor ce se aflau primprejur ceva cu care să-i poată reteza capul.

Amintindu-şi ciudatul vis, pas cu pas, Ucenicul se-ntinsese la drum şi, întrebând din om în om pe unde-ar putea să vină străduţa Gazelei, iată-l curând la locul căutării sale, sprinten ca un iepuraş. Într-adevăr, gândul la duşul fierbinte, ciorba aburind şi salteaua pentru repetarea piedicilor, îi cususe aripi la glezne. Iar soarele îi dădea puteri, vorba neichii. Se repezi la parter.

Când colo, uşa era zăvorâtă bine. Degeaba se opinti în ea cu firavele lui cunoştinţe de *karabe* de Din afişul cu program mai spânzura doar o jumătate, şi-aceea sfâşiată. Asta ce-o mai fi, Neluţu Borangic?

Un horcăit din spatele său îl făcu să se-ntoarcă

speriat. Prin întunericul palierului se-apropiase o băbuţă cocârjată, numai piele, oase şi dinţi de lână, plus ochelari cu funduri de sifoane, basma şi toiag. Horcăi iarăşi, cu ecou, iar tânărul pricepu că aşa respiră ea.

— Ai venit la nea Malu?

— Ăăă… mda… adică… eu… şovăi Neluţu încurcat.

Dac-o fi şi asta inspector?

— Eşti ucenic de-al lui Tănase?

— Mmm… păi… poate…

Băbuţa îi dădu atunci un răvaş împăturit, se-ntoarse şi se făcu nevăzută în direcţia uneia din celelalte uşi. Ucenicul rămase prostit, cu răvaşul în mână.

— Mamaie, dar dumneavoastră cine sunteţi? îndrăzni.

Trecură câteva secunde, apoi un nou horcăit îl ajunse din întuneric.

— Madam Vinerescu…

Se făcuse de amiază. După a treia farfurie de ciorbă, Neluţu Borangic râgâi sfios şi-şi ceru imediat iertare la madam Vinererescu, care-l urmărea cu drag din capătul toiagului ei de cireş.

— Să-ţi fie de bine, dragul babei! Ce zici, mai merge o ciorbiţă?

— Nu, săru-mâna pentru masă, mulţumi Ucenicul, după care se-aruncă hulpav asupra răvaşului ce-l primise.

„Să nu te sperii, Borangicule, zicea acesta, pe nea Malu şi copiii lui i-au săltat arnăuţii să-i cerceteze pentru spargerea unui amărât de geam, sau, cum se zice-n ziua de azi, distrugerea proprietăţii private. Până una alta, sala s-a-nchis, iar tu, sărmane, eşti din nou pe drumuri.

Am lăsat vorbă madamei Vinerescu, care de-atâtea ori m-a ocrotit în fugile mele, că dacă te-oi ivi să-ţi dea ajutor, s-ajungi astă-seară în Cotroceni, la adresa… unde sălăşluieşte prinţesa Excelsia, prietenă de-a mea. Nu-i prinţesă cu avere şi curteni, doar prin nume şi amintiri, însă asta contează cel mai mult. La ea ne vom reîntâlni şi

rătăcirile tale vor lua sfârşit.

Nu ţi-am lăsat bani de taxi, căci baborniţa, pe cât e de miloasă, pe-atât e de lacomă. Însă un fecior de-al ei, şofer pe 104, fiindu-mi îndatorat după o daraveră cu nişte tone de benzină, te va duce unde trebuie să ajungi.

Să nu-ţi pierzi nădejdea orice-ar fi să fie, după întristare vine bucurie… TVH”.

— Ce zice, dragul babei? zice de bine?

— De bine, de bine, încuviinţă Ucenicul bucuros. Abia aştept să-l întâlnesc pe feciorul matale, Sfântă Vineri… ăăă… madam Vinerescu.

Baba îl mângâie cu blândeţe pe creştet.

— Ucenicii lui Tănase sunt ca copilaşii mei. Da nişte bănuţi de taxi nu ţi-o fi lăsat ghiduşul de el?

Duţu Vinerescu, şofer pe autobuzul 104, apăsă ambreiajul, ambalând motorul la maxim, ca să umple strada cu fum plumburiu, asortat pomilor verzi şi cerului albastru. Era nervos cu măsură, cum se cuvine unuia din neamul lui Manivelă. Tot la cinci-şase zile, devia linia, să treacă pe la mămică-sa, căci îi purta bătrânei mare grijă. Cei mai mulţi din pasageri, care-l ştiau, priveau răbdători pe geam. Numai vreo doi-trei, începători, întrebau pe şoptite ce staţie-i asta şi ce se petrece.

— Aidi, băi băiete, îi strigă Ucenicului, că nu pot să stau toată seara după tine! Am un traseu de parcurs.

Porniră hurducăindu-se prin gropile din faţa blocului, în vreme ce madam Vinerescu, înlăcrimată, le flutura o batistuţă la despărţire.

— Stai pe locul din spatele meu, ordonă Duţu. Dacă se suie controlul, fa pe retardatul. Ştii să faci pe retardatul, nu? Toată lumea ştie.

Mergeau conform graficului, bifând staţie după staţie. Unii coborau, alţii se urcau în locul lor, ca-n viaţă.

— Mi-a zis mami c-ai venit la Bucureşti după drăguţa ta, îi zise Vinerescu lui Neluţu după câteva opriri, când călătoria, fără gropi şi fără controlori, se mai relaxase. Eu

pentru prietenii lui neică Tănase Vlăsia mă dau şi peste cap, cu autobuz cu tot. Ce, mă, e vreo problemă? mârâi ameninţător în retrovizoare la nişte călători care căscaseră ochii când venise vorba de dat peste cap.

Ucenicul mulţumi frumos.

— Unde mai pui, adăugă şoferul, c-am fost şi eu tânăr îndrăgostit la vremea mea. Uite, de pildă când eram vatman pe paişpe. Am compus şi-o poezie atunci:

Ieri, în paişpe, când la gară aveam ceva de făcut.
Am zărit-o-ntâia oară şi normal că mi-a plăcut.
Când cu şarm şi cu tandreţe complimente îi făceam.
Ea zâmbea nepăsătoare şi fila un tip pe geam…

— Îţi place? Normal că-ţi place. Ia dă poza aia la care te tot holbezi, să văd ce bunăciune ţi-a sucit minţile.

Ucenicul îi întinse fotografia Petronelei, şoferul aruncă o privire scurtă şi în clipa următoare toţi pasagerii dădură cu capetele de spătarele din faţă, căci autobuzul era aproape nou-nouţ şi-i mergeau frânele prima-ntâi.

Se porni mare zarvă. Toată lumea întreba ce s-a întâmplat, ca şi cum musai trebuie să se petreacă ceva grav ca să pună omul o frână. Ei ce să se petreacă, uite, i-a trecut prin cap o *revelaţie,* care-i problema?

— Băi băiete, băi băiete, se crucea Duţu Vinerescu la volan, păi eu o ştiu pe-asla, băi băiete!

Neluţu simţi că-i sare inima din piept.

— Am luat-o pe bună… pe fata asta dimineaţă de dimineaţă, vreo săptămână. Mă şi minunam în retrovizoare ce artistă-mi urcă-n maşină. O merge la filmări? Ochi dulci nu i-am făcut. Nu agăţ femei aici, că femeile nu-s interesate de ăia care umblă cu autobuzul, fie ei chiar şi şoferi.

— Când a fost asta, nene? ţipă Borangic.

— Apăi, să tot fie. Acum vreo jumătate de lună, dacă nu şi mai mult.

— Şi de dus unde-ai dus-o?

— Nu mai ţin minte chiar bine. Ba stai, parcă pe

lângă Operă a coborât. Mă gândeam c-o fi vreo primadonă, vreo sopranetă, ceva... C-avea mereu la ea nişte caiete, partituri, ştiu eu?

Tânărul ar fi vrut să-l ia în braţe pe Vinerescu şi să-l pupe, dar îl opriră ceilalţi călători, îngrijiţi de siguranţa lor.

— Şi de-atuncea n-ai mai văzut-o?

— N-am mai văzut-o, dar dacă mergi câteva zile la rând pe traseul ăsta poate apare din nou. Sau o văd eu şi-i las vorbă c-o cauţi de nebun.

În momentul următor, jumătatea de sticlă de bere pe care o fărâmase de cu seară, chiar în drumul lor, Dardanela – una din fetele noi ale lui Gică Fişu, se vârî sub roata din faţă dreapta, tăind pneul de-a curmezişul. Autobuzul oftă, se clătină pe roţile celelalte ca un om beat şi trase la trotuar suspinând.

— Futu-ţi soarele şi luna cui te-a fătat şi nu te-a mâncat! declamă şoferul, coborând să evalueze avaria.

Ceilalţi rămaseră liniştiţi, aşezaţi la locurile lor.

— Da ce-i, mă, aicea, turul oraşului Bucureşti? se borşi Vinerescu. Ia, toată lumea jos!

Coborâră cuminţi şi Ucenicul odată cu ei.

— Asta e, hotărî Duţu, înainte ca bărbaţii, cum le şade bine bărbaţilor, să-nceapă a-şi da cu părerile tehnice. N-am ce-i face, trebuie să mă remorcheze înapoi la garaj.

— Păi nu mai bine vă schimbă roata aici? îndrăzni unul obraznic, mic şi negricios.

— Te-a-ntrebat cineva de vorbă? îl puse Vinerescu la punct. Eşti şef de garaj?

Apoi se întoarse spre Neluţu Borangic, vorbindu-i mişcat:

— Tu, dacă vrei, te-ntorci cu mine. Dacă nu, aştepţi autobuzul din urma mea şi-i spun eu şoferului să te ia.

— Îl aştept pe dânsul, alese Ucenicul pe nerăsuflate. Că oricum s-a făcut aproape seară şi trebuie s-ajung la neică Tănase, cum mi-a poruncit. Şi-apoi, mai e mult până la Operă? Aş merge câteva staţii pe jos, poate-mi iese în

cale Petronela.

Duţu Vinerescu râse gros.

— Poate-ţi iese o… N-auzi, mă, că umblă numai de dimineaţă? Ce faci, o aştepţi până la ziuă? Ei, mare curvă mai e şi dragostea…

Călătorii se strânseseră curioşi în jurul lor şi parcă ar fi comentat un pic pe tema asta, dar şoferul îi zburătăci imediat, căci avea nevoie de spaţiu şi linişte, să anunţe garajul la telefon, cu detalii. Nici nu-şi mai luă rămas bun de la Neluţu.

Iar tânărul o porni plin de nădejde spre Operă, după ce mai mulţi binevoitori îl îndrumaseră.

Se-ngâna ziua cu noaptea. Pierduse dimineaţa căutând drumul înapoi spre sala lui nea Malu, amiaza şi ceva pe deasupra, bucurându-se de ciorbele madamei Vinerescu, şi toată după-amiaza aşteptându-l pe Duţu să vină la mă-sa cu autobuzul. Plus că mai stătuse şi după ăsta, până răsese şi el două farfurii, sub privirile pofticioase ale călătorilor.

Dar dacă nu s-ar fi înşirat astfel întâmplările, ar mai fi dat de urma preaiubitei sale Petronela? De bună seamă că nu. Erau scrise toate într-un fel anume, iar el trebuia numai să înveţe a le citi cum se cuvine.

Mergea din ce în ce mai sprinten. Coborî dealul către Piaţa Unirii, trecu prin intersecţia mare ca şi cum ar fi fost o cursă expres şi-o luă pe cheiul Dâmboviţei, minunându-se, ba la dreapta – de casele cele frumoase, cu mai multe etaje, poate de pe vremea prinţesei Excelsia, ba la stânga – de chipul galben al lunii, făcându-se fărâme plutitoare pe luciul râului.

Deodată drumul se deschise iarăşi larg şi în faţa lui se ivi Opera.

Şovăi doar o clipă, sub impresia primei priviri, apoi se apropie respectuos.

Nicicând nu mai văzuse ceva atât de minunat. Clădirea mare era luminată de reflectoare puternice, care-i

sporeau albeaţa şi-o învăluiau parcă în fuioare de fum auriu. Părea chiar că de sub acoperişul grandios cerne o ninsoare fină de pulberi preţioase, ori, după cum sclipeau cu milioanele, fără număr aripioare de fluturi şi alte gâze mici din cer. Coloane puternice de marmură, picioare de uriaşi, rezemau acea boltă, sub care nu se puteau petrece decât întâmplări şi fapte pe măsură, istorii din acelea ce rămân scrise pe vecie prin cărţi şi basoreliefuri. Numai oameni de seamă puteau vieţui într-o astfel de clădire.

Şi apropiindu-se de intrare (asemenea porţi nu mai întâlnise nici măcar la ei, la termocentrala Turceni), Neluţu Borangic auzi brusc o muzică pentru care urechile sale nu erau nicicum pregătite. Sunetele, fiecare dintre ele fără seamăn, se împleteau în funii subţiri de mătase şi argint şi fir de păianjen, şi se răsuceau în jurul lui, legându-l fedeleş. Era muzica pe care-o îngână stelele-n amurg, înainte să intre în schimb, cântecul vântului când se face suflare sfinţită, notă cu notă picurate dintr-un ciubăr unde-a stat la dospit geniul omenesc.

Merse câţiva paşi pe sub coloanele uriaşe. În melodia care-l prinsese cu puterea vrăjii ei, cu neputinţă de refuzat, deosebea acum un cor, mai multe voci înfrăţindu-se ca firele de iarbă proaspete, ca picurii de apă în concertul ploii. Şi cumva, într-un fel care-i făcu inima să-nceapă a-i bubui în piept, i se păru că se-alege din vocile acelea îngereşti una subţirică, vie, drăgălaşă, aceea a Petronelei.

Căci în ce alt loc dacă nu acesta, ar fi putut-o găsi pe draga lui dragă? Ce templu i s-ar fi potrivit mai bine iubitei lui atât de frumoase şi de talentate?

Se scutură de vrajă, încercând să cugete limpede, „înăuntru nu pot intra, îşi zicea, căci ăsta nu-i un loc pentru de-alde mine şi îndată se va ivi vreun poteraş, ori mai mulţi. Şi-atunci ce-am făcut? O să stau colo, în ungherul dintre ultima coloană şi zidul clădirii, şi-o să aştept să se termine concertul. Şi după ce-o să plece toată

lumea, şi-or să înceapă să iasă artiştii… Oh, Petro, iubita mea Petro…”

Se-aşeză pe marmură, cu spatele sprijinit de coloană. Corul îndepărtat aci îl sălta la cer pe braţele lui de aer cântat, aci îl cobora binişor, aproape de Pământul frumos, legănându-l. Adormi.

Şi imediat deschise ochii, speriat. Soarele îi gâdila genele. Un mâţ tărcat se cuibărise în braţele lui, la căldurică. Neluţu îl mângâie duios. Muzica minunată încetase, dar locul ei fusese luat de păsărelele din pomii înconjurători şi-un excavatorist vesel. Ucenicul se uită împrejurul său şi iată ce văzu:

Marmura era toată căcată de porumbei, iar pe lespezi se lipise multă gumă de mestecat, biluţe. Pereţii coşcoviţi îşi păstraseră albeaţa numai pe alocuri, bătând în rest spre verzuliul igrasiei. Porţile crăpate se ţineau în câte-o balama ruginită. Pe una din ele un briceag scrijelise vorba cu „f”, de-atâtea ori sughiţată de Alba Nicoleta. Un moş râcâia în genunchi la gumele de mestecat.

— Moşule, gata concertul? întrebă nedumerit Neluţu Borangic.

Moşul se-ntoarse să-l privească şi scuipă într-o parte, unde deja curăţase.

— Ce concert, mă, aurolacule? Abia la anul s-o deschide sala, dac-or fi bani. Ai tras prea mult din pungă?

Către prânz, ajunse la adresa pe care i-o dăduse Vlăsia. Urcase în primul autobuz, fără să-i mai pese de nimic. Controlorii, văzându-l cum strângea la piept mâţul tărcat şi privindu-l în ochi, îl lăsaseră în plata Domnului. Iar vreo câţiva călători mai miloşi îi vârâseră prin buzunare hârtii de-un leu.

Prinţesa Excelsia îi deschise uşa.

— Ai, măi copile, ce pisicuţă drăgălaşă! Pentru mine-ai adus-o?

Era înaltă şi mlădioasă prinţesa, dar Neluţu o dădu la o parte şi se târî spre cel mai apropiat fotoliu. Din uşa băii,

numai în chiloţi, îl privea surâzând haiducul.

Capitolul 7

Unde Prinţesa pune pe jar inima unui teribil fărâmător de maşini.

Învăţătură.

Cum se strică, mă-ntrebi, casa femeii măritate? Lesne.

Ai zice că nimic nu-i mai strâns în lumea asta, şi de nedesfăcut, ca jurămintele din dragoste, acelea care le faci într-o cumpănă sau alta a vieţii, cu aleasa inimii tale, mm cm a/fa. Căci *jurămintele sunt de multe feluri şi trebuie să iei seama când le-mpleteşti, ca să ştii de fiecare dată cu care ai a face. Mai târziu, băgarea de seamă îţi va folosi negreşit.*

Însă oridecare ar fi acestea, ele se supun obiceiului cu care au venit pe lume, de la Adam şi Eva. Se leagă şi se dezleagă. De aceea, dragul meu ucenic, ia aminte la cea mai însemnată povaţă pe care ţi-o dau acum, odată ajunşi la acest capitol. Ea trebuie urmată cu sfinţenie, fără să te abaţi nici cu un milimetru, de câte ori ai a face cu o femeie măritată:

Leagă-ţi lucrurile aşa fel încât să le poţi dezlega şi dezleagăle cumva să le poţi lega la loc.

Ce-o mai fi şi asta? Par a spune ochii tăi beliţi ca la broscoi. Ţi-oi explica la sfârşit, după ce terminăm partea de pilde practice, care sunt, după cum bine ştiu nepreţuite.

Află dar; dacă n-oi fi bănuit şi până acum, că femeile măritate se împart, pentru uşurinţa demonstraţiilor ce vor urma, în trei cete mari. Este mai întâi ceata celor nefericite în căsnicia lor. Acestea fie că ţin bărbaţi care se poartă rău cu ele, cum ţi-am povestit odată; fie că au ajuns, după ani mulţi ori puţini, la lehamite şi plictiseală şi li se năzare că o altă viaţă mai sclipicioasî le-aşteaptă, decât cratiţă şi copii; au făcut ele multe compromisuri, dar

de la vreo două au rămas gravide; ori se mai întâmplă că nu-s chiar nefericite pe termen lung, dar într-o bună zi păţesc vreo nepăţită şi nu se pot bizui pe murătura de bărbat cu care s-au pricopsit. Ca o paranteză, o astfel de nepăţită poţi pune tu însuţi la cale pentru ele...

În cazul uneia din acestea, lucrătura de dezlegare e cea mai lesnicioasă. Tot ce ai de făcut e să-i sporeşti nefericirea care deja o macină şi să-i am calea acolo încotro o să fugă de ea. Iar ca să-i aţâţi nefericirea, trebuie numai să picuri cucuta în urechile femeii, picătură cu picătură, niciodată în grabă. Tu pune un pic, şi lasă-l să lucreze, căci restul va face ea singură.

Mră-te doar aşa, în treacăt, că o minune ca dânsa s-a lăsat prinsă de-un bărbat cenuşiu, ursuz, neatent. Nu zice astea pe şleau, ci doar, când vine vorba de el, scapă un „hm” îndoit şi cere-ţi imediat iertare. Roagă o prietenă a ei, care ţi-e mai prietenă ţie, să i te laude în taină. Umflă-i înzestrările cu pompa şi uită-i cusururile, ca ea singură să se-ntrebe ce-o căuta lângă mârlan, în loc să-şi veselească sufletul c-un drăgălaş ca tine. Dar mai cu seamă spune-i mereu, oftând greu, că-i respecţi mult cununia, că de n-ar fi legată, o-ho-ho... Aşa însă, să-ţi îngăduie numai cinstea de-ai fi prieten bun, duhovnic, umăr ce poate fi stropit cu lacrimi. Şi azi aşa... mâine-aşa... începe să i separă dragostea mai frumoasă în zilele fără soţ.

Vine apoi ceata femeilor fericite în mariajul lor; cea mai anevoioasă. Acelea care-şi sorb bărbăţelul şi copilaşii din priviri ciripesc voioase cât e ziulica de lungă, stau cocoţate pe soclu, ca un monument al căsniciei şi nu mai vor în ruptul capului să se dea jos.

Ei, dar orice monument, fie cât de solid şi-nmărmurat, tot are micile lui fisuri, pe care le sapă nu vântul şi ploile, ci chiar credinţa bărbatului că, orice-ar face, femeia lui tot fericită o să fie. Începe să fie neatent la fleacuri, lipsa de primejdii îi anchilozează băgarea de seamă. De la o săptămână la alta, o zbârceşte tot mai rău.

Mai o glumiţă usturătoare când nu trebuia, mai un răspuns în doi peri când e-ntrebat cum vine rochia cea nouă... Toate se-adună şi sunt socotite odată, să ţii minte de la mine.

Ca să nu mă întind, calea cea mai lesnicioasă să-i dai brânci nevestei de pe soclu şi, hop! s-o prinzi în braţe înainte de-a se dezmetici, are două mişcări. Mai întâi i te-nfăţişezi ca un ins nefericit tare, bărbat de bărbat dar fără noroc la femei, mai cu seamă la cele deosebite, ca ea. Când te-a luat sub aripă şi-ţi dă sfaturi şi-ncearcă să-ţi lipească o amică după alta, treci la mişcarea a doua:

La fel, cu picătura, arată-i că nu te poţi lega cu totul de-o femeie, că orice om, cât de fidel, are nevoie să-i rămână ceva numai al lui, pe care să nu-l pună la un loc, în ciorba căsniciei, pentru burţile amândurora. Ştiu şi eu, un secret, o pasiune, vreo prietenie, un romantism, o aventură, vreo nebunie... Şi asta va fi de folos ambilor soţi, căci îi va feri de plictisul anilor şi le va păstra dragostea proaspătă.

Spune-i astea o dată şi-n ceva vreme i se va năzări că la fel ar trebui să se petreacă lucrurile la ea. Or, tu eşti cea mai cuminte nebunie pe care ar avea-o la îndemână. Şi chiar dacă şi dă seama că nu te va putea lua de bărbat, măcar să te ia de băiat...

Ar mai f, desigur, şi ceata cea mai numeroasă, a femeilor care nu sunt nici fericite, nici nefericite, ci aşa, călduţe. Dar de acestea un vânător de soi trebuie să se ferească pe cât îi este cu putinţă. Întâi că ele nu pot aţâţa văpăi adevărate. Al doilea că sunt cele mai primejdioase. Omului simplu nu-i trebuie mult ca să-ţi ceară enorm. În preajma lor, mai ales, cată să-ţi aminteşti cât mai des cele ce ţi-am spus la începutul poveţelor mele:

Leagă-ţi lucrurile aşa fel încât să le poţi dezlega şi dezleagăle cumva să le poţi lega la loc...

Prinţesa Excelsia se purta doar în camizoluri din pânză de păianjen, azurii sau învăpăiate ca amurgul, ce se-

nfiorau la cea mai mică adiere, când se deschidea vreo fereastră, ori dacă unul din încăpere vorbea ceva mai tare. Trecea fluturându-le şi uneori ba i se-nfăşurau strâns pe trestia trupului, ba se făceau nevăzute dacă lumina zilei o bătea într-un anume fel. Atunci Ucenicul închidea ochii strâns, să nu pară necuviincios faţă de prinţesă şi de mentorul său, dar păstra sub pleoape clipe în şir, ultima imagine – pieptul mic şi şoldurile de amforă…

Haiducul îl luă tovarăş pentru un mic dejun princiar, punându-l la încercare cu o omletă din zece ouă, patru perechi de crenvurşti, brânză telemea, roşii, pâine prăjită cu unt şi câteva felii de cozonac, stropite cu ceai de muşeţel. Neluţu Borangic nu-l făcu de ruşine.

— Ei, grăi prinţesa, cam la a patra felie cu rahat şi nucă, să-ţi aştern pe canapea să dormi, sau…

— Poate să se culce la noi, în dormitor, spuse cu viclenie Tănase Vlăsia, ce să se mai chinuiască pe canapea?

Prinţesa Excelsia zâmbi, desfăcând şiretenia.

— N-o să se lipească somnul de bietul copil într-un pat unde s-au petrecut asemenea fapte mari, nu demult.

Ucenicul roşi la fel de tare ca roşia din farfurie, iar Vlăsia şi Excelsia râseră cu mare poftă. Ţi-era mai mare dragul să-i vezi cum se sorb din priviri, cum şi-ating degetele când caută pe masă untul ori telemeaua, cum se potrivesc unul altuia ca măslina fragedă cu ţuica bătrână.

— Cum spui tu, înţeleaptă mea Elsa, se supuse haiducul.

— Atunci, până una-alta, zise dânsa, am şi eu o vorbuliţă cu privire la căutarea Petronelei.

Ucenicului îi veni s-o pupe că nu greşise numele, dar aşa ceva nu se cuvenea încă.

— Gândesc, scumpul meu Tănase, urmă prinţesa, că de vreme ce domnişoara Banu a venit la Capitală să-şi croiască faimă în şoubiz, întâiul loc în care s-ar opri ar fi vreo televiziune, unde se pun la cale preselecţii pentru

aflarea celor înzestraţi. Acolo, la coada talentaţilor, mai degrabă am da de ea decât aiurea pe străzi şi cine ştie ce mahalale.

Tănase Vlăsia, haiducul, rămase cu gura căscată la stolul de porumbei ce-i zburaseră frumoasei de pe buzişoare, iar Neluţu Borangic nu se lăsă mai prejos.

— Şi… unde-ar fi asemenea loc? îndrăzni Ucenicul.

Fu rândul haiducului să-l lămurească.

— Nu-i aşa simplu, Neluţule. În oraşul ăsta suma televiziunilor e întrecută doar de cea a spectatorilor. Seară de seară, ele se-ntrec în a-i lua minţile omului de rând, făcându-l să creadă că e cel mai deştept şi că stă-n puterea lui să hotărască ce şi cum. Cu premii şi răsplăţi din cele mai sclipicioase, tineri şi bătrâni sunt ademeniţi să se dea în stambă ca vedetele de hârtie ce le sunt vârâte pe gât şi să-şi dea cu părerea nu te miri ce, chit că nu se pricep la mai nimica.

— Dar ei se lasă? se înfieră tânărul, îngrijorat de soarta Petronelei.

— Ba bine că nu. Chiar se roagă şi dau din coate şi se calcă-n picioare, ca să fie primii la astfel de mârşăvii. Mai mult decât atât. Când păţesc câte-o ruşine, sunt învăţaţi să se laude cu ea peste tot. Cu cât mai mare ruşinea, cu-atât mai mare lauda.

Excelsia puse una din minunatele ele mâini pe umerii Borangicului, care începuse să sufle greu, liniştindu-l.

— Ce-i de făcut? întrebă acesta.

— Las pe mine, îi răspunse ea.

În doi timpi şi trei mişcări, puse la punct un plan de cercetare a celor o sută de televiziuni, şi-a programelor de preselecţii, pe zile şi pe ore. Prinţesa şi haiducul fiind ocupaţi peste cap, rămase în cârca Ucenicului să acopere acest grafic simplu şi cu folos. Nu putea să-i ia mai mult de câteva luni, vreme în care micul palat al prinţesei (prefăcut într-un apartament de două camere, la etajul al treilea, în Eroilor) îi era deschis.

Toate fiind gata, Neluţu merse să se culce pe canapeaua ce-i fusese hărăzită şi se bucură, până să adoarmă, de priveliştea noului său cămin.

În sufrageria nici prea mare, nici prea mică, se strânseseră de-a valma toate lucruşoarele ce străbătuseră veacurile pentru a răzbi, din vremurile de glorie ale strămoşilor fanarioţi, până-n timpurile moderne. Două-trei macaturi de lână, înfăţişând bătălii din viaţa unui stră-stră-străbunic deal Excelsiei. Ciubere şi blide princiare, din care vor fi ciugulit bucate zemoase degetele unor boieroaice şi boieri ce ştiau să-şi trăiască zilele cu plăcere. O sabie curbată, cu tăişul mâncat, pentru care Prinţesa avusese belele cu stăpânirea, privind regimul armelor. Jumătate de portiţă de cuhnie, o roată mică de car şi nişte lanţ. Dacă roata mică va fi folosit la caznele vreunui haiduc prins, el fusese foarte mărunt.

Adormi Ucenicul, cu drag de acea căldură care-l împresura din toate părţile.

Iar în zorii zilei următoare, el şi Vlăsia haiducul săriră într-un taxi nervos, lăsând în urmă pe Excelsia, lipită de-un vis de mărire, moale, pufos, blând.

— La tevere! porunci apăsat haiducul. Ca vântul şi ca gândul!

Aceasta călca un pic cele ce-l povăţuise pe Neluţu Borangic, cu privire la amânarea treburilor ce nu suferă amânare, însă haiducia înseamnă, pe lângă altele, să nu te supui mereu şi întocmai poveţelor.

Cât ai clipi, ajunseseră la măreţul sediu al televiziunii de stat.

— Cât avem de plată? se răsti Tănase.

Şoferul de taxi, lăsând la o parte obrăznicia tagmei sale, se ploconi slugarnic.

— Nimic pentru domnia ta, Tănase Vlăsia. Îţi voi mulţumi astfel prea puţin pentru un bine ce l-ai făcut unei verişoare de-a cumnatei mele de-a doua…

Şi-i lăsă cu binecuvântări chiar la cea mai mare

coadă de preselecţie, unde viitorii preselectăţei, organizaţi pe câteva rânduri întortocheate, făceau o zarvă ce-amintea de-o grozavă manifestaţie. Nici aceştia nu se-adunaseră să dea, ci să ceară, iar Ucenicul, după ce Tănase Vlăsia se duse într-ale lui, îi cercetă cu de-amănuntul, unul câte unul, în căutarea prea iubitei sale Petronela Banu din Turcenii Gorjului…

Erau acolo tineri şi vârstnici de-a valma, fără deosebire, mulţi bărbaţi, şi mai mulţi băieţi, dar şi, vorba poetului, sumedenie de bătrâni, femei şi mume şi copile… Cât despre starea fiecăruia, vorbeau mai ales hainele de pe ei, fiind strânşi la un loc şi mai sărăcuţi, şi mai pricopsiţi, şi mai aşa şi-aşa. Cu toţii însă fuseseră adunaţi la un loc de talentele care-i căzneau zi şi noapte, îndemnându-i, ba chiar împingându-i să apuce pe cărările abrupte ale gloriei.

Colo, o domnişoară, să tot fi avut nu mai mult de vreo treizeci de anişori, optzeci de kilograme şi zece – cinşpe centimetri de fustiţă, ştiind pe de rost toate operele lui Ludvig Amadeus Wagner, le cânta fără încetare, ca să nu-şi piardă exerciţiul, spre încântarea urechilor din jur.

Dincoace, un bătrânel pricăjit socotea în cap numere de câte zece cifre şi anunţa pe loc cât i-a dat, cu glas triumfător. Fără îndoială că dacă vreunul dintre cei de faţă ar fi avut timp şi tragere de inimă să-şi lase talentul lui deoparte şi să verifice, rezultatul s-ar fi dovedit adevărat.

Iar dincolo, un copil de şcoală se-nnoda în fel şi chip, scoţând capul printre buci, înfăşurând mânuţele de trei ori în jurul taliei, ori înnodându-şi picioarele după ceafa. Când nu-i ieşea bine aceasta din urmă, părinţii drăgăstoşi îl trăgeau fiecare de-un picior, ca de capetele unei funii.

Ehei, ce mai bâlci şi reprezentaţie! Ucenicul simţi curând că s-a ameţit de minţile capului şi nu mai ştie încotro să privească mai degrabă. Însă oriunde se uita, oriunde se ducea, Petro a lui nu se găsea pe-acolo. Cine ştie, poate că asta nu era grămada ei…

Şase ceasuri mai târziu, după ce coada se consumase, dezamăgit, dar nu descurajat, Neluţu Borangic se-ntoarse cu acelaşi taximetrist îmblânzit, la palatul Prinţesei.

— Să nu-ţi pierzi nădejdea, îi spuse dânsa, cu blândeţea care preface mărăcinii în trandafiri înmiresmaţi. Aceasta e doar cea dintâi încercare. Fii mereu pe calea ta, ca un bărbat adevărat şi curând vei izbândi.

Iar Ucenicul îi sărută mâinile, plin de recunoştinţă.

— Neică, se-ncumetă Neluţu într-o dimineaţă, înainte de-a se avânta la cine ştie a câta televiziune, mi-este îngăduit să întreb una ori alta despre prinţesa Excelsia?

Haiducul preţui buna cuviinţă.

— Ţi-este, Ucenicule, şi chiar eu am să-ţi împărtăşesc câte ceva din viaţa nepreţuitei mele Elsa, fireşte nu foarte multe.

Să ştii că ea chiar este prinţesă, prin moştenire de nume, după una din cele mai nobile stirpe ale domnitorilor de-acum ceva veacuri. Dar politicile şi prostia oamenilor, care n-are măsură, au făcut-o să nu se poată bucura de ceea ce i se cuvenea de drept. Însă Excelsia nu s-a lăsat doborâtă de aceste nedreptăţi şi-a ales să trăiască asemeni fiecărui om de rând, la bloc, având serviciu şi-un drăguţ din cei mai grozavi, cum aş fi eu, de-o pildă. Cu toate că, de-a lungul şi de-a latul istoriei, prinţesele şi haiducii n-au legat cele mai bune prieteşuguri, uite că noi doi ne-am împotrivit acestei prejudecăţi.

— Mai află, dragul meu Borangic, adăugă Prinţesa Excelsia, care se strecurase pe nesimţite în spatele lor, că unii mă socotesc pe mine drept una din vrăjitoarele ce se supun necuratului şi fac rău oamenilor.

Zicând acestea, zvârli pe masa din faţa Ucenicului un ziar. „Glasul Bihorului, 32, număr nou”.

Curios, tânărul se puse îndată pe citit.

„Revenim, pentru cititorii noştri fideli, cu noi informaţii privind fărădelegile odioasei Excelsia, care şi-a

făcut un obicei din ajupui pielea de pe sărmanii judeţului nostru, şi-aşa greu încercat de asprimile economiei de piaţă. Reamintim că odioasa Excelsia este de baştină din putredul Bucureşti, locul celor mai înfiorătoare fapte de corupţie.

Odioasa Excelsia a şpăguit autorităţile locale, obţinând aprobarea de-a deschide sumedenie de căpşunării pe teritoriul judeţului. Acestea urmau să fie lucrate cu sudoarea oamenilor sărmani carey momiţi eu te miri ce, s-au repezit să se tocmească la această odioasă.

Treaba a mers cum nu se poate mai bine, fiind şi soare, fiind şi ploaie, fiind şi hărnicie, de s-au făcut nişte căpşuni cât verzele de mari, iar consumatorii străini salivau toţi şi-ncheiau contracte uriaşe pentru fructele care la dânşii nu s-au pomenit.

Numai că, odată sosit sorocul de plată, când s-au prezentat sărmanii muncitori să-şi încaseze salarul cuvenit, ce să vezi? Birourile odioasei erau ferecate, iar pe dânsa ia-o de unde nu-i.

Degeaba s-au dus la autorităţi, degeaba s-au plâns în stânga şi-n dreapta, văicărelile lor au rămas fără răspuns. Cât despre bani, au luat praful de pe tobe, dar nici măcar cu tobele nu s-au ales. Adevărat este că şpaga face vrăjitorii, dând dreptate aceluia care greşeşte şi năpăstuindu-l pe-acela ce se poartă cu cinste.

Să afle însă această odioasă Excelsia că noi nu ne vom lăsa şi vă vom ţine la curent cu faptele ei odioase…

Semnat Dânuţ Mărăcineanu”.

— Dar cine este acest Mărăcinean? făcu Ucenicul înfiorat.

Vorba „odioasă” nu se potrivea în capul lui nicicum Prinţesei, după cum altă dată nu potrivise alte vorbe domnişoarei Huy. Oare se pot alătura femeilor cuvinte care nu se cuvin?

— Un biet sărman, oftă haiducul, jurnalist de felul lui, care pierzându-şi într-o tristă împrejurare locul de baştină

la un anume ziar, a ajuns să scrie pentru mai multe, să ciupească un bănuţ de ici, de colo, cât să-şi ducă zilele.

— Ciudată, ispititoare poveste. Ce împrejurare a putut fi aceea? Şi ce i-a căşunat pe Prinţesă? Şi…

Tănase îl opri c-un gest şi-un zâmbet.

— Învaţă, Neluţule, că nu se cade să pui atâtea întrebări, mai ales cu privire la viaţa particulară a unei doamne.

— Dă-i pace copilului, zise Excelsia (cuvântul „copil”, fără să ştie de ce, îl mâhnea pe băiat), că n-o fi cine ştie ce taină. Poate să mai înveţe câte ceva despre încontrările dintre bărbaţi şi femei.

Şi era gata să dea drumul poveştii, când deodată o mare gălăgie se iscă sub ferestrele apartamentului. Ai fi zis că ditamai vaporul transoceanic s-a rătăcit pe aleea din spaţiul verde şi sună de zor din sirenă, ca să se dea blocurile la o parte, să poată trece. Se repeziră tustrei la geam, Ucenicul astupându-şi urechile din mers, să nu rămână fără ele.

— Ăsta-i Mureşul, rosti înciudată Prinţesa Excelsia, după ce aruncase o privire. Iar s-a-nfăţişat să-şi facă numărul.

— Cu ce-a venit acum? întrebă Tănase înveselit.

— Cu cadilacul. Săptămâna trecută a adus merţanul, iar ailaltă un lexus. Mai are vreo trei şi le termină, dar apoi le ia de la-nceput.

Neluţu Borangic se uita la maşina din faţa blocului şi nu-şi mai putea desprinde privirile. Aşa frumuseţe nu văzuse decât într-un film american care venise odată la Turceni, dar şi-acolo tânărul bănuise că sunt trucaje. Ce mai caroserie, ce mai bare, ce mai faruri şi genţi… Şi albăăă… Şi mare cât să te muţi în ea fără chirie.

Tocmai când îşi clătea ochii şi se-ntreba de ce-o fi Prinţesa Excelsia supărată, din maşină coborî anevoie ditamai omul, la vederea căruia Neluţu îşi înghiţi vorba. Dacă până adineaori nu mai întâlnise aşa o maşină,

adevărat e că nici asemenea bărbat nu-i fusese dat să vadă de multe ori. Numai cu vreun deget mai mic la stat decât Aurică Morlovacelmare, iar pe neică Tănase, cu tot respectul pentru voinicia acestuia, putea să-l vâre într-un buzunar. Şi, lucru de groază, în mâna omului atârna un topor.

— Ăăă… îngăimă Ucenicul. Să nu chemăm poliţia?

Imediat îşi muşcă limba, ştiind c-a spus o mare prostie, pentru care multe înţepături îşi va lua de la nen-su Tănase Vlăsia, o vreme de-aci înainte. Aşa că rămase cuminte, curios peste fire de ce-avea să se petreacă.

— Să mă duc să-i vorbesc? întrebă haiducul.

— Nu, lasă-l în plata Domnului. O să-şi facă bâlciul şi-o să plece.

Ce bâlci? Unde să plece? Cine-i omul cu nume de râu vestit?

Mureşul vui de câteva ori sirena vaporului, apoi slobozi pe gura lui proprie nişte strigăte mai înfricoşătoare.

— Elso! Elso! Elsooo!

Claxoanele şi zbieretele însumându-se, mulţime de locatari bufni la ferestre, să vadă ce-i. Însă râului, odată revărsat din matcă, nici că-i păsa.

— Elsooo! Fă Elsooo! Sunt eu, Mureşul! Tot eu! Vino, Elso, mânca-ţi-aş guriţa ta, numai să stăm de vorbă un minut, să-ţi zic ce-am pe suflet! Doar un minut, fa Prinţeso, şi plec! Numai să stăm de vorbăăă!

Ceea ce, judecând după toporul din mâna lui, putea fi o discuţie cu-adevărat scurtă.

Obosind însă, după vreo zece minute, să urle la peretele blocului, Mureşul se propti pe picioare şi ridică toporul deasupra capului, aţinându-l către minunăţia de cadilac.

— Nu vii, ai? Nu vreai să vii… Uite-acum o fac fărâme, futu-i cilindrii ei de maşină, uite-acum! Să-ţi arăt că nu-mi pasă de rable, de aur, de averi, dacă nu eşti cu

mine! O fac praf, cum le-am făcut şi pe ălelante! Uite-acum!

Un sfert de ceas mai târziu, coborând în faţa scării, Ucenicul fu martor milos la hohotele de plâns ale acelui uriaş cu topor, care se cutremura la pieptul lui Tănase Vlăsia haiducul, stropindu-l cu lacrimi cât oul de porumbel.

— Şi ce-am iubit-o, mă Tănase, ce-am iubit-o, icnea. Dar nu ştiam unde să dau mai întâi cu toporul. În parbriz? Păi ştii tu cât e un parbriz de cadilac? Trei mii de parai ca popa. În retrovizoare? Face şi-aia vreo mie. Parcă-mi seacă puterea din mână. Aoleu şi ce-am iubit-o…

Capitolul 8

În care se înfăţişează peripeţiile de la botezul unui copilaş nevinovat.

Învăţătură.

Care din noi, te-ntreb, şi nu da buzna să-mi răspunzi înainte de-a cugeta, nu se sileşte să-şi umple viaţa cu lucruri ce n-a mai întâlnit? Cine nu se simte ispitit să-ncerce mereu ceva nou, ceva care să-i coloreze cenuşiul zilnic, să-l bucure şi să-l uimească? S-ar petrece altfel toate într-un continuu căscat de plictis, s-ar auzi în lumea-ntreagă numai trosnete de fălci şi mormăituri lehamitisite.

Viaţa în sine, fără mirodenii, n-are nimic nou: o treime e retrăită, o treime reamintită şi-o treime repovestită. Iar vârsta e o boală care trece cu vremea. Aşa că, de plictiseală, poţi ajunge într-o bună zi să-ţi zici „dacă scap de viaţa asta, ce mi se mai poate întâmpla?”

Aşadar cată, Neluţule Borangic, să-ţi aduci dinainte, cu fiecare prilej ceva ce n-ai mai văzut, n-ai mai încercat, n-ai mai avut. Vezi doar să nu cazi în patima ce-i stăpâneşte pe cei de-o seamă cu tine, jinduind la cele mai noi mărci de telefoane ori tableţele de-acelea cu ecran, unde-ţi faci prieteni pe care nu-i întâlneşti vreodată.

Dar eu nu spre asta te-ndemn, căci tânăr fiind ai în tine din belşug pofta de nou şi fără să mă străduiesc eu a

ţi-o deştepta. Eu voi să te ademenesc, Ucenicule, către ştiinţa de-a-ţi agonisi un şir de obiceiuri, tabieturi şi prejudecăţi, da-da, ai auzit bine, prejudecăţi. Căci acestea din urmă, cum bine zicea un bun prieten al meu, acum trecut în lumea celor drepţi – dacă vor mai fi existând destui drepţi ca să alcătuiască o lume, sunt de folos omului, scutindu-l de-a face alegeri obositoare şi poate greşite.

Împrejurul tău, tot poporul zice că negrul e negreşit rău şi albul e bun, că sarea-i numai pentru lucruri sărate, iar zahărul se cuvine adăugat doar celor dulci, că să te fereşti de prea frig, dar şi de prea cald, că noaptea-i de dormit, seara de ospeţe şi ziua să ţi-o petreci asudând. Ori că-i bine să vâri la răcoare corupţii şi criminalii, doar să nu exagerezi.

Astfel au fost toate hotărâte şi chiar de-ţi vine vreodată, de pildă, să torni un polonic de zahăr în ciorbă, să umbli-n pielea goală pe răcoare şi cu palton în toiul verii, să chefuieşti până-n zori, iar ziua să dormi ne-ntors, e mai bine de tine dacă faci cum zice lumea.

Cât despre tabieturi, nu trebuie să-ţi mai deschid eu ochii. Ele sunt acelea ce-ţi fac viaţa lesnicioasă, de cum te trezeşti şi până pui din nou capul pe pernă. Dacă n-ai obişnui să faci cutare şi cutare lucru în cutare şi cutare fel, ai trăi la voia-ntâmplării, purtat de vânt. Nu că asta ar fi rău, dar vine o vreme când călăritul vântului se dovedeşte cam lipsit de folos.

Pune-ţi de cu seară hainele în ordine, să le găseşti lesne de dimineaţă, ori, dac-ai înnoptat prin aşternuturi străine, să poţi fi pe stradă, la un caz, în doi timpi şi trei mişcări.

Culcă-te la o anume oră şi scoală-te tot aşa, în fiecare zi la fel Niciun minut mai devreme, niciun minut mai târziu. Dacă te-a prins ceasul tău într-o adunare de oameni, cere iertare că te retragi şi nu te lăsa înduplecat de rugăminţile lor fierbinţi.

Dormi pe partea stângă sau pe spate, niciodată pe dreapta ori pe burtă, să nu-ţi vină din maţe toată acreala.

Fă câte puţină treabă în mai multe zile, să nu fii nevoit mai apoi să faci multă treabă în puţine zile.

Între tabieturi, spală-ţi dinţii cu pasta ta, mereu aceeaşi, n-o schimba în fiecare zi. Bea-ţi ceiuţul tău, mereu acelaşi, la aceeaşi oră. Ascultă-ţi muzica ta, cu aceiaşi lăutari.

Prânzeşte la aceleaşi cârciumi, unde gătesc cel mai bine bucatele ce-ţi plac: colo te duci că fac cea mai bună tuzlama; dincolo au un ciolan cu fasole de-ţi lingi degetele; apropo, între brânzeturi, preferatul meu e cash-ul; iar dincoace vinul casei e fără seamăn şi ciorba de burtă ca la mama acasă. Dă-le ospătarilor bacşiş în procente egale.

Fă-ţi numai câţiva prieteni buni, nu o droaie. Iar la aceştia poposeşte nu mai des de-o dată pe săptămână, cu rândul. Aşa nu vor da ochii peste cap când te văd, zicându-şi în sinea lor „iar a venit ăstan.

Fereşte-te de lăcomia omenească. De-atâta câtă e înjur, nici câinii nu mai au loc la ciolane. Dar foloseşte-o din belşug, spre bunăstarea ta.

Nu lua bani cu împrumut, însă nici nu da, nici fraţilor de cruce, oricât de strâmtoraţi aţi fi, şi tu şi ei.

Ţine bunul obicei de-a duce din când în când un buchet de flori, o prăjitură cu ciocolată, o zdrăngănea, femeii cu care eşti, femeii cu care ai fost, precum şi femeii cu care ai de gând să fii într-o bună zi.

Nu-ţi încălca, de asemenea, obişnuinţa de-a da uneori o ţuică lefegiilor de care ai trebuinţă, ori de-a cinsti câte-un poteraş sau altul…

— Neică Tănase, se-ncumetă tânărul, când haiducul trăgea aer în piept ca să urmeze, te supui dumneata tuturor acestor minunate obiceiuri?

— Niciodată, îi răspunse Vlăsia.

— Haide, Neluţu Borangic, spuse mentorul într-o după-amiază nici mai bună, nici mai rea, să ieşim diseară

la o petrecere a unor cunoştinţe de-ale mele, căci ţi-o fi ajuns şi ţie de când alergi după Petronela aia a ta. Câteodată mă-ntreb dacă n-oi fi visat o asemenea fată, la tine, la Turceni, şi-acuma te sileşti să dai carne visului.

Ucenicul îl asigură că lucrurile nu stau aşa şi-l întrebă despre ce petrecere este vorba.

— E vorba, îl informă haiducul, de botezul unui nepot de soră al unui mai vechi potrivnic al meu, cu care multă vreme m-am încontrat, până a trebuit să recunoaştem amândoi că nu va sfârşi niciunul învingător cu adevărat. În semn de preţuire, căci duşmanii adevăraţi se respectă între ei, m-a poftit la această ocazie şi vreau să mă însoţeşti.

— Bine, grăi încurcat tânărul, dar eu n-am decât hainele astea de pe mine, pe care le spăl tot la o săptămână şi-atunci trebuie s-aştept în maiou şi chiloţi, să se usuce. N-am ţoale de zaiafet.

— Vei avea, îl înştiinţă haiducul. Cât despre cele de pe tine, am cunoscut pe vremuri un poet strălucit, care tot aşa proceda cu spălatul hainelor, iar muza nu se jena de chiloţii dânsului, ci mai abitir îl inspira. Până le-aştepta să se usuce, trăgea două poeme şi-o caricatură. Şi uite de la mine încă o povaţă, bonus: dacă-ţi săpuneşti rufele, clăteşte-le cu apă rece.

Prinţesa Excelsia, tocmai trecând pe-acolo, în drum spre una din întrunirile sale de la salonul coafezei Gina Gândeac, găsi de cuviinţă să intervină.

— Ai grijă de copil, Tănase, dacă mergeţi în bârlogul lui alde Flocea Capon, că ştii de ce-s în stare ăia când dau cu ochii de prospătură…

Of, iarăşi această vorbă… „Copil”…

Să tot fi fost nouă ceasuri de seară când cei doi coborâră din taxiul deja ştiut, taman pe trotuar, în faţa unui local luxos din spatele facultăţii de pompieri de pe Morarilor. Sutele de lumini ale firmei îl orbiră câteva clipe pe Ucenic, însă făcând palma streaşină la ochi putu să

citească ce zice: „Casa Capon. Since 2001”. Uşor nedumerit cu privire la cine va fi fost acel Since, îşi urmă mentorul înăuntrul fascinantului aşezământ.

Se zguduiau pereţii, duşumelele şi lustrele din tavan de puterea înfricoşătoare a tarafului modern.

— Coane Vlăsia, răcni întâmpinându-i un munte de badigard, căci altfel nu se putea face auzit, prezenţa matale ne bucură şi ne onorează!

Haiducul înclină capul binevoitor, nu mai mult de un milimetru.

— Poftiţi, răcni iar badigardul la urechile lor, aproape doborându-l pe Neluţu cu răsuflarea ca un taifun de usturoi şi odicolon, să vă duc la stăpân! Tare se va bucura că v-aţi făcut timp!

Şi-i împinse, dar fără să-i atingă, în sala cea mare, unde lumina era mai mică, iar petrecerea în toi.

Era acolo strânsă toată floarea cea vestită a clanului Florea Flocea Capon, cu aliaţi şi vasali pe deasupra. Veniseră, să le fie îngăduit a se bucura de bucuria stăpânului, Florică şi Floricel, vlăstarele sale de sânge. Nevestele şi ţiitoarele acestora. Gică Fishu, din industria divertismentului stradal, cu fetele sale – Dardanela, Spuma Mierii şi Grecoaica. Bili Barosanul de la Parlament. Mangă, Retezatu, Creţu şi Nicu Ştoi. Leancă îngeraşul din Ferentari, Adrian Popescu de pe Tunari, Nicuşor Malacul din Mătăsari şi Delea Nouă.

Erau mulţi alţii încă, toţi însoţiţi de consoartele lor, cu ori fără hârtie, şi de copilărime adusă să deprindă principiile de bază ale clanului. Ba, într-un ungher, Ucenicului i se păru că-l zăreşte chiar pe Bebe Ţeapă Buican, foindu-se stânjenit la vederea lor. Însă nu scoase o vorbuliţă.

În mijlocul tuturor, la masa din mijloc, gemând de nemaivăzute bunătăţi şi bogăţii, împărăţea însuşi bătrânul Florea Flocea-Capon, negru, umflat, acoperit cu aur, în toată puterea celor optzeci de ani ai săi.

Iar pe scena peste care zburau sute de licurici coloraţi, roşii, albaştri, verzi şi liliachii, atârnat de-un microfon mai mare ca dânsul, vrăjea auditoriul Mihăiţă-guşă-de-platină, cel mai vestit manelist al veacului.

„Duşmanii-mi poartă pică.

Dar n-au avere grea şi cât îmi ştiu de frică Nu calcă-n urma mea…”

Deodată, cu un singur gest, bătrânul Florea închise guşade-platină, cu tot cu taraf, şi mătură jumătate din mesenii ce-l înconjurau, spre a face loc noilor veniţi.

— Onorată asistenţă, rosti cu glas tremurat, ridicându-se pe umerii urmaşilor, daţi-mi voie să salut în mijlocul nostru pe ăl mai vestit haiduc al vremurilor, faima cartierelor, spaima poteraşilor şi-a nevolnicilor… Tănase Vlăsia!

Adunarea izbucni în urale, pe loc retezate cu încă un gest.

— Fii bine venit la această bucurie, Tănase, drag al meu duşman, cel mai pizdos bărbat pe care-l cunosc… Afară de mine!

Toată lumea se prăpădi de râs la gluma voinicească şi chiar haiducul mustăci măgulit. Apoi se-aşeză pe locul de lângă Florea Flocea-Capon, cu Ucenicul de-a dreapta sa.

Şi se puseră pe chefuit.

Felurile de mâncare, din cele mai scumpe, ca şi şampania şi sticlele de uischi matusalemic, căci nimic altceva nu era îngăduit a se bea, se perindau unele după altele pe la mese, abia lăsând petrecăreţii să respire, încât aceştia în mare şi plăcută primejdie se aflau. Mihăiţă-guşă-de-platină nu mai prididea cu dedicaţiile, ba pentru „naşul-ul-ul”, ba pentru „coana marerere”, ori pentru „scumpii nepoţei-ei-ei”, după cum mărturiseau reverberaţiile staţiei de amplificare.

Fără a mai aştepta să-l îndemne din ochi neică, Neluţu îşi făcu în burtă o provizie importantă pentru zilele ce puteau să urmeze, poate chiar pentru toată viaţa, căci

când avea el să mai pună gura pe fazan fezandat, patedeofoagra ăla parizien, ori icră de caviar din cea scârboasă, neagră şi unsuroasă?

Numai de pahar nu se-atingea, ştiind că asta nu i-ar fi pe plac mentorului. În schimb, ciulea urechea atent la ce-şi răcneau între ei Florea şi Tănase.

— Îl botezăm creştineşte pe Floricică, copilaşul sorămii. Uite-l colo, la masa din stânga, băieţandrul de paişpe ani, cu mustăcioară subţire.

— Aha, răcni şi Vlăsia fără să clipească. Şi fetiţa de lângă el?

— Aia-i sor-mea, Speranţa. Mă-sa. L-a făcut de tânără, săraca.

— Foarte bine, încuviinţă haiducul. Unde-i dragoste nu-i tocmeală. Iar uscatul ăla galben e bărba-su, ta-su copilului bag seamă. Cumnatu-tău, Floreo.

Bătrânul necheză mânzeşte.

— Ei… Bărba-su e, că n-are-ncotro. Dar ta-su copilului nu. Aşa ceva nici chiar eu, cât mă vezi în putere, nu poci schimba…

Şi cu asta discuţia trecu la altele.

Pe măsură ce zburau ceasurile, cheful scăpa tot mai tare din hăţuri. Începură bătăile cu copane de curcan frumos rumenit şi mieji de cozonac, între mese şi meseni. Ca să nu rămână pete, ei se stropeau cu şampanii bine scuturate ori tradiţionale sifoane. Fireşte, nicio firimitură ori vreun strop din toate acestea nu-l atinse pe Florea Flocea-Capon.

Iar când douăzeci de femei, fete şi neveste, se repeziră pe ringul de dans, încingând o sârbă îndrăcită, vreo două-trei veniră la Ucenic să-l ia cu de-a sila. Tănase Vlăsia îngădui.

— Iii! Iii! chiuiau acele nedomolite păstrătoare de folclor, învârtindu-l pe Neluţu de curând nu mai ştia de el.

Care mai de care se băga să se lipească de dânsul în vârtejul jocului, una strângându-l tare de mână, alta

strivindu-şi la pieptul lui podoabele bustului, a treia suflându-i fierbinten ureche. Tinere şi mai coapte, ba chiar şi-o mamaie numai balonaşe în pielea ei de lame şi paiete, se-ntreceau să-i soarbă sufletul de copilandru.

Când îl lăsară să se-ntoarcă la masă, tânărul era mai mult mort decât viu, cu sângele zvâcnindu-i în cap şi mădularele încordate. Se-aşeză împleticit şi dădu peste cap un pahar de vin, fără ştiinţa protectorului său, care, profitând de pauza tarafului electric, schimba vorbe normale cu gazda. Neluţu trase cuviincios cu urechea.

— Ne-ntrecutule Tănase, spunea bătrânul, ştii bine că tare-aş avea trebuinţă de-un bărbat ca tine în rândurile mele…

— Asta nu-i cu putinţă, i-o întoarse Vlăsia, căci suntem trăitori în lumi diferite, care n-au a face una cu cealaltă…

— Şi dacă totuşi s-ar putea potrivi aceste lumi, pentru un preţ cumsecade, ba chiar mai mult?

— Preţul acela nu-l poţi domnia ta să-l plăteşti, venerabile duşman.

Şi-o ţinură tot aşa, în doi peri, încât Ucenicului începură să zise-nchidă ochii de plictiseală şi fum. De altfel, orele fiind mici, mulţime de invitaţi lăsaseră capetele de-a dreptul în farfuriile cu foagras, iar unii alunecaseră pe podele, ca-n plăpumi moi.

Când, deodată…

Uşile sălii se izbiră şi-n prag se ivi supus muntele de badigard, purtat de-o ureche de altul, la fel de mare ca el. Pesemne între aşa namile asemenea dezmierdări îşi aveau farmecul lor.

Toată lumea încremeni cu răsuflarea tăiată. Şi musca, dacar fi fost invitată la botezul clanului Flocea-Capon, ar fi sucombat de uimire. Numai ucenicul, uitându-se mai bine la noul venit, scăpă din degete un alt pahar de vin, ce-l înhăţase pe furiş. Paharul se sparse cu zgomot, pătând masa şi făcându-l de ruşine.

— Te-i aiţea? tună cu glas piţigăiat uriaşul ce ţinea urechea sărmanului badigard. Petleţeţi fală mine?

Şi, scârbit, dădu drumul urechii.

Ucenicul căscă ochii mari, căci recunoştea în acest musafir nepoftit chiar pe matahala de chinez pe care într-o seară îl pândise când o pupa pe domnişoara Huy. Acelaşi Armani… Acelaşi goldan… Aceeaşi faţă de eunuc împărătesc… Iar în spatele lui şedeau trei locotenenţi, copiaţi la un xerox chinezesc, doar ceva mai mici.

Îndată, prin semnul lui Florea, li se făcu loc la o masă lângă taraf.

— Dar cine-i acest Cichi Cean din cale-afară de îndopat? se interesă amuzat Tănase Vlăsia. Şi de ce căutaţi cu toţii a-i face pe plac?

Şeful clanului oftă obidit.

— Află, duşmanul meu de nădejde, că Miang Ling Ciang aci de faţă e chiar tatăl nepotului ce botezăm. M-am fofilat să-l chem la chef, căci ca şi bărbaţii din clanul nostru este şi el iute la mânie şi, deşi nu ne dăm în lături de la orice însufleţită încăierare, n-am fi vrut să stricăm bunătate de zaiafet. El însă a aflat cumva.

— Ei, râse haiducul, vorba ceea – petrecerea fără bătaie e ca cearta fără lăutari.

Încet-încet, mesenii îşi veneau în fire după spaima dintâi. Unii începură chiar să ciocneacă între ei, întâi cu sfială, apoi vârtos, iar alţii, care se ridicau din farfurii şi de pe podele, întrebau ce s-a mai petrecut şi reluau petrecerea din mers. Astfel că, foarte curând, maşinăria ospăţului mergea iar ca unsă, cu toată viteza înainte.

Însă după nu mai mult de jumătate de ceas, Miang Ling se ridică iar pe două picioare, răsturnând masa. Petrecăreţii mai înlemniră o dată.

— Dalul! zbieră marele chinez, acoperind taraful şi-o frumoasă doină despre gura de Rai a Ferentarilor, în interpretarea lui Mihăiţă-guşă-de-platină. Dalulî

Ce dalul? Care dalul? Se-ntrebau cu toţii şi nu

desluşeau înţelesul.

— Aaa… se dumiri Flocea Capon. Darul, mă! Vrea să se strige darul!

Răsuflară uşuraţi.

Se porni atunci una dintre cele mai frumoase tradiţii româneşti şi de alte naţionalităţi conlocuitoare, care-l captivă într-o clipită pe Neluţu Borangic din Turcenii Gorjului. Nu că pe la ei nu s-ar fi practicat acest obicei, însă nu-l urmărise niciodată la asemenea dimensiuni de grandoare.

Taraful porni să îngâne o manea blândă, cu ritm uşor şi mai ales lungă, în vreme ce Guşă-de-platină făcea anunţuri solemne. Rând pe rând, mesenii cei mai cu dare de mână veneau în faţa microfonului şi se propteau ca pistolarii din filme.

— De la Nicuşor Malacul, din Mătăsari! Pentru stăpânul Florea şi nepoţelul său iubit, Floricică! Fără număr!

Iar Nicuşor Malacul începu să zvârle de la şold sută după sută, ca pe confeti, într-adevăr fără număr, căci curând bancnotele ce-i ţinteau pe lăutari alcătuiră la picioarele lor un mic covoraş. Ucenicul înghiţi în sec văzând atâta bănet la un loc.

— De la Adrian Popescu de pe Tunari, urmă Mihăiţă la microfon, pentru coana mare, şi nepoţel, pentru Speranţa, sora stăpânului! Fără număr!

Şi iarăşi, alimentat cu zvârlituri de la şold, covoraşul de sute mai crescu un deget.

Mai veniră vreo câţiva, între care şi bărbatul de împrumut al Speranţei, făcând ca rânjetele de spectacol ale tarafului să se prefacă în zâmbete prea încântate, ce le înconjurau ţestele ca şi cum i-ar fi decapitat.

Când se-ncinsese tirul de bani mai tare, îşi făcu loc către linia de tragere a poligonului însuşi Miang Ling Ciang, pus pe fapte mari. Lătră un ordin scurt şi imediat un locotenent dădu fuga afară, la maşină, de unde se-

ntoarse cu o valijoară mică, dar pântecoasă.

— De la bădia Miang Ling-ing-ing, anunţă voios celebrul manelist, băgând iar reverbul în semn de mare preţuire, pentru copilaşul lui drag Floricică-căcă, pentru iubita Speranţaţaţa şi pentru stăpânul stăpânilor-or-or! Fără număr de număr-ăr-ar!

Chinezul se duse în mijlocul tarafului şi răsturnă valijoara peste lăutari. O cascadă de-alde cinci sute se revărsă amuţind asistenţa, care în clipa următoare explodă în laude ori huiduieli cu fluierături. Miang Ling ridică braţele, primindu-le pe toate şi se pregăti să părăsească scena, plin de modestie.

Chiar atunci însă, ca un făcut, unul din reflectoarele ce-i poleiau gloria, se clătină, descoperind grupul de la masa principală – Florea Flocea Capon, Tănase Vlăsia şi Neluţu Borangic. La vederea acestuia din urmă, tatăl copilului mustăcios scoase un muget înfiorător, care-ţi dădea fiori pe şira spinării şi îndată smulse microfonul din mâna lui Mihăiţăguşă-de-platină, aproape cu tot cu degete. Un potop de vorbe stâlcite, sigur nu de bine, fu împroşcat în direcţia celor trei.

— Ce zice? se interesă calm haiducul.

— Zice, traduse deodată înveselit bătrânul Flocea Capon, că l-a prins pe ucenicul tău că s-a dat la fie-sa acum o vreme, c-a luat-o-n braţe şi-a dus-o de mânuţă pe străzi şi într-o noapte s-a urcat pe gard s-o spioneze.

— Fleacuri, spuse la fel de calm Tănase. Prostii.

— Şi că-n minuta asta, urmă stăpânul, îl va jupui de pielea cea afurisită şi-şi va croi din ea altă valijoară pentru bani.

O vinişoară prinse a se zbate rău prevestitor pe tâmpla dreaptă a haiducului. Cine erau toţi aceştia care cutezau să-i ameninţe, ori să lase a-i fi ameninţat ucenicul? Cine era acest umflat de orez pigulit cu beţigaşe, să ignore prezenţa sa, a lui Tănase Vlăsia? Ce ospitalitate în derâdere mai era şi-asta?

Când chinezul se-apropie de masa lor, crăcănându-se, făcând spume şi rotindu-şi ochii în cap într-un fel caraghios, mentorul lui Neluţu sări în picioare.

— Îndărăt, mârşave, mârâi dânsul, încât toţi cei de faţă simţiră caviarul venindu-le înapoi. Ţi-ai pierdut minţile, ori ţi s-a urât cu viaţa de nu mai vrei să-ţi revezi frumosul Shanghai?

Şi grăind acestea, ridică furculiţa pentru curcan. Nici pomeneală de cuşmă, cojocelul lui Avram Iancu, chimir şi pistoale, precum în visul de-odinioară al Ucenicului.

Poporul se văluri de groază, însă pe sub mese prinseră a luci ici şi colo şişurile cele împungăcioase, ba chiar de sub ditamai platoul de baclavale răsări o macetă curbată.

Degeaba răcnea Flocea Capon, cu braţele depărtate, „Sanctuar! Sanctuar!” Degeaba Borangic însuşi îl ruga pe nen-su Vlăsia să lase furculiţa. Treaba era coaptă.

Într-o clipă, ostile se repeziră una la alta. De-o parte Tănase şi-alde Flocea Capon, de cealaltă Miang Ling Ciang, locotenenţii săi şi, trădare, unii din invitaţii până mai adineaori linguşitori. Mult sânge urma să păteze feţele de masă.

Dar atunci se sculară de la masa cu Bebe Ţeapă Buican cinci-şase vlăjgani, care cu costiţa de porc, care cu tortul tiramisù şi prinseră a fluiera din nişte ţignale. Pasămite erau cu toţii poteraşi mascaţi, atât în slujba bătrânului Florea, dar şi a tinerei democraţii. Se vădeau, care va să zică, agenţi dubli, dacă nu chiar tripli ori mai rău.

— Nu-ţi fie teamă, îi spuse Tănase lui Neluţu, pe când erau duşi cu toţii la dubele de-afară, mascate-n limuzine. În două ceasuri ne scoate Florea.

„Teamă nu-mi mai e demult, se gândea Ucenicul, ba chiar sunt cumva bucuros să aflu că domnişoara Huy îi este fiică şi nu iubită chinezului cu goldan. Numai să nu afle Petro”.

Capitolul 9

Unde cele mai de seamă dame se-adună în pâr să dezbată problemele lumii.

Învăţătură.

Ce spun femeile despre alte femei? Au, mamă… Dac-am putea să aşternem pe hârtie toate ce le gândesc, grăiesc şi scornesc unele pe seama altora… Dacă o armată de scribălăi s-ar tocmi să consemneze zi şi noapte, vreme de-un an încheiat, vorbele de duh ale unor doamne cu privire la semenele lor, prietene ori neprietene… Dacă ar fi cu putinţă să adunăm cumva toate câte ne-ajung la urechi, pe stradă, la cârciumă, prin parcuri, la mail ori la piaţă… O bibliotecă aproape cât Casa Poporului, cu mii de camere şi pereţii acoperiţi de sus până jos cu rafturi, gemând sub greutatea unor tomuri grele ca valizele, şi tot n-ar fi de-ajuns.

Deci nu mă mai întreba aşa ceva, căci mi-ar trebui câteva vieţi să te lămuresc, ori eu am alte planuri cu vieţile mele. La vorbele femeilor şi gândurile din spatele lor, care-au dat naştere acestor spuse, o fi cugetat marele poet naţional Eminescu, haiducul de netăgăduit al simţirii versificate: „Nu cerceta aceste legi, căci eşti nebun de le-nţelegi…” Cu toate că, de multe ori, gândul cel mai de seamă ce bântuie lumea lor este „Sunt disperată… Permanentul meu durează mai puţin…”

Fiindcă m-ai prins totuşi în toane bune, am să-ţi dau câteva pilde grăitoare de ce va să zică imensitatea acestui ocean, urmând ca tu însuţi să-ţi desăvârşeşti cunoaşterea, cheltuind poate tot restul tinereţii tale.

Femeia adevărată are tot timpul ceva de spus despre o seamănă de-a ei. De-l întrebi pe un bărbat, prieten al tău să zicem, ce crede despre altul, necunoscut, care tocmai ce-a intrat cam neobservat î? într-o sală mare, gemând de lume, prietenul o să te-ntrebe şi el, buimac: „Care, mă, cine?”

Aşa ceva nu vor face nicicând cucoanele ori duduile.

Când văd pe una mai slabă ca ele, zic: „Vai, săraca, poate-i bolnavă. Ce-or fi văzut, dragă, bărbaţii la ea, nici n-ai pe ce să pui mâna, cum se cuvine la o femeie…”

Dacă aceea e mai trupeşă decât privitoarele, se-ntoarce roata: „Aoleu, se vede că-i plac dulciurile. Ar trebui să se mai abţină, tu, că se face de râs cu rochiile astea strâmte, la greutatea ei…”

Când fac cunoştinţă cu o femeie atrăgătoare, damele o compătimesc pe-ntrecute, căci „degeaba ţi-a dat Dumnezeu frumuseţe, dacă nu s-a-ndurat să-ţi lase şi nişte minte. Şi uiteo cum se mai bate cu pumnii în pieptul de silicon…”

Dimpotrivă, dacă cealaltă bubuie de deşteaptă, dânsele tot strâmbă din nas: „Mda, ceva – ceva o duce mintea, însă ce păcat că-i urâtă ca porcul…”

Una în jurul căreia roiesc vrăjiţi bărbaţii e mai mult ca sigur uşuratică, prostovană, prefăcută, rea de muscă…

Alta de care nu se lipeşte niciun curtezan este pesemne, comentează expertele, răutăcioasă, zgârcită, ciudată, frigidă…

„Ai văzut-o, dragă, cum se îmbracă?” se-ntreabă unele pe altele când apare câte-o duduie cu haine de firmă, pantofi şi poşetă la fel, bijuuri de Paris. „Ţoapa tot ţoapă, habar n-are să le asorteze. Şi sub astrahanul ăla e tot o oaie…” Sau, o altă variantă populară: „Normal că-şi permite ţoalele de pe ea, la cât fură bărba-su…”

Dacă, în schimb, trece una mai sărăcuţă, ştiu şi eu, cu-o rochiţă de stambă şi nişte pantofi încălţaţi a doua oară: „Lasă-mă, fată, că nici pe mine nu mă dau banii afară din casă, dar am am bun simţ când mâmbrac să ies în lume. Doar nu suntem cerşetoare”.

Când au de-a face cu vreo prietenă, vecină, cunoştinţă, care pare că-şi dă mai multă osteneală în gospodărie decât dânsele, o taxează şi pe-asla: „Gospodină-gospodină, dar ce mai ştie altceva, sărmana, decât coada cratiţei? Şi-a mâncat viaţa…”

Iar despre alta care n-a fiert în viaţa ei un ou tare, că trebuie să-şi ocrotească minunăţiile de unghii lăcuite: „Hai, că-i chiar nesimţită. Mereu îl văd pe-al ei cu sacoşa la piaţă. Păi eu n-aş avea manichiură? însă unui bărbat trebuie să-i speli, să-i calci, să-i găteşti…”

Dar dacă, Doamne fereşte, să presupunem, se iveşte la un moment dat una şi frumoasă – şi deşteaptă, şi gospodină – şi elegantă, nici prea slabă, nici prea grasă, cu mare succes la bărbaţi şi bogată de-nvârte banii cu lopata? Ce ne facem acum, fetelor?

Ei bine, geniul feminin nu se află la ananghie nici într-un astfel de prilej. S-a născocit ceva şi pentru o asemenea arătare: „Secretul succesului ei e că şi-a folosit fundul cu cap. Dar ştiu de la cineva sigur, nu pot să vă spun de la cine, că sub spoiala asta de fericire se-ascunde o tragedie îngrozitoare… Vai şi amar… Numai în pielea ei n-ai vrea să fii…”

Să împingem acum lucrurile şi mai departe, închipuind o altă candidată, care însumează, dimpotrivă, toate lipsurile ce pot face nefericită o femeie: e urâţică, nu prea o duce mintea, se poartă mai mult şleampăti, cu gătitul, spălatul şi călcatul nu se omoară, nici bani n-are, iar la asemenea paradă, lesne de-nţeles, nu vezi picior de pretendent în preajma ei, pe-o rază de-un kilometru.

Nici nu trebuie să ne sforţăm prea tare imaginaţia, căci astfel de cazuri se ivesc, din păcate, destul de des în lume.

Ei bine, asta e femeia ideală, pe care imediat neobositele observatoare o iau sub aripile lor ocrotitoare, o îngrijesc şi-o povăţuiesc, îi îndrumă paşii, o mai ajută din când în când cu vreun fleac de bluziţă („nu mai mult, să nu-şi ia nasul la purtare), o feresc de bărbaţi ca de pojar, într-un cuvânt şi-o fac cea mai bună prietenă.

Ce spun ele? Mai bine taci şi-ascultă-le…

Într-adevăr, Flocea Capon îi scosese în mai puţin de două ceasuri din arest, plouând cu şpăgi de-i făcuse

ciuciulete pe toţi lefegii din aparatul de poteră. Dar chiar şi-aşa, tânărul Neluţu Borangic apucase să vadă cu ce se mănâncă preventivul şi aproape să se scape pe dânsul de frică. Noroc cu haiducul, care-l îmbărbătase necontenit.

— Astfel de păţanii ai să mai păţeşti, dar ele sunt trecătoare „ca nouri lungi pe şesuri”.

Rămăsese de bună seamă într-o fază eminesciană.

Merseră să prânzească la „Terasa mieilor”, în Plumbuita, aşa cum se cuvine după un tur al arestului, cu toate că peste noapte se îndopaseră la greu. Dar potera face întotdeauna poftă de mâncare.

Când îi văzură chelnerii la ţol festiv, se porni focul sub cazanul cu ciorbă de burtă şi se aliniară mititeii pe plutoane.

Iar cei doi se aşezară la o masă mai ferită, care nu se clătina prea mult. Cine unde-i grăbea?

— Iată-mă-s, cugetă cu voce tare Ucenicul, fugărit după numai o vreme cum n-am fost fugărit eu în întreaga mea viaţă de la Turceni. Poterile matale sunt cu ochii pe mine ca pe butelie, de când ne-am însoţit amândoi. De-ajuns să ne zărească undeva împreună că şi trebuie să-mi iau picioarele la spinare unde văd cu ochii. Sumedenie de doamne necunoscute m-au fugărit azi-noapte de era să-mi dau sufletul. Iar chinezul Miang Ling Ciang crede că am ceva cu fiică-sa, vrând să-mi pună bunătate de piele la saramură. Şi, în ciuda celor două sute de kilograme ale sale, nu mi se pare deloc lipsit de sprinteneală. Nu-l mai trec la socoteală pe Taica Mitrea, cusătorul, care era cât pe-aci să-mi pună pirostriile cu sărmana sa struţocămilă, şi de la care a trebuit să fug în toiul nopţii, ca un hoţ. Viaţa mea de-acuma e toată numai o fugă. Măcar dacă la linia de sosire aş afla-o pe drăguţa de Petro…

Şi sfârşind acest trist discurs rostit dintr-o suflare, făcu o asemenea mutră că haiducul scuipă ciorba, înecându-se de râs.

— Ei, lasă, îl consolă el, că eşti tânăr şi-ai picioare

lungi. Eu ce să mai zic? Hai, nu te lenevi, mai bagă doi-trei mititei în muştar!

Apoi Tănase vârî mâna în buzunarul de la piept, de unde pescui mereu dolofanul său portofel. Dar nu pentru bani îl scosese la aer, ci extrase de-acolo un card mic, verde, pe care i-l înmână solemn lui Neluţu Borangic.

— Ce-i asta? se miră tânărul.

— Un abonament pe toate liniile, o lună de zile. Dac-ar fi după mine, tot ţurloaiele-ţi sunt tovarăşii de nădejde, dar atât m-a bătut la cap Excelsia, că ţi s-a urât de bântuit oraşul, că te-ai jigărit peste poate, că eşti plăpând şi-o să cazi la pat (hm, hm), încât i-am făcut pe plac. Eu zic că abia acum eşti în formă, dar fie, să zicem c-ai absolvit cu bine şcoala de mers. De azi înainte treci în clasa următoare. Ia-l, să-l porţi cu cinste şi să-ţi fie cu noroc!

Ucenicul primi abonamentul emoţionat şi abia aştepta să-l folosească în următoarele sale cercetări, dar mai aveau încă multe bucate în faţa lor.

Însă ce să vezi, mai pe după masă, când se-ntoarseră la palatul Prinţesei Excelsia, obosiţi dar mulţumiţi, mlădia făptură le ieşi înainte sâcâită şi ascunzând în duşumele o privire oarecum ruşinată, le spuse următoarele.

— Bine c-aţi venit, că nu mai ştiam de unde să vă iau. Dragul meu Tănase, tu mă ştii de mulţi ani. Când e să pun inimă în ceva, nu mă zgârcesc, o pun toată. Cred că ţi-am dovedit asta de-atâtea ori, iar acum şi de copilul acesta (!) m-am legat tare. Dar soarta nu le potriveşte pe toate aşa cum am dori noi…

— Nu te mai învârti atât în jurul trenei, Alteţă, o opri vesel haiducul, spune-ne odată ce-ai de spus. Trebuie să ne găsim alt hogeac?

Prinţesa încuviinţă îmbujorată, tot cu privirile-n duşumele.

— Doar o vreme, iubite Vlăsia, doar o vreme. S-a-ntâmplat că azi dimineaţă iar a venit nebunul de Mureşul, deşi încă nu se făcuse săptămâna. Tot cu toporul şi de data

asta a adus un ferari, o bomboană. Am rămas cu gura căscată şi cu ochii lipiţi, mai ceva decât Neluţu când cu cadilacul. Şi ce crezi, dragă, după ce-şi face strigăturile, odată ridică toporul şi zdrang! în bara de protecţie a minunatului meu ferari. Fireşte c-a făcut-o praf şi-a sărit şi nişte vopsea de m-a-njunghiat la inimă…

— Mare-i puterea dragostei, râse iar Tănase. Iar Mureşul se vede că s-a hotărât în sfârşit la fapte mari. Dar stai, cum adică „minunatul meu ferari”?

— Păi… spuse Prinţesa cam agasată, nu zice, dragă, mereu, că toate-s ale mele? Că mi le pune la picioare dacă-i mai ofer o şansă? Fireşte că mă-ngrijorează să-mi văd parcul auto în pericol.

— Care va să zică te-ai hotărât, pentru protejarea investiţiei, să-i dai şansa a doua. Dar de ce vine Mureşul la Prinţesă şi nu se duce Prinţesa la Mureş?

De data asta, Excelsia nu numai că ridică ochii, dar şi trimise cu ei un asemenea fulger că Neluţu îl crezu pe Tănase scrum şi cenuşă.

— Cum adică, drăguţule, o femeie la numele şi valoarea mea să fie văzută intrând singură, seara, în casa unui bărbat? Ce-ar zice presa mondenă? I-am pus clauză: mori să mă vezi – vii noaptea după unşpe şi-o ştergi frumuşel înainte de crăpatul zorilor. Vrei – bine, nu – *adieu et jamais couche avec…*

Ucenicul se uita când la unul, când la altul şi fiind băiat isteţ pricepu că, deşi nu ştia boabă, franţuzeasca asta nu era a bună.

— Adică… şopti el, înseamnă că trebuie să mă mut iar?

Frumoşii ochi princiari se umeziră sub încondeială.

— Numai câteva săptămâni, până-i scot Mureşului gărgăunii din cap şi-l dau pe brazdă. Pe urmă vii înapoi, dacă nu cumva o găseşti pe iubita ta Petronela. Ăştimp, ţi-am aranjat la o amică de-a mea, stailista Cina Gândeac, care ţine salonul „Moţul şic”.

— O să fie de toată pomina, se hlizi haiducul, auzind numele.

Iar tânărul Borangic căzu din nou pe gânduri, socotind.

— Întâi Petronela… Apoi domnişoara Huy… Acum şi Prinţesa… Oare câte femei or să mă mai părăsească?

Salonul „Moţul şic” se găsea la acea vreme pe strad ştiucii, cum treci podul prin spatele pieţii Delfinului, pe-o insulă a lacului Pantelimon. Se mutase de multe ori, dar cum pe această insulă toate uliţele au nume de peşti, până şi temutul Fisese-ncurcase, pierzându-i urma în câteva rânduri. Strada Somnului… Strada Crapului… Strada Păstrăvului… Şi tot aşa.

Însă clientele fidele nu se rătăceau, găsind-o mereu pe stailistă, care le aranja coafurile – cele mai importante avuţii ale lor, după care urmau doar la mică distanţă consorţii.

Această Gina Gândeac le ieşi în întâmpinare Prinţesei şi lui Neluţu Borangic, purtând pe cap un incendiu mistuitor.

— Mmmoa! Mmmoai se pupară femeile în aer, iar Ucenicul primi şi el la sărutat un dos de palmă înmiresmat.

— Ăsta e? întrebă stailista, deloc supărată de aspectul general al tânărului. Cu un retuş – două pe claia asta de păr, scoatem din el un mic gigolo, să le bage pe babele mele-n călduri. Dar cu ce l-aţi spălat, dragă, cu gaz?

Prinţesa gânguri înveselită.

— Hai, mă Ginuţo, că-mi sperii copilul…

— Las că facem leu din el… Fată, să ştii că dacă nu eraţi tu şi Tănase eu nu-mi luam belea pe cap. O să-i aranjez în cămăruţă, unde ţinem şampoanele, bigudiurile americane şi periile. Dar din când în când să mai iasă şi el să dea o mătură la părul de pe jos, ca un angajat, să nu-mi scoată scorpiile vorbe că mi-am tras puişor în aşternut.

Iarăşi se sfecli la chip Ucenicul.

— O să iasă, că-i băiat harnic şi cuviincios.

— Nici prea cuviincios nu-i bine, mormăi stailista Gina Gândeac.

— Mmmoa!

— Mmmoa!

Neluţu începu măturatul chiar de-a doua zi, printre picioarele clientelor. Cum era ruşinos şi ţinea ochii în podea, la început nu văzu decât mătura, sumedenie de buclişoare de toate culorile curcubeului şi pantofii femeieşti, perechiperechi, din care răsăreau ba nişte glezne fine, ba altele mai osoase, ba adevărate buturi de fotbalişti, cu brobonele de la severa epilare. Acestor glezne le lipea diverse glasuri, în timp ce doamnele ciripeau, comentând de toate.

Văzându-l nou, ele se abţinură o vreme, cam zece minute, după care se năpustiră pe dânsul ca vulturii pe porumbel.

— Dar de unde-ai răsărit, pui mic, aşa frumuşel şi cuminţel?

— Mămica te lasă să lucrezi la un loc cu atâtea doamne drăgălaşe?

— Vai, uită-te cum s-a-mbujorat! Hai, scumpete, mai fă o dată pentru tanti!

— E adorabil, fetelor, ce mi-ar plăcea să am şi eu unul din ăştia pe-acasă…

— Să ţi-l mănânce ursul de Stamatescu de viu, ha-ha-ha!

— Lasă, dragă, că-l ascunde-n dulap, cum e aşa cuminte, şi-l scoate numai când are nevoie!

— Păi ea are nevoie tot timpul nu ştii? Ha-ha-ha!

— Ginuţo scumpă, nu-l dai, fată, cu-mprumut?

— Cu ora sau pe abonament? Că-i cam plăpând…

— Ce plăpând, nu vezi cum strânge coada măturii?

— Şi ce coadă! Mare, tare şi dreaptă! Ha-ha-ha!

Se prăpădeau de râs şi, fiind fumătoare, de câte ori trecea prin dreptul uneia primea în nas un norişor de

tabac. Mai de voie – mai de nevoie, trebui să le privească şi-n ochi. În faţa lui se etală atunci o frumoasă galerie de doamne stilate.

Era madam Bârsan, care îngropase trei bărbaţi angrosişti şi se pregătea să facă la fel cu-al treilea. Zoe Stamatescu, limba cea mai ascuţită pe trei cartiere, consoarta miliardarului din salubritate. Florica şi Veronica Marcu, gemene, surorile lui Marcu, vestitul şef din primărie. Cici Dragomirescu, nevastă de comisar cu experienţă, pe informaţiile căreia îşi verificau toate bârfele. Aceasta schimba un permanent după altul, iar la săptămână altă culoare. Şi încă vreo două, care nu ziceau nimica, dar râdeau cu devotament la tot ce se spunea în salonul „Moţul şic”.

Întărâtate de prospătura ce le trecea prin faţa ochilor, doamnele prinseră a se scoate în evidenţă pe-ntrecute. Colo se căsca abisul unui decolteu dantelat, în care dacă te uitai te lua ameţeala şi puteai să te prăbuşeşti. Dincolo poala unei rochii îşi lua avânt şi urca nestăpânită până, hăt, deasupra tivului de chiloţel. Iar încoace ori se mai desfăcea un fermoar, ori mai aluneca o breteluţă... Ce mai, cât stăteau ele sub căşti, ori cu şampoanele-n cap, se petreceau de-acestea sumedenie, încât Ucenicul simţea că-şi pierde minţile şi mânuia mătura cu-atâta vârtoşenie că ziceai că-i paloş.

Însă mătura mai departe, zi de zi, ca să-şi merite adăpostul şi nu numai. Stailista Gândeac le împărtăşise „fetelor” povestea despărţirii celor doi iubiţi, Neluţu şi Petronela, adăugând de la dânsa multe înflorituri.

— Neluţule, îi zisese într-o seară, după încheierea programului, nu fi prost. Damele au ochi şi urechi peste tot, iar amicii şi cunoştinţele lor ar alcătui lesne un corp de armată. Dacă gagică-ta mai e încă în Bucureşti şi n-a ajuns prin Italia, Turcia ori mai ştiu eu unde, astea ţi-o dibuie imediat.

Într-adevăr, clientele îmbrăţişară povestea de amor

cât ai clipi. Aceste făpturi de pradă, în stare să stoarcă şi ultima picătură de bârfa dintr-o victimă ce le pica în gheare, se scremură un pic şi, minune, vărsară câteva lacrimi, ţinute pesemne în rezervă prin cine ştie ce cotlon al sufletelor uscate. Romantismul situaţiei, leşinătură pe care altfel o batjocoreau la altele şi chiar între ele, le dăduse gata. Promiseră solemn că vor face totul ca să dea de urma misterioasei Petronela, punându-şi în funcţiune relaţiile.

Şi-astfel, Neluţu Borangic prinse să măture mai voios, făcând adevărate minuni cu instrumentul muncii sale. Era din nou plin de speranţe.

Dar într-o bună zi se petrecu un incident care ameninţa să schimbe bunul mers al lucrurilor.

Era într-o după-amiază din cale afară de productivă la salonul „Moţul şic”. Scaunele şi căştile erau toate ocupate, ba chiar pe o băncuţă mai aşteptau vreo trei cliente noi, care încă nu apucaseră să se integreze spiritului. În văzduh zburau bârfele ca viespile dintr-un cuib zdruncinat. Şi ce nu se analiza în după-masa aceea?

Situaţia politică externă, extrem de încordată („Dragă, dacă iese război, eu mă mut la vila de pe Riviera”); ultimul divorţ al fetei lui Corneanu; recesiunea, ce este ea de fapt şi dacă se mai întoarce; Oproiu o bate pe nevastă-sa de-o rupe; America, mapamondul, terorismul; nu Oproiu o bate, fată, are ea un amant care o-nvineţeşte; o să avem încălzire globală sau glaciaţiune; Mihăileasca nu recunoaşte c-a intrat la menopauză. Şi câte altele…

Productivitatea salonului se vedea şi pe munţişorii de păr pe care-i adunase din loc în loc măturătorul Neluţu Borangic, socotind să-i reunească într-unul mai mare.

Pe negândite, o mână înhăţă coada măturii pe care o manevra Ucenicul cu atâta ştiinţă. Ridicând ochii, tânărul se pomeni faţă-n faţă cu doamna Cici Dragomirescu, clienta cea mai experimentată a salonului. Aceasta tremura ca la un ger mare, cu toate că prin uşa

întredeschisă răzbătea dogoarea de pe strad ştiucii.

— Vă rog să daţi drumul cozii, ca să mătur mai departe, spuse Neluţu sfios.

Atunci doamna Cici izbucni într-un plâns cu spume. Lacrimile îi curgeau şuvoi pe babeţica ce i-o prinsese stailista la gât, iar hohotele ce-i izbucneau nestăpânit pe gura larg căscată îl umplură iute pe tânăr cu scuipaţi mici, dar deşi.

Ucenicul se sperie. Toate celelalte persoane din salon tăcuseră, uitându-se avide, să nu scape nimic din cele ce se petreceau. Din când în când, perechi-perechi, doamnele se priveau cu subînţeles, zâmbind subţire. „Ţi-am spus eu…” Pentru dânsele, era o adevărată mană cerească.

— Haideţi, doamna Cici, vă rog eu frumos… mai făcu Neluţu o încercare.

Dar Dragomireasca se lăsă în genunchi, fără să dea drumul măturii, şi începu să culeagă, cu mâna liberă, câte-un smoc verzuliu.

— Buclişoarele meleee! hohotea ea mai departe. Unde vă duceţi vo-oooi? Ce-o să se-aleagă de vo-oooi? Aoleu, buclişoarele meleee…

Stailista Gândeac veni să gestioneze criza.

— Hai, mă Cici, ce dracu’, că e numai păr. Creşte altul la loc.

Doamna se puse însă şi mai tare pe bocit.

— Nuuu! Că nu mi-am luat rămas bun cum se cuvineee! Nuuu!

Când colo, de pe unul din scaunele de la cască, Stamateasca sâsâi veninos:

— Las-o, dragă, să-şi ia la revedere, că la cum îi cade nici chiar tu n-o să mai poţi drege nimic într-o lună. îi ia Dragomirescu o perucă de la turci.

O goarnă militară n-ar fi sunat mai bine semnalul de atac.

Într-o clipă, cu un răget de groază, Cici dădu drumul măturii şi se ridică, gata să se repeadă în beregata

blasfematoarei. Dar aceasta, pregătită deja sub babeţică, năvăli ea prima, în puţina verdeaţă rămasă după tuns pe creştetul adversarei. Ucenicul şi mătura lui se pomeniră la mijloc.

Clientele se împărţiseră în două tabere, susţinând ba pe una, ba pe alta dintre combatante. După scena de adineaori nu cutezaseră să spere şi la o bătaie, însă iată că bunul Dumnezeu le-ascultase rugile. Tânărul Borangic le tot implora pe luptătoare, cu glasul pierit, să se liniştească, dar degeaba. Atunci, mai mult ca să se ferească de ghearele ce tot scânteiau prin faţa ochilor săi, cuteză a o împinge uşurel pe Zoe Stamatescu. Încăierarea se stinse într-o clipită.

— Ce faci, mă, bolborosi înfricoşător împinsă, dai în mine? Nemerni… cu… le…

Nu se mai auzea nici musca în salonul „Moţul şic”.

— Da chiar, dragă, ce obraznic, spuse şi madam Cici, numai zâmbet. Ia uite ce pui de şarpe şi-a adus stailista. Gino, ai grijă, fată, că ăsta-ţi violentează clientele de nu mai ridici capul în biznis. Ia să-i zic eu lui Dragomirescu să-l cerceteze un pic, că de când l-am văzut mi-a părut cam golan…

Capitolul 10

În care Ucenicului i se oferă ajutor din lumea minunată a feisbucului.

Ameţit de poveştile de succes pe care le-nşiră ca pe mărgele programele şi filmele de la televizor, tu crezi, Ucenicule, că sculele cele mai tari cu care se cucereşte femeia sunt banii, puterea, faima. De la un tocşou la altul, de la o manea la cealaltă, din moft în balivernă, creşte-n puietul din ziua de azi credinţa că nu sunt pe lume afrodiziace mai puternice ca limuzina, carnetul de cecuri, scăunelul de senator şi şleahta badigarzilor. Dacă un bărbat le întruneşte pe toate acestea, stolurile de doamne şi domnişoare, care mai de care mai mondenă, dau din

aripioare să migreze gâgâind spre tropicul reşedinţei sale.

Ei, dar nimeni nu e vinovat că se naşte copil... însă noi ştim alta, tinere Borangic. Ispita adevărată, magnetismul, nu stă-n lucruri, ci mai ales în gânduri şi drept urmare în vorbe. Nu flecăreala fără noimă, fireşte, calpă, seacă, dar vorbele iscusite, cărora nu li se poate împotrivi niciuna din femeile ce-şi merită numele. O juca şi averea rolul ei, nu zic, însă el este unul de mâna a doua, greu de premiat cu Oscar.

Vorbele măgulitoare, dacă ştii să le-alegi şi să le drămuieşti, sunt acelea care, intrând prin urechi, umplu sufletul femeii de mulţumire şi îndestulare. Ele prind zgaibă pe rănile vechi, deschid altele noi, suflă aur peste simţăminte şi amintiri de plumb, dar mai ales iscă o aşteptare neostoită, un soi de lăcomie, sete care nu se stinge decât sorbind neîncetat, ca să se aprindă iar, imediat după ce-au fost înghiţite.

Dacă eşti înzestrat cum se cuvine, vorbele iscusite pot fi spuse în fel şi chip. Cu toate astea, credinţa mea este că ele merită bună cuviinţă, fiind fie rostite cu gura, dinaintea femeii căreia-i sunt hărăzite, fie aşternute cu meşteşug pe hârtia albă a scrisorii.

*Am avut mai demult un discipol pe care mi-am dat osteneala să-l învăţ câte ceva din cele ce-am deprins eu însumi în acest tărâm întortocheat şi gingaş. Pot spune, fără să mă laud prea mult, că după numai un an de zile făcusem din dânsul, cu stăruinţă când mai blândă, când mai aspră, un mic meşter al vorbei. În ultimele săptămâni, cum ar veni vremea de practică, mergeam amândoi la felurite întâlniri şi-l lăsam mai mult pe el să vrăjească. „De minune să-ţi fie, scumpe Tănase, îmi ziceau unele din femei, cu ochii holbaţi, iscusit tovarăş ţi-ai găsit...” „*Ce *semizeu...” spu*neau *după aceea, privindu-l de la brâu în jos. Dar pe vreo două tot le-am prins cum îi vârau prin buzunare hârtiuţe cu numere de telefon.*

Ce se-ntâmplă... Nu l-am mai văzut vreo câteva luni.

Când ne-am întâlnit iar, mergea ţanţoş pe trotuar, cu câte-o damă atârnată de fiecare braţ, iar în urmă, la distanţă cuviincioasă, veneau încă vreo trei, tânjind să se facă loc liber.

„Ei, bărbate, l-am băgat în seamă, văd bine că ţi-a priit ce te-am învăţat”.

„Maestre, mi-a zis (îndatorat, ce-i drept), m-aţi făcut om! Mi-aţi binecuvântat viaţa. Nu mai fac faţă la doamne şi domnişoare câte mă asaltează. Trebuie să le scriu programare şi, cinstit să fiu, uneori nu sunt de invidiat. Mă văd nevoit să le dau dilit din lista de prieteni, ori chiar să-mi schimb conturile şi să fac altele, pe nieneimuri”.

„Ce dilit? Ce conturi? Ce nieneimuri? l-am întrebat aiurit, dar cuprins de-o sumbră presimţire.

„Cum, maestre, iertaţi-mă, în ce secol trăiţi? Conturile de feisbuc. Imeiluri, ceat, suituri, bloguri... Credeţi c-aş putea desfăşura această industrie a seducţiei fără mijloacele mileniului trei?”

„Adică...”

„Adică îmi trimit vorbele iscusite, datorate nepreţuitei dumneavoastră învăţături, pe calea internetului, la orice oră, oriunde, instant. Lucrez şi trei-patru doamne deodată!”

Ca să n-o mai lungesc, l-am părăsit chiar în clipa aceea, după care am dat peste tot de veste că i-am retras titlul de discipol şi absolvent al învăţăturilor mele.

Vorbele închinate femeii pot fi nenumărate, ca stelele din cer, ori grăunţele de nisip de pe malul mării. În afară că sunt sumedenie acelea de temelie, cu imaginaţie visteria lor poate fi sporită, prin puterea creaţiei, aş zice artistice. Poţi să le-nveţi papagaliceşte pe-ale maeştrilor, sau poţi să ţi le născoceşti peak tale, fără teamă că vreodată ar seca puţul. De-aceea n-aş şti de unde să încep ca să-ţi dau pildele după care văd că tânjeşti.

Există însă una, între aceste vorbe iscusite, o nestemată între juvaieruri, un luceafăr între aştri, care nu

dă greş niciodată, potrivindu-se oricând şi oricui. Vorba aceea sună aşa: „Eşti frumoasă…”

Trupul femeii urâte este în această lume a noastră şi mănăstire şi puşcărie… Tu spune vorba ce ţi-am destăinuit fiecărei femei în parte, de destule ori, şi-o vei vedea cum înfloreşte pentru tine. Spune-o frumoasei, urâtei, slabei, grasei, fetei ori babei, bogatei ori săracei. Nu vei da greş, nu vei afla împotrivire. De fiecare dată îţi vei zice, precum Casanova ăla: „Am făcut-o şi pe-asla.: n

Câte una, care se lasă mai greu, va zice: „Eu, frumoasă? Dar nu vezi ce nas mare am? Părul mi-e ca mătura, dinţii de cal, buzele subţiri, ţâţele lăsate. Pe deasupra merg crăcănat şi nici suflarea n-o simt de roze…” E dr*ept că sunt unele femei atât de urâte că nici geniul nu le mai salvează. Atunci tu vei spune fără să clipeşti că frumuseţea adevărată vine dinăuntru şi nu ţine seama de fleacurile pe care le-a înşirat dânsa.*

Ce nu poţi şi nu trebuie să-i spui femeii care-ţi place, dar încă nu te place? Asta-i floare la ureche: nimic din ce n-ar vrea ea s-audă.

După păţania de la „Moţul şic” Neluţu Borangic căzu iar în putina cu melancolie, de astă dată una mai pântecoasă, ca pentru zaibăr. Fireşte că stailista Gândeac îi făcu vânt cât ai zice „freză” şi chiar el se grăbi s-o şteargă, să n-aştepte ca madam Dragomirescu să-şi aducă de-acasă ditamai comisarul. După ultima clientă (una nouă, cu păr de sârmă, ce stricase două foarfeci), Gina îl scoase binişor pe trotuar şi-i puse rucsăcelul în braţe, oftând de vreun vis erotic neîmplinit.

— Spune-i lui Tănase că eu atâta am putut să fac…

Dar când el se-ntoarse să plece, îl ciupi o dată de fund de-l învineţi.

Ei, încotro, din nou, Neluţule?

Treaba nu se dovedi însă atât de încurcată. Haiducul fu găsit lesne, potrivit planului de rotaţie a cârciumilor, şi-l linişti la o iahnie cu ciolan şi murături, din cele

împăciuitoare.

— Mai bine aşa. Te-ai fi tâmpit curând între cotoroanţe, ba şi mai rău, ai fi ajuns să crezi că şi-acelea-s femei.

Îi spuse că încă nu s-a făcut loc la Prinţesa Excelsia, dar în doar vreo două-trei zile se vor putea întoarce la ea. Ucenicul se feri să întrebe despre fărâmătorul de maşini scumpe.

— Până una alta, uite, s-a ivit cu noroc ceva provizoriu, numai bun să treci şi de hopul ăsta. Un tânăr pe care l-am scos odată dintr-un bucluc a rămas singur acasă pentru o săptămână, ta-su fiind conţopist pe la ambasada Kârgâstanului. Auzit-ai tu de Kârgâstan?

— Nu, recunoscu Neluţu.

— Ei, auzi acum şi diseară dormi acolo. Nu în Kârgâstan, ci la locuinţa ăstora. Băiatul e cam de vârsta ta, numai cu vreo şapte ani mai mare. Student.

Aşa că, spre seară, după o masă copioasă şi leneşă, Ucenicul o porni iar după mentorul său, ţinându-se strâns de rucsăcelul de care nu se despărţise nicio clipă de la-nceputul fugilor sale bucureştene.

Nu merseră prea mult, că şi intrară pe-un bulevard nici prea lat, nici prea strâmt, dar lung de nu i se vedeau capetele şi tivit tot cu arbori din cei mai făloşi, dinaintea unor case boiereşti cu unul sau chiar două etaje, nu mai mari. Încă o dată, Neluţu Borangic privea şi se minuna.

— Fie că frumoase clădiri, cugetă el cu glas tare. N-am habar cum se va sfârşi aventura aceasta a mea, însă ştiu că m-am săturat de privit în oraşul dumitale, neică. Iar dacă va da Dumnezeu şi-o voi găsi până la urmă pe scumpa mea Petro, aşa o casă aş vrea să ne facem împreună, s-o locuim.

— Şi s-o umpleţi cu plozi, nu? i-o-ntoarse cam zeflemitor haiducul. Ce rost să-ţi faci ditamai căsoiul, să-ţi iei pe cap griji şi angarale şi tot la trei-patru zile să ţi-o vezi plină ochi de fufe şi beţivani, chefuind neobosiţi,

lăsând în urmă-le, după ce mai scapă câte-o furculiţă de argint prin buzunare, un balamuc de vase murdare, pahare rujate şi mucuri de ţigări? Nu mai bine îl laşi pe altul să şi-o facă, să stea la el angarale şi banul cheltuit, iar tu să fii oaspete de câte ori ţi se năzare?

— Mai bine, încuviinţă Ucenicul. Dar cum îi zice bulevardului ăsta?

— Dacia. Şi cu tot numele lui falnic, o să osteneşti zadarnic căutând pe-aici vreun picior de dac. Uite colo ambasada Sudanului. Dincoace, ambasada Belgiei. Ceva mai la vale, pe mâna stângă, Cehia şi Japonia, iar peste drum de ele, un pic ferit, consulatul Belizelor, nişte insule de pe lângă Cuba. Nu mai zic de altele, că nu-mi vin toate acuma-n minte, dar în capăt de tot e şi ambasada Turciei. Aferim!

Neluţu îl asculta fermecat.

— Am ajuns îl anunţă haiducul. Aici, în blocul ăsta frumos, de diplomaţi.

Intrară ca la ei acasă, pe lângă portarul care-l salută milităreşte pe Vlăsia, şi luară liftul până la etajul al şaselea. Acolo sunară la o uşă mare de nuc ferecat, care se deschise îndată.

— Neică Tănaseee! zbieră un găligan de vreo doi metri, slab ca sfoara, de parcă ar fi fost tras de-amândouă capetele, ca să fie lungit. Mare bucurie îmi faci călcându-mi pragul!

Se îndoi tare de mijloc, luându-i în braţe şi-i pofti să intre, ceea ce ei şi făcură, păşind cu mare atenţie, să nu păţească ceva.

— Fă cunoştinţă cu Iuliu Paşte Junior, din neamul Paştilor, Neluţule, zise haiducul. Ăsta-i Neluţu, ucenic de-al meu.

— Atunci asta-i casa lui, îi anunţă voios tânărul de sfoară.

Camera mare, unde intraseră şi-n care cu greu ghiceai un soi de sufragerie, aducea cu balamucul pomenit

de Tănase Vlăsia nu multă vreme înainte. Turnuleţe de farfurii se clătinau la tot pasul, ameninţând să se prăvălească pe trecătorii imprudenţi. Noroc că erau de plastic. Din ele picurau în răstimpuri ba o linguriţă, ba o bucată de cârnat, ba fulguşori albi de frişcă. Pe podele senşirau ca soldaţii în linia de bătaie, afară de cei răpuşi, sumedenie de pahare, mai pline ori mai goale. Bere trezită, vin acrit, uischi de cel clocit, lichioruri zvântate pe parchet. Iar din puzderia de scrumiere cu vârf, orice adiere stârnea mici avalanşe de mucuri şi scrum.

— Chef mare, răspunse Iuliu feţelor uimite, făcându-le cu ochiul. Neică Tănase, şezi, te rog! Neluţule, vezi ce mai găseşti prin farfurii, că ţi-o fi foame!

Mătură cu lungile-i mâini două fotolii pentru oaspeţi, şi-şi făcu un pahar întreg din mai multe pline pe sfert, cu votcă, bere şi vin.

— Îţi mulţumesc, Lungimea Ta, spuse haiducul, dar am afaceri de care nu mă pot rupe. Ai grijă de tânărul ăsta al meu, aciuieşte-l într-un locşor unde să poată dormi fără grija de-a fi strivit sub farfurii şi ascultă-i păsul. Poate vei fi în stare să-i întinzi o mână de ajutor, cum şi ţie ţi-a fost întinsă altă dată.

— Îl culc la mine-n cameră, sări Paşte Junior. Ca pe fratele meu am să-l ţin şi-am să-l ajut. Mergi fără grijă, neică.

— Mă duc acuma. Rămâneţi sănătoşi!

După ce ferecă uşa de nuc în urma haiducului, tânărul se-ntoarse cu ochii sticlind, căci dăduse paharul peste cap chiar în prag, la despărţire.

— Neluţule, grăi, călăuzindu-l pe Ucenic prin capcanele sufrageriei spre o altă cameră, simte-te ca la tine. Fă un duş, râcâie prin cratiţele frigiderului, uită-te la televizor, culcă-te dacă vrei. Trebuie să plec şi eu, la o întâlnire. Tu stai fără grijă, că suntem numai noi doi. Bătrânii au plecat o săptămână la Bişkek, capitala Kârgâstanului. Când mă-ntorc, să-mi povesteşti de-a fir a

păr necazul tău.

— Am înţeles, spuse Neluţu Borangic.

Nu se-arătase Iuliu Paşte Junior până la ziuă. Ucenicul îşi aşternuse hainele cum se-nvăţase şi-adormise tot aşa, pe-o pernă, dar cu rucsăcelul sub cap. Pe la opt ceasuri, îl sprijini de subsuori pe noul său amfitrion, călăuzindu-l el de data asta, printre turnuleţele de farfurii şi scrum.

— Nu, că nu mă culc, îi spuse răguşit tânărul. Fă-mi numai un pahar cu ceva, să mă dreg. Apoi aşază-te lângă mine, la povestit.

Ucenicul îi alcătui un cocteil după capul lui şi după prima strâmbătură a lunganului îşi zise c-a nimerit-o. îmbărbătat, se-aşternu la istoriile cu Petronela, depănându-le din suflet. Iuliu deschidea ochii din când în când, clipind des.

— Doar îmi odihnesc pleoapele, se scuză el şi dacă ţi se pare că auzi şi-un mic sforăit, e că-mi mai intră câte-o picătură de cocteil pe nas. Te pricepi să le-am esteci, prietene…

Dar după vreo jumătate de ceas, tocmai când Neluţu începuse să se-ntrebe dacă să-l fluiere ori să-l zgâlţâie, sări ca ars în picioare, pocnind din palme.

— Gata, s-a făcut! Stai fără grijă, bărbate, că fata-i ca şi găsită! îţi spun că n-o să treacă trei zile şi-o să văntreceţi la nebunii şi ghiduşii în patul de-alături, pe care vi-l pun la dispoziţie.

Neluţu Borangic se înfioră tare la această imagine nemaivăzută, pe care nici în visele sale cele mai îndrăzneţe nu cutezase s-o zugrăvească. Simţi că speranţa renaşte în dânsul ca pasărea feonix din cenuşă. Dar cum? Cum ar fi posibil?

— Simplu, răspunse Paşte Junior, toate încurcăturile din lume se descurcă la un chef. Nu-nţelegi? Dacă trimit veste prietenilor mei, unul câte unul, m-apucă Anul Nou. Mai bine-i chem pe toţi la paranghelie şi le dau temă de

casă. Până acum ori ai întrebat pe cine nu trebuia de Petronela ta, ori te-ai bizuit pe doar slabele-ţi puteri, în acest oraş care te-nghite de viu. Eu adun sumedenie de amici care şi ei cunosc, fiecare, mulţi alţi amici, care… O reţea uriaşă, ca un năvod din care nu scapă nimeni, pricepi?

— Pricep, făcu Neluţu covârşit.

Aşadar asta era temuta reţea de socializare de care auzise pe unii şi pe alţii, mai pricopsiţi, din Turcenii Gorjului. Căscase gura la ei şi se-ntrebase mereu ce va să zică, ce putere poate să aibă asemenea împletitură. Şi-acum, uite-o. Unde-i unul nu-i putere la nevoi şi la durere, dar unde-s mulţi…

Hora Unirii.

— Doar ce trag iute un duş şi m-apuc să-ţi fac un eveniment pe feisbuc, iubite suferind. Numai o rugăminte am şi eu la tine. Strânge un pic pe-aicea, să facem ceva loc pentru petrecăreţii ce vor veni, cu toţii prieteni ce-or să-ţi sară-n ajutor.

Duşul şi crearea evenimentului ţinură vreo două ceasuri, iar Neluţu se bucură că are destulă vreme să dezgroape sufrageria de sub ce era îngropată. Spălă farfurie cu farfurie, neştiind, sărmanul, că mai bine-ar fi fost să le arunce. Clăti paharele până le apucă sticlitul. Goli scrumierele şi frecă podelele de le făcu lună. La sfârşit, deschise larg ferestrele, să bată pernele fotoliilor şi să intre aer proaspăt. Cu ocazia asta, văzu prin copaci câteva frunze gălbioare.

Un singur gând îi cam umbrea bucuria noii încercări de-a da de Petro. Oare nu se va supăra haiducul Tănase

Vlăsia, aflând că s-a lăsat momit să folosească acest ruşinos meşteşug, de legat prietenii uşurele, netrainice, al feisbucului? Dar încet-încet îşi zise că neică i-ar da dreptate, gândind că la suferinţă este îngăduit să te slujeşti şi de-un asemenea mijloc.

În sfârşit, Iuliu Paşte Junior apăru în cadrul uşii, prea

scundă pentru el, radiind de fericire.

— Gata evenimentul! îl anunţă radios. Hai!

Se-aşezară în faţa ecranului de calculator, ce-i părea acum lui Neluţu o fereastră fermecată, pe care se vedeau numai lucruri minunate. Studentul îi prezentă rodul ostenelii sale pe feisbuc.

— „Eveniment!” psalmodie dânsul. „Titlu: Adu-i-o lui Neluţu pe bunăciunea Petronela! Locul: Clubul Iuliu, Bd. Dacia, blocul diplomatic, etajul 6! Data: astă-seară! Grăbeştete să fii acolo pentru cheful vieţii tale şi să comiţi o faptă bună! Adu-ţi de băut (obligatoriu), de mâncat (opţional) şi câţiva prieteni! Găseşte-o pe bunăciunea Petronela!” Ei, ce spui?

Ucenicul rămăsese fără glas, dar se sforţă să-şi revină.

— Şi crezi dumneata, Iuliu, că asta îmi va fi de ajutor?

— Ba bine că nu! Nimic nu rezistă feisbucului şi evenimentelor sale. Şi nu există pe lumea asta secret ori taină ce poate fi ţinută în preajma lui. Mie-n sută! Din gaură de şarpe o să ţi-o scoată pe bunăciune!

Asta-i plăcu lui Neluţu, încât îngădui chiar şi acest cuvânt, „bunăciune”, alăturat iubitei sale. Cine ştie, pesemne era un titlu de apreciere pentru fetele deosebite din marile oraşe. Şi chiar simţi un pic de mândrie.

— Acuma, Neluţule, să-mpărţim treburile. Eu am s-o iau pe cea mai grea, având experienţă. O să stau la calculator şi-o să distribui evenimentul în cele patru zări, pe-un *friendlist* cât mai mare. În timpul ăsta, tu dă o fugă până-n piaţa Gemeni, numai la vreo juma de kilometru, pe bulevard în jos, să iei legume de salăţi, mezelicuri, ape minerale şi plate, pâine, alune, ce-o mai trebui. Uite colea nişte bani, nu te zgârci, că-s ai bătrânului Paşte Senior.

— Am zburat! răspunse voios Ucenicul.

După miezul nopţii, cheful era în toi. Zecile de invitaţi se răspândiseră în largul lor prin sufragerie, trei

dormitoare, bucătărie, băi, holuri şi chiar două terase, unde se-nghesuiau primejdios pe balustrade. Dar chiar dacă ar mai fi căzut vreo doi-trei, n-ar fi fost aşa mare pagubă, căci veneau alţii în loc, soneria clopoţind fără încetare.

— Dă muzica mai tareee! zbiera Iuliu Paşte Junior, ţinând paharul într-o mână şi trabucul în cealaltă, cocoţat pe-o măsuţă cu trei picioare, care se clătina vioaie.

Zece perechi de mâini se repeziră şi dădură sculele mai tare.

Era o hărmălaie de muzici în care se împleteau nişte zbierete de ajutor, bubuituri de tun, cârâituri, cotcodăceli şi chiuituri, motoare de maşini, şuierături de gloanţe, crătiţi şi oale zvârlite pe caldarâm, împuşcături, drujbe şi fierăstraie, mugete, răgete şi behăituri.

Pe acordurile acestei simfonii pentru surzi, unii se luptau îmbrăţişaţi strâns, perechi-perechi, ca şi cum s-ar fi ostenit să se pună voiniceşte la pământ. Alţii se smuceau singuri, dând din mâini şi din picioare atât de tare încât erau în primejdie să şi le desprindă, lovind din zbor pe cine ştie cine. Iar alţii, care-şi bălăbăneau capetele plecate, de la stânga la dreapta şi de sus în jos, sigur nu mai erau cu multe minţi la ei.

La mâncat, dar mai cu seamă la băut, parcă se deschiseseră jocurile olimpice. Rând pe rând, cădeau vechile recorduri, doborâte de cele noi, şi se-alegeau campionii la palpitantele probe de bere, vin, ori tărie. Iar turnuleţele de farfurii de care scăpase Neluţu Borangic, ca şi scrumierele cele îndestulate, ce întreţineau fumul gros să-l tai cu cuţitul, se făcuseră la loc.

Prin băi şi bucătării se strânseseră la discuţii grele intelectualii, filosofii şi scârbiţii de viaţă. Abia zărindu-se prin fum, eise-ncontrau cu oricine, pe orice. Dacă-i bine sau e rău în Uniune (tainic cuvânt pentru Ucenic). Dacă-i mai breaz premierul ori preşedintele. Dacă economicul creează politicul sau viceversa. Dar şi altele, ca la salonul

stailistei Gina Gândeac: de pildă, cu ce bani şi-a pus silicoane o ana Greuceanu. Cu banii contribuabililor, vezi bine.

Neluţu se-nvârtea şi el fermecat prin toată această mulţime, minunându-se şi întrebându-se când va porni campania de căutare a Petronelei. O fată frumoasă, având ochii încercănaţi cu albastru de Voroneţ, îl opri împotrivindu-i-se cu pieptul.

— Tu ai făcut salatele acestea grozave, Neluţule? Neluţu te cheamă, nu? îi zbieră ea la ureche.

Ucenicul simţi că-i creşte inima-n piept.

— Eu! Ca şi platourile cu mezelicuri, tartinele, cocteilurile şi alte gustări!

— Eşti un băiat grozav! îmi place de tine! Când o să-ţi dea papucii paraşuta, să mă cauţi! Uite numărul meu de telefon!

Îi vârî un bileţel în buzunarul pantalonilor, zăbovind acolo cu mâna mai mult decât ar fi fost nevoie, şi-l pupă apăsat pe buze. Neluţu Borangic leşină o secundă, însă îşi veni iute în fire. Pe când alcătuia un răspuns potrivit acestei fete, îl ajunse din urmă un nou muget al lui Iuliu Paşte Junior, singurul în stare să acopere uraganul de muzici.

— Borangic, s-au terminat tartinele! Mergi degrabă şi unge altele, ţărane!

Iar toţi ceilalţi râseră ca nebunii şi-l îngânară:

— Du-te, ţărane, şi unge la tartine!

El şi pornise către bucătărie, când soneria clopoţi încă o dată. Se abătu să deschidă unei noi serii de invitaţi, noi prieteni care aveau să-l ajute s-o caute pe sortita sa.

Când deschise uşa de nuc, se miră un pic, căci în prag aştepta un cuplu cam bătrânel.

— Poftiţi, poftiţi şi luaţi-vă de băut, îi îndemnă prietenos. Aduceţi-i-o lui Neluţu pe bunăciunea Petronela!

Ei se cam codeau.

— Ăăă… familia Paşte? se interesă bătrânelul.

— Dar ce, Iuli, te-ai căpiat? îl apostrofa bătrânica. Nu mai recunoşti casa noastră?

Şi făcură câţiva paşi înăuntru, necrezându-şi ochilor.

— Doamne-Dumnezeule, ce se petrece aici? Iuliii! ţipă doamna Paşte, picând leşinată în braţele consortului diplomat.

Capitolul 11

Unde prinţul jurnaliştilor face dezvăluiri despre încontrârile cu haiducul învăţătură de minte.

Şi-acuma, puişor de escroc, uite c-ai ajuns şi la lecţiile mele. A fost bine cu nen-tu Tănase, câtă vreme i-ai ţinut hangul ori i-ai cântat în strună. N-ai avut altceva de făcut decât să caşti gura la bazaconiile lui, că te-a ţinut pe masă, casă şi dame, ca să mă exprim eufemistic (e timpul să te-nveţi a vorbi ca la capitală, provincial înapoiat), de-o calitate îndoielnică. Şi multe din ele nu mă deranjează că sunt sărace cu duhul, ci cu duşul…

Dar de-ajuns! Scot eu poveştile din tine. Te-aduc eu cu picioarele pe pământ, îţi smulg vălul de pe ochi, te trezesc la realitate, îţi ard câteva după ceafă! Iar mai târziu ai să-mi mulţumeşti şi-o să râzi de nălucile şi prostiile cu care ţi-am puiat capul hoţomanul ce-şi zice sieşi „haiduc, fără nicio ruşine.

Până acum, ţi s-au arătat numai chipurile, cică fermecătoare, ale acestor fiare ce trăiesc printre noi, amăgindu-ne cu aşa-zisa lor slăbiciune, îndemnându-ne să le ocrotim şi să le-ncălzim la sân, până le vine prilejul cel mai nimerit, acela în care adormi cu beregata pe colţii lor, ca pe-o pernă. Şi n-au atunci a face nimic altceva decât haţ!

Nu ţi s-au dat drept învăţături decât poze retuşate la greu, înfăţişând mironosiţe cu privirile plecate, mâinile împreunate în poală şi bujorii sfiiciunii lucind pe obraz. Dacă ai fi fost un minut mai deştept, sătene, şi-ai fi râcâit cu unghiuţele tale spoiala, ai fi descoperit sub toate astea

ochii holbaţi asupra prăzii, degetele cu gheare răşchirate, gata să înşface, colţii ascuţiţi. Şi chiar aşa – fotografii neînsufleţite, mare mirare dacă nu te-ar fi sfâşiat înainte să clipeşti.

Astea nu ţi le-a arătat Vlăsia. Înainte de toate fiindcă, ocupat tot timpul să-i păcălească pe alţii, să le vândă negrul drept alb, amarul drept dulce, ori recele drept cald, tinicheaua ca aur şi argint, noaptea ca ziuă şi dracii ca îngeri, a ajuns să nu mai ştie el însuşi unde se află. Al doilea fiindcă oricât de şmecher s-a dovedit o viaţă-ntreagă, l-au ajuns şi pe el bătrâneţile. Are nevoie de unul mai tânăr lângă el, să-l sprijine şi să-i facă trebuşoarele murdare în locul lui. Căci îşi simte neputinţa aproape, iar Moartea n-o poate haiduci. Dacă totuşi, Doamne iartă-mă, va dovedi că poate, eu o să-i cad la picioare şi-o să i le pup.

Stai pe lângă mine, deocamdată de nevoie, dar cu vremea o s-o faci cu voie. Am să-ţi arăt eu cu adevărat cine este femeia şi ce poate ea asupra ta. O să te-nvăţ eu cu adevărat ce cuvinte trebuie să-i spui şi mai ales care sunt acelea cu care ea te prinde ca păianjenul în pânză şi de care trebuie să te fereşti. Eu o să fiu catargul de care te vei lega fedeleş, ca Ulise, să nu-l tragă pe fundul mării curvele de sirene.

Ai să-nveţi cu încântare că nu există iubire, ci doar sex. Că fetele mari abia aşteaptă să ajungă femei, ca să tragă cât mai mult folos din dotarea lor naturală. Că nepreţuitele au cele mai mari preţuri. Că babele vânează pofticioase băieţi cât mai tineri, iar fetişcanele săgetează cu arcurile din sprâncene, ameţindu-i cu ţâţişoarele, boşorogi bogaţi ori temuţi. Că dacă o calci în picioare şi-apoi o dezmierzi, aşa-zisa iubită ţi-e mai credincioasă decât dacă doar o dezmierzi. Că tu trebuie să ai un motiv pentru orice, iar ea dimpotrivă, tu cauţi desluşirile, dar ea le ghiceşte pe loc, ţie ţi-e imposibil s-o atingi, căci o vezi peste măsură de înfofolită, pe când în ochii ei tu eşti ca şi în pielea goală. E mai multă minte într-o cupă de sutien

decât într-o întreagă bibliotecă.

Din toate aceste pricini, şi încă multe altele pe deasupra, între voi se cască o prăpastie care nu se poate umple decât cu bani şi cu sex, dar şi această punte de umplutură este nestatornică, mistuindu-se îndată ce s-au terminat banii sau sexul.

În acest ceas al vieţii tale, paralele fug de tine ca bucuriile de amărăştean. Banii nu sunt gratis în lumea noastră. Ţi-ar trebui jumătate de viaţă ca să agoniseşti cât să roiască damele în jurul tău fără să te mai osteneşti, şi când se va petrece asta, fiind scârbit de viaţă şi de neajunsurile datului în brânci, la ce ţi-ar mai folosi ele? Dacă banul e ochiul dracului, atunci în Iad se încheie toate socotelile. Aşa că doar tinereţea ţi-e la îndemână, mucosule, şi vitejia din pat. Cu astea trebuie să te scoţi.

Vrei o femeie în aşternut? Atunci fă în aşa fel încât să fii, decât bou, mai bine porc. Uită prostiile lui Vlăsia şi lucreaz-o unde-i mai slabă, fără să te căieşti. E mândră şi n-o să recunoască niciodată că se jenează să facă nişte lucruri mai porcoase, ori să vorbească deschis despre ele. Atunci fă-o să se jeneze de propria-i jenă, să facă pe dezinhibata (notează-ţi toate vorbele noi, ţărane), pe moderna. Să fie stingherită, dar să ascundă asta, ca să n-o credeţi, tu şi restul lumii, vreo tută.

Cu cât e mai tare, cu atât adu vorba mai des şi mai nevinovat despre poziţii tantrice şi indigeney vibratoare, orgii., perversiuni, orgasme multiple, fantezii, ejaculări, futaiuri celebre, partide în grup şi poşte. Să le-aduci în vorbă ca şi cum ar fi cele mai fireşti subiecte de discuţie, fleacuri între oamenii de lume, inteligenţi, sclipitori. Iar când ajungeţi acolo unde trebuie, în patul tău, sau al ei, al unui prieten ori al nimănui, dă-i de înţeles că aştepţi de la dânsa să nu se facă de râs, să nu dea cu mucii-n fasole chiar la sfârşit, după ce şi-a dat atâta osteneala să-ţi arate cât e de pricepută.

Astea toate nu ţi le-a spus bătrânul şarlatan, Neluţule

Borangic. Ehei… Câte păduri am salvat eu, nescriind prostii…

Nu mai putea fi mult până să se crape de ziuă şi-n Grădina Icoanei. Se răcorise tare, semn de toamnă apropiată, iar de prin casele dimprejur (lucru de mirare în buricul Bucureştilor) se răstea piţigăiat un cocoşel, poate şi el cu zilele numărate.

— Şi-acuma ce facem? întrebase înfricoşat Ucenicul.

În mintea lui, numeroase maşini cu sirene şi girofaruri îi înconjurau, revărsând agenţi cu costume şi ochelari negri, îi săltau pe toţi şi-i duceau la interogatoriu într-o bază secretă. Iar primul interogat era chiar el, Neluţu Borangic din Turcenii Gorjului. Poftim de le povesteşte agenţilor secretele tale cu Petronela, neică Tănase, chinezul Miang Ling Ciang ori Prinţesa Excelsia.

— Ei, ce să facem? răspunsese vesel Iuliu Paşte Junior, copilul drag şi neastâmpărat al diplomaţilor reveniţi de la Bişkek, capitala Kârgâstanului. Mâncăm şi bem!

Într-adevăr, cât ai clipi o dată, pe spaţiul verde, luminat de felinarele grădinii, fuseseră aşternute păturI şi ştergare, care se umpluseră ochi cu pahare şi farfurii salvate de la chef.

Sumedenie de invitaţi, urmându-l pe tânărul Paşte, se tolăniseră în jurul bunătăţilor, reînnodând dezbaterile de unde le rupsese evacuarea ordonată de bătrânul Paşte.

Neluţu Borangic fusese îmbiat cu copane şi salată de avocado. Fata frumoasă, cu ochi de Voroneţ, venise lângă el, silindu-l să dea pe gât două pahare de vin, unul roşu, celălalt alb, „ca să nu existe discriminări”. Aşa încât, după numai vreo zece minute, Ucenicul aştepta cu nerăbdare sosirea agenţilor secreţi, cu care să dea de pământ şi de pomii din jur.

— Sssă nu-ţi fie Lică… ăăă, fiică… o liniştise pe Voroneţ, nu te las eu la sssecleţi…

Şi-n gândul lui: „Ia uite, am început să vorbesc ca Ling Ciang, ce vin o fi ăsta care te-nvaţă chinezeşte?…”

La început, toată reţeaua socială mobilizată pentru recuperarea Petronelei, adică ce mai rămăsese din reţeaua asta la spargerea evenimentului, se strânsese în jurul fugitului de-acasă, plănuind să-l consoleze după criza de nervi a mamei Paşte şi perechea de palme gratis de la tatăl diplomat.

— Nu mă mai întorc acasă un an, tu-le muma-n cur, toastase vesel lunganul, golind paharul dintr-o sorbire şi fărâmându-l apoi de-un platan bătrân. Trăiască şi-nflorească viaţa în natură!

Îl ovaţionaseră pentru moralul excelent şi vorbele bine simţite, dar pe urmă, văzându-l c-o ţine tot aşa, că are provizii pentru încă trei-patru nopţi şi că se cam risipeşte şarmul nocturn al manifestării, începuseră să dispară, individual sau în mici grupuri private. La sfârşit mai rămăseseră Iuliu Paşte Junior, Ucenicul cu fata frumoasă şi încă un tip.

Şi iată că tocmai atunci se iviseră în sfârşit agenţii.

Nu erau câtuşi de puţin secreţi, ba dimpotrivă, scormoneau cu lanternele în stânga şi-n dreapta, prin tufe, deşi

Grădina Icoanei era luminată ca ziua. Când se-apropiaseră, Neluţu văzuse uniformele şi strigase cât îl ţinea gura: „Potera, neică Vlăsia, potera!” Palma micuţă a fetei îl amuţise, iar tipul de lângă Iuliu Paşte Junior îl cercetase cu mare atenţie.

— Bună seara, spusese unul dintre arnăuţi, deşi se-apropiau zorile. Sunt agentul de proximitate Bărbuceanu Constantin. Vă rog să prezentaţi actele la control!

Lui Neluţu îi trecuse beţia ca luată cu mâna. Iuliu Paşte Junior izbucnise într-un râs nebun şi se înecase instant cu una din tartinele unse de Ucenic. Cu greu reuşiseră agenţii să-i redea respiraţia, apucându-l pe la spate („Metoda Heimlich, Bărbucenef) şi hâţânându-l obscen înainte-înapoi.

— Sunt student… fuseseră primele cuvinte ale

înecatului. Tăticu’ e ambasador la Bişkek, capitala Kârgâstanului… Locuim mai încolo, pe Dacia, am lăsat legitimaţia acasă…

O adiere răcoroasă de respect venise dinspre agenţi.

— Aaa, Kârgâstan… ambasadă… Şi la ce sunteţi student?

— La Drept. Mă scuzaţi, nu e voie să iau aer în parc?

— Ba cum să nu, ba cum să nu… Şi dumneavoastră?

Celălalt tip, de lângă Paşte Junior, scosese plictisit o legitimaţie, pe care neferii o silabisiseră cu lanternele.

— „Dă-nuţ-mă-ră-ci-nea-nu… Presa… Pose-so-rul-prezen-tei-le-gi-ţi-ma-ţii…” Aha, deci un jurnalist şi un student la Drept. Presa şi Justiţia. Dar dumnealor?

Agentul Bărbuceanu arătase către Neluţu şi fata frumos încercănată.

— Dumnealor sunt cu mine, îi informase sec Mărăcineanu.

Garsoniera ziaristului nu semăna cu niciunul din cuiburile prin care fusese până atunci Ucenicul. Nici muzeul vesel al Prinţesei Excelsia… Nici sportul sănătos de la Nea Malu…

Nici pustiul Albei Nicoleta… Dar mai cu seamă aducea un pic cu sufrageria Paştilor, după un chef organizat de Clubul Iuliu. Fără farfurii, scrumiere şi pahare, însă atât de ticsită cu ziare, cărţi, reviste şi dosare, că la început nici n-avuseseră unde să se-aşeze. Pe urmă, Neluţu Borangic văzu pozele de pe pereţi şi se lăsă oricum pe un vraf de bibliorafturi, căci i se-nmuiaseră genunchii. Mărăcineanu îi urmări privirea, rânjind.

Erau zeci, sute de fotografii înfăţişând-o pe Prinţesa Excelsia, în tot felul de situaţii, unele cam îndrăzneţe, de nu-ţi mai puteai dezlipi ochii. Altele îl arătau pe Tănase Vlăsia haiducul, ba ţinut de doi, trei, patru arnăuţi, ba stând la taină cu nişte inşi misterioşi, ba turnându-şi din carafă, ba sărind un gard, ba…

— Citesc în ochii tăi c-ai aflat de mine, Neluţule,

spuse cu blândeţe ziaristul scăpătat. Cine ţi-a povestit? Excelsia ori Tănase? Care din ei?

— Da… îngăimă Ucenicul, cu inima cât puricele.

— Ce-ai, mă, ţi-au spus că mănânc copii?

Băiatul dădu repede din cap, ca să nu-i vină ăluia vreo idee.

— Li iau sclavi? Le trag bice pe spinare? îi pun să facă trafic de droguri pentru mine?

— Păi vezi? Nu te-am scos eu din lanternele caraliilor? Ce treabă aveam cu tine? Ia, aşază-te mai bine acolo, pe vraful de dosare, să bem câte-o cafeluţă şi să stăm la poveşti, căci de multă vreme n-am mai avut de-a face cu un suflet cinstit. Ori oi vrea să dormi?

Neluţu Borangic recunoscu că i-a sărit somnul de tot şi se tolăni ceva mai liniştit printre bibliorafturile doldora de anchete şi reportaje. Cafelele clocotiră cât ai bate din palme, iar el porni să asculte…

Povestea nefericitului prinţ jurnalist şi-a prinţesei

Era odată, ca şi tine, un tânăr plin de voioşie şi nădejdi, poate ceva mai vârstnic şi poate ceva mai îndrăzneţ, cum se cuvine unui bucureştean al zilelor noastre. Dar tot aşa, cam cu capul în nori, visând la lucruri care zboară şi par bune de mâncat

Mânat de entuziasmul tinereţii, a intrat în palatul fermecat al „Gazetei” şi s-a avântat în lupta împotriva corupţiei şi-a nedreptăţilor de tot soiul Ori, cel puţin, aşa i se părea lui. Curând, s-a făcut remarcat la departamentul de scrisori, pe care le citea ca nimeni altul şi le povestea rezumat în şedinţele de sumar.

După numai câteva luni de jurnalism performant, tânărul nostru se afla pe creasta valului. Redactorul şef îl luase sub aripa lui ocrotitoare. Publica articole din ce în ce mai tăioase, cu care jupuia pielea de pe politicienii şi afaceriştii necinstiţi. Ţinea la anchete ca la copiii lui şi i se păreau cele mai minunate lucruri din lume, născute să facă bine oamenilor. Habar n-avea însă căror oameni le

făceau cel mai bine.

La scurtă urme după înscrierea lui pe orbita starurilor jurnalistice, a cunoscut-o pe Silvia, proaspătă stagiară la „Politică interna S-au mutat împreună, hotărâţi să trăiască fericiţi până la adânci bătrâneţi.

Atunci a apărut în povestea lor Tănase Vlăsia.

Tânărul prinţ jurnalist tocmai primise de la redactorul şef Bob Maximilian o misiune de maximă importanţă pentru ţară. Cu ajutorul iubitei sale Silvia, trebuia să-l încolţească pe unul din cei mai putrezi zmei şi balauri ai momentului, senatorul şi afaceristul Bumacu. Necula Bumacu.

— Alelei, băi Dănuţe, x-a zis Silvia îngrijorată, asta *ne haleşte cu fulgi cu tot!*

— Nu-ţifie teamă, draga mea, z-a *răspuns prinţul, căci eşti cu mine şi am cel mai ascuţit paloş al „Gazetei”.*

S-au aşternut pe treabă, începând cercetările şi documentarea. Aşa se scrie un basm gazetăresc cum se cuvine. Senatorul Bumacu nici n-avea să ştie ce l-a pălit, decât prea târziu.

Dar ce s-o mai lungim… în vreme ce ei acţionau pe căi legale şi deontologice, acest Tănase Vlăsia l-a luat în colimator pe Bumacu şi l-a făcut de comandă cu şmecheriile lui „haiduceşti”. Până să-şi dea cineva seama, îl lăsase fără case, fără maşini, fără conturile elveţiene şi fără spătarul scăunelului de senator. Nu-i mai rămăseseră lui Bumacu decât câţiva pretenari mafioţi, pe care i-a împins turbat la treabă, să afle cine şi cum. Iar ăştia, fireşte, au pus din prima ochii pe prinţul jurnalist, că el era suspectul cel mai la îndemână, cu articolele lui. „Haiducur se făcuse nevăzut, cum îi e felul.

Restul a mers iute. Bumacu l-a convocat rapid pe şeful „Gazetei”, de care-l legau tâlhării vechi. Prinţul a rămas fără slujbă în zece minute, cât a durat negocierea lor pentru nişte sute de mii de euroi. S-a aflat mai târziu că „Gazeta” folosea unele din anchetele tânărului ca să-i

stoarcă de bani pe cei vizaţi. L-au târât pe la Parchet, pentru zeci de declaraţii. Niciun ziar n-a mai avut curaj să-l primească. N-a mai putut plăti rata la castelul lui şi-al Silviei, pe care l-a luat banca.

Prietenii au început să-i ocolească. Iar Silvia l-a părăsit cam într-o lună. Acum a rămas doar el singur cu el, într-un bordei cerşit de la un alt cerşetor. Vânează chefuri pe internet, ca să mănânce din trei în trei zile. Scrie la fiţuicile cele mai amărâte.

N-are nici şaua pe care să-ncalece la sfârşit. A luat-o şi peala nen-tu Tănase Vlăsia…

— O-le-le… îşi aminti Ucenicul o vorbă de prin părţile sale, cu adevărat scurtă, dar înfricoşătoare poveste, aveţi de povestit, domnu' Dan… Aşa se petrec lucrurile la gazete?

— Ei, am mai pus şi eu un pic de la mine, pe ici, pe colo, recunoscu modest Mărăcineanu. Şi-anume prin părţile esenţiale, dar în rest e adevărul adevărat. Pricepi?

— Acuma pricep, se-ngrijoră Neluţu. De-aceea sunt plini pereţii de pozele neichii Tănase, poate şi dosarele astea pe care şed eu cu… Pesemne i-aţi luat urma, să-l prindeţi la înghesuială şi să i-o plătiţi.

Jurnalistul oropsit dădu din cap încântat că şi-a adus în garsonieră asemenea tânăr isteţ, ce urma să-i fie de folos.

— Dar de ce-izice istoriei „… şi-aprinţesei”? Care prinţesă? Judecând după restul pozelor de pe pereţi, o fi vorba de Prinţea Excelsia… Ce amestec are în toate astea? Şi cum se face c-o urmăriţi şi pe dânsa, ba chiar aţi scris şi-un articol în care o făceaţi… ăăă… o făceaţi…

— „Odioasă”. Află dar, tinere neştiutor, că…

Dar chiar în clipa aceea uşa garsonierei se deschise şi în încăpere pătrunse nimeni alta decât odioasa în discuţie. Aceasta trecu pe lângă Ucenic fără să-l bage în seamă, aruncându-se drept în braţele lui Dănuţ Mărăcineanu, pe care-l acoperi cu un potop de pupături şi

giugiuleli dintre cele mai nevrednice. De uimire, Neluţu căzu de pe vraful de dosare.

O jumătate de ceas mai târziu, Ucenicul aştepta cuminte într-un colţ al garsonierei, ca nefericitul prinţ jurnalist şi Prinţesa Excelsia să termine de tăifăsuit şi să-i dea voie la baie. Era legat fedeleş, iar sforile îl cam strângeau la încheieturi, dar admiraţia pe care i-o nutrea Prinţesei nu-i îngăduia s-o deranjeze.

— Scumpe al meu prinţ, îi spunea ea lui Mărăcineanu, între două dezmierdări, am venit îndată ce mi-ai dat de veste. Multă nesăbuinţă ai dovedit aducându-l aici pe copil. Ne-ar fi fost mult mai de folos în preajma ticălosului de Tănase şi fără să ştie cum stau lucrurile între noi doi.

— Adorată prinţesă, zicea el, fie ce-ar fi, însă eu nu mai găsesc răbdare să urmez planul ce-ai ticluit acum o vreme. Vreau să m-aleg cât de curând cu tine în braţele mele, cu averea lui Bumacu în contul nostru şi cu Vlăsia la «răcoare pentru mult timp.

— Asta s-ar fi şi întâmplat, iubite, căci Tănase ţine la băiatul ăsta ca la ochii din cap. Ştii că aşa e el. N-ar mai fi durat mult până i-ar fi încredinţat toate secretele sale, căci de mine, cu toate că mă ţine-n puf, se fereşte. Iar copilul, căruia i se scurg ochii după femei, mi-ar fi împărtăşit tainele.

Prinţul jurnalist hohoti amarnic.

— Tocmai fiindcă ţine la micul ţăran ca la ochii din cap, o să vină nemernicul în trap săltat îndată ce-i trimit vorbă. Şi dacă vrea ca niciun fir de păr să nu i se clintească, ne va da degrabă tot ce-i vom cere…

Prinţesa Excelsia căzu pe gânduri.

— S-ar putea să fie şi-aşa. Ştiu unde-o să meargă diseară să mănânce. Să-i trimitem ceva de-al acestui Neluţu Borangic, să ştie că se află în puterea ta. Scrie-i şi-un bilet. Iar după ce-o să ne dea averea senatorului, îi voi trimite eu însumi pe cap potera şi gorilele lui Bumacu. Se

vor bate să şi-l împartă.

Mărăcineanu mârâi bucuros.

— Mă-ntreb ce-ar fi mai bine să-i expediem… Un deget? O ureche? Vârful nasului?

Prinţesa zâmbi ochilor holbaţi ai Ucenicului, cercetă băltiţa de la picioarele lui şi-i vorbi cu mare dragoste.

— Ce-i puiule, vreai la baie? Trebuia să spui mai din timp…

Capitolul 12

În care Vlăsia şi ucenicul său merg în vizită la un alt mare maestru.

Învăţătură.

Îţi ziceam într-o vreme că atunci când îţi sângerează sufletul să te fereşti de cântecele triste. Că dacă te-ai otrăvit să nu stingi focul tot cu otravă. Tot aşa, când ţi-e greu., să chemi amintirile frumoase, nu pe-acelea ce-ţi umplu ochii de lacrimi şi pieptul cu pietre. E păcat că-n zilele noastre tot mai mulţi copii dau în mintea bătrânilor…

Dar e şi-o vorba a noastră, a galanţilor: femeile şi-amintesc bine de bărbaţii care le-au făcut să râdă, iar bărbaţii nu pot uita femeile ce-i fac să plângă.

Deci căzneşte-te şi dezgroapă din tine tot ce-ţi întoarce zâmbetul pe buze, cum iese soarele după ploaie. Palid, murat, dar luminos.

Uite, mi-amintesc cum m-a scos întâia oară la femei maestrul meu, Costache Mandragoru, fie-i ţărâna uşoară. În viaţă, mai presus de orice, trebuie să-ţi alegi mentorii. Oricine face şcoală, toată lumea învaţă meserie. Să-l deosebeşti însă, din mulţimea de inşi ce se-nghesuie să te instruiască, pe ăl mai potrivit, e cum ai acorda vioara-ntâi pentru marele concert Mai dai un sacâz, mai rupi un arcuş, mai scârţâi… O vreme mă fâţâisem de unul singur prin şcoala străzilor. Când am simţit că plesnesc de-atâta carte, am luat pauză. Am urmat apoi alte cursuri de-ale vieţii: şmenuri, tunuri, ţepe, caterinci. M-a costat ceva, dar a meritat.

Un singur lucru nu mă-nvăţase nimeni: cum e cu femeile. Trăiam singur cuc, dar şi cucul tot are pe cineva. În fine, prin nişte relaţii am fost recomandat maestrului. „Poeme, şampanie, blănuri, decapotabile...” zicea dânsul. „Mofturi. Există un singur gest secret în faţa căruia nicio femeie nu rezistă, fie ea cenuşăreasă ori prinţesă. îl ştiu de la străbunicul meu, carea avut o sută paisprezece amante. Darul meu nu te obligă cu nimic, însă când vei avea prea multe dame, să vii tot la mine să te scap”.

L-am implorat să-mi împărtăşească degrabă gestul secret al seducţiei. Am aflat că el constă în a o atinge pe aleasa inimii mai sus de cot. „Atâta tot?” am zis. „Am mai luat eu fete de mână. Unele s-au smuls, altele mi-au tras palme”. Dar maestrul mi-a explicat că mângâierea trebuie să fie exact în zona indicată. „Mai jos de cot e mâna gospodinei, mâna mamei, mâna femeii cu slujbă. Tărâmurile ce trebuie explorate, luate în stăpânire, aşteaptă mai sus de cot”. „Cât de sus?” „Tot mai sus, tinere, tot mai sus!”

La primul seminar după lecţie, m-am dus şi-am apucat două fete mai sus de cot. Una s-a smucit, cealaltă mi-a ars o pereche de palme. „Nu mai sunt femeile străbunicului”, a oftat maestrul meu.

Cele mai dragi iubite ale mele au fost dintotdeauna acelea care nu s-au grăbit. Mă mai perpeleau ele... Le mai perpeleam eu... în cele din urmă, bucatele amorului ieşeau numai bune de înfulecat. În aşteptarea lor; ne desfătam amândoi cu aromele şi-o-mbucătură, două, de poftă. Iar când serveam flămând din dânsa, zicea: „Nu mai vrei o porţie? Mai pune-ţi, pune-ţi tot!”

Dar am păţit-o odată cu una. De frumoasă ce era, ţi se tăia răsuflarea. De deşteaptă – îţi venea la loc. Asta n-avea habar, ori nici nu voia s-audă de dulcea aşteptare, de pregătirea aceea căreia-i spune aşa frumos prin cărţile de muzică: „preludiu”. Ei, şi prietena asta a mea, cum mă prindea, cum mă... Ca să zic aşa, povestea noastră de

dragoste avea doar introducere. Până i-am spus, într-un miez de noapte: „Draga mea, bag de seamă că nu dai doi bani pe înlănţuirea firească a amorului. Poate că hormonul tău se descurcă şi fără să aibă vreo altă pregătire, însă la anii mei el mai trebuie un pic îmboldit. Fă bine, rogu-te, şi dă-i... o mână de ajutor”. Am râs amândoi de ne-am prăpădit şi de-atunci lucrurile au mers strună.

Una din cele mai frumoase amintiri e o seară fierbinte de vară, acum nişte ani... Nu contează câţi.

Tocmai coborâsem de la drăguţa mea, care mă făcuse să mă simt cel mai fericit om de pe pământ. Pluteam la două palme deasupra asfaltului, nu mergeam. Îmi simţeam aripile cum împung spatele cămăşii, să-l străpungă şi să mă ridice în zbor. Şi musteam de dorinţa de-a împărtăşi cuiva această simţire.

Strada era aproape pustie. Dintr-un capăt şi-a făcut apariţia taxiul pe care-l chemasem, iar din celălalt Nadi, fata iubitei de la care tocmai ieşisem. Au ajuns în dreptul meu în acelaşi timp.

— Bună seara, Nadia, am spus.

Avea şaptesprezece ani şi era minunată. Adierea serii îi înfiora părul şi ţesătura subţire a rochiţei. Luminile străzii îi luceau în ochi, dar ai fi putut zice că sunt stele.

— Bună seara, a cântat. Aţi fost pe la noi?

— Am fost, i-am răspuns şi imediat am luat-o razna. Nadiy eu trebuie să mergpână-n Cişmigiu, să iau un plic. Şi am nevoie de cineva să mă însoţească. Durează un sfert de oră, apoi te-aduc înapoi acasă. Te superi?

— Vin cu plăcere, a cântat ea din nou.

Nu ştiu ce ştia, ori ce bănuia. Ele ghicesc multe lucruri, de mici. Am ajuns iute cu taxiul în coasta Cişmigiului şi l-am rugat pe şofer să ne-aştepte cinci minute. Nu s-a panicat.

Chiar la intrarea în parc, dinspre Sala Palatului, am oprit-o cu blândeţe. Nu s-a speriat nici ea.

— Nu e niciun plic, Nadia, i-am spus. Te-am adus aici

ca să te sărut. O singură dată, apoi ne întoarcem acasă. Şi nimeni nu va şti asta niciodată… Va fi secretul nostru…

Au fost cele mai dulci o sută de sărutări pe care le-am primit în viaţa mea.

— Tot te mai doare? întrebă milos haiducul.

— Tot… oftă Ucenicul, mulţumit de această preocupare a mentorului său.

Se simţea acum, după ce trecuse prin ce trecuse, mai bărbat, mai de la oraş. Din marele oraş.

Încercă să se ridice, dar Tănase Vlăsia îl împiedică.

— Stai aşa, nu te mişca. Să nu se pornească iar sângele.

— N-o să se pornească, mormăi resemnat Neluţu Borangic. Nu s-ar fi pornit nici data trecută, dacă nu m-ai fi lovit matale, neică.

— N-a fost cu voie…

— Ştiu…

Şedeau pe-o bancă, într-un parc, dintr-o mahala. Ucenicul întins pe spate, cu ceafa în poala haiducului şi mâna ridicată, cum învăţase încă din şcoala primară, după primul pumn încasat. Cine să fi fost? Rădilă Porcul? Alde Cheleş? Nici nu-şi mai amintea feţele lor. Dar şi-amintea limpede că şi-atunci cursese sângele şiroaie, că avea nasul sensibil, moştenire de la mumă-sa. Abia o atingea ăl bătrân că se şi pornea.

— Mai stai un pic cu mâna sus, îl povăţui Tănase Vlăsia. Am stricat şase batiste pe tine şi nu mai am niciuna, să ştii.

Ucenicul zâmbi chinuit la glumă şi mai făcu o încercare să se ridice. Haiducul se împotrivi din nou. Neluţu simţi deodată, în apăsarea palmei pe umăr, un soi de căldură şi de blândeţe pe care-o aşteptase ca prostul ani de zile. De unde să fi venit? De la ta-su? De la un prieten? Vreun vecin? Şi se bucură tare în sinea lui, zăbovind mai departe în poala mentorului, cu toate că asta nu era o poziţie de bărbaţi.

— Ce facem noi acuma, neică?

Haiducul râse scurt, cu nechezatul acela al lui, în stare să te scoale de pe patul de spital şi să te-alerge la galop un kilometru.

— Ce facem? Facem tot ce-am învăţat o viaţă-ntreagă, trăim. Întâi mergem să prindem niscaiva puteri la „Cocoşilă”. O ciorbiţă de burtă, fierbinte, cu multă smântână pentru tine, că eşti minor, cu mult ardei pentru mine.

În sfârşit, se ridicară de pe bancă şi porniră spre ieşirea din parc, iar după numai câţiva paşi Neluţu şi-aminti să lase mâna jos. Acum numai nasul cât borcanul şi-un soi de ameţeală îl mai sâcâiau un pic. În rest, era teafăr.

— Uită-te pe unde calci, îl povăţui Tănase Vlăsia. Cred că asta-i prima mahmureală din viaţa ta.

Şi într-adevăr, de câte ori se uita spre vârfurile băşcheţilor, tânărului îi venea aşa, nu ştiu cum, să se răstească la ei.

— Neică, dar cum…

Haiducul îi socoti pe degete.

— Întâi te-ai pilit la „clubul” lui Paşte Junior. Pe urmă te-ai îmbătat în Grădina Icoanei. După aia, ziaristul pârât ţi-a pus votcă în cafea, o dată că aşa beau ei pe vremuri, la „Gazeta”, a doua ca să-ţi dezlege mai uşor limba. Şi la urmă de tot ţi-am turnat eu restul de votcă pe gât, ca să-ţi mai stingă din durerea nasului.

— Păi cine… Nu-mi amintesc mai nimic de când au venit ăi bătrâni ai lui Iuliu şi ne-au zvârlit afară pe toţi.

Era o dimineaţă de pomină, nici prea caldă, nici prea rece, cu soare mult şi-un vânticel taman bun să le scoată oboseala din oase. Se-aşternură la drum, pe căile scornite de Vlăsia să-i scoată cât mai iute la „Cocoşilă”. Pe traseu, haiducul îi povesti lui Neluţu cum a năvălit după miezul nopţii în vizuina lui Mărăcineanu şi l-a scos de-acolo mai mult mort (de beat) decât viu.

— Te-au ţinut degeaba legat de pat, că oricum ai fi

dormit toată ziua. De-aia îţi simţi mâinile şi picioarele amorţite.

— Dar de unde-ai ştiut că sunt acolo?

— Mi-a spus Paşte Junior că te-a luat canalia. Sunt demult cu ochii pe el şi bănuiam că mârâiturile despre „odioasa Excelsia” sunt numai spoială. Aseară mi s-a adeverit că ea lucra mână-n mână cu el…

— Cum aşa?

— Mi-au lăsat la „Garniţa de aur” batista însângerată pe care ţi-o ţineau la nas după ce te-a pocnit Mărăcineanu, o poză cu tine cnocaut şi-un răvaş de ameninţare. Dar batista era una cu monograma mea, dăruită de mine Prinţesei, anul trecut. Ah, femeile, Ucenicule, femeile…

Şi Tănase Vlăsia îşi şterse o lacrimă, spre marea mirare a discipolului.

— Îmi pare rău, neică. Ce s-a ales de ei?

— Pe dânsul l-am altoit rău, lăsându-l lat. O să-l găsească infidela către amiază, numai că-i aşteaptă o surpriză. I-am trimis vorbă turbatului de senator Bumacu s-o fileze, că ea îl va duce la cel ce i-a rărit averea şi că sunt amândoi mână-n mână.

— Neluţu Borangic se-nfioră de-această infernală uneltire a haiducului.

— Au… Iar mă săgeată… tresări, ducând mâna la nas.

Tănase lăsă ochii în jos, spăsit.

— Când te-am luat pe sus, să te scot din bârlogul fiarelor, te-am pocnit şi eu de tocul uşii.

La „Cocoşilă”, după ciorbele de burtă.

— Ce facem noi acuma? repetă Ucenicul o întrebare mai veche. Nu ştie Prinţesa că s-ar putea să fii aici şi-ţi trimite potera pe cap? Mai bine nu mai cerem desert, neică.

Cu mare dragoste îl privi haiducul. Se prindea tot mai iute învăţătura de dânsul. Uite, fuga deja îi intrase în sânge.

— N-ai grijă, asta nu-i o cârciumă din programul de

rotaţie. Nu ştie nici Prinţesa, nici nimeni de ea, în afară de noi doi şi de regretatul meu maestru, Costache Mandragoru. Că tot veni vorba, să ne terminăm prânzişorul în tihnă şi s-o pornim către dânsul, căci în lipsă de altceva îi vom fi oaspeţi în seara asta şi-n noaptea ce urmează.

— Cum asta? Nu mi-ai spus că s-a dus dintre noi? Ori ţi-a lăsat matale moştenire vreun hogeac? Când s-a prăpădit?

— Ieri, spuse simplu Tănase Vlăsia.

Se-ntunecase de-a binelea, iar în încăpere nu ardea niciun bec. Numai pe ocolite, dinspre un holişor de la etaj, se scurgea cumva pe zid un fir de lumină. Şi mai răzbăteau din stradă, prin glasvand, sutele de scântei ale bulevardului, reclamele, farurile maşinilor, toate alcătuind înăuntru un caleidoscop mut, rotitor.

„Ce mai frumuseţe, se minuna Ucenicul, cu adevărat o casă de maestru…”

Se împiedică iar, căci de-abia intraseră de-un minut şi încă nu-şi obişnuise ochii cu întunericul. Afară se pornise o ploaie măruntă, răpăind în geamuri şi pe tabla acoperişului. Ferice de ei că aveau acum, încă o dată, un loc primitor în care să înnopteze.

— Neică… începu în şoaptă, însă haiducul îl sâsâi, strângându-l de braţ.

Aşa că aşteptă cuminte, închipuindu-şi că oarecine o să vină s-aprindă lumina şi să-i poftească înăuntru, dincolo de această sală de la intrare.

Dar nu veni nimeni.

După o vreme, Neluţu Borangic, zări în colţul cel mai îndepărtat trei mogâldeţe. Nu zise nimic, gândind că va căpăta curând toate lămuririle. Şi le căpătă, într-adevăr.

Deodată toate becurile se aprinseră, speriindu-l. Iar după ce clipi des şi-i trecu orbeala, se sperie mai tare.

Cea mai vizibilă mobilă a încăperii era sicriul din mijloc. Mic, dar solid, durat din lemn cafeniu, lăcuit, cu

mânere aurii şi căptuşeală încreţită, de satin alb. Fusese săltat pe-un catafalc învelit în catifea neagră, iar numeroasele coroane dimprejur păreau că se suie încet să-l acopere. Două lumânări, care pe întuneric nu se deosebiseră de luminile din stradă, pâlpâiau încet, scurgându-şi ceara pe parchet.

— Nu te speria, Neluţule, mormăi Tănase Vlăsia cu blândeţe. E doar moartea…

Tânărul Borangic înghiţi greu nodul din gât, fără să-şi poată desprinde privirile de sicriul din faţa lui, lugubru, gol. De ce gol?

— Da maestrul unde e? reuşi să şoptească. Când îl aduc?

Atunci haiducul îi dădu un brânci uşurel, de-l trimise cinci paşi înainte.

— E înăuntru, îi vorbi din urmă. Aşa era dânsul, mai mititel.

Într-adevăr, maestrul Costache Mandragoru odihnea în sicriu şi arăta atât de răposat încât Ucenicului i se înmuiară picioarele, fiind nevoit să se sprijine cu palma de capacul lăcuit.

Mogâldeţele se apropiară. Erau o doamnă, un domn şi-un copil.

— Aţi venit să vă luaţi rămas bun, spuse bărbatul. Ce frumos din partea dumneavoastră…

Neluţu dădu din cap pe diagonală, cum îl învăţase Tănase Vlăsia pentru împrejurări de strâmtoare.

— Suntem nişte elevi de-ai dânsului, de demult, îi sări în ajutor haiducul.

Cei trei îi priviră cu drag.

— Da, a avut numeroşi discipoli, încuviinţă domnul. Din păcate, cei mai mulţi l-au uitat…

Şi semnală dezolat pustiul dimprejurul lor.

— Eu sunt fiul maestrului Mandragoru. Doamna este soţia mea, iar acesta e nepoţelul. Încă o dată vă mulţumesc că aţi venit.

În clipa următoare, lumina se stinse din nou, iar vântul deschise uşa de la intrare, suflând în lumânări. Tănase îl trase pe Ucenic din calea lui Mandragoru cel viu, care dăduse fuga să închidă.

— Vă rugăm să ne scuzaţi, rosti acela gâtuit, instalaţia electrică e foarte veche. Nu face faţă la furtună. Sar siguranţele mereu.

Aprinse lumânările cu un chibrit.

— Bine, dar maestrul… se miră Vlăsia. Un semn să fi făcut şi o sută de meşteri ar fi sărit să-i repare totul.

— Din păcate aceasta nu era locuinţa sa, domnule… ăăă…

— Popescu, spuse iute Tănase. Şi colegul meu, domnul Ionescu.

— Regret că vă cunosc în asemenea împrejurări. Cum vă spuneam, nu era proprietatea maestrului, ci a Societăţii Naţionale. Clădirea e în litigiu de douăzeci de ani şi până nu se termină procesul nimeni nu bagă bani pentru reparaţii.

Neluţu ar fi fost curios să afle ce e această Societate Naţională, dar se gândi că e vreme pentru toate.

— Ei, spuse bărbatul, m-am luat cu vorba şi v-am deranjat. Vă las acum, să vă reculegeţi mai departe…

Se înapoiară tustrei în celălalt capăt, redevenind mogâldeţe.

În ceasul următor, lumina veni şi plecă de mai multe ori. De fiecare dată, Mandragoru fiul le făcea un semn discret de încurajare, însă ultima oară becurile îl surprinseră înăbuşindu-şi ditamai căscatul.

De la un timp, şi pe Ucenic îl cam luase somnul. Ce facem noi, se întreba, iar apoi sumedenie de gânduri caraghioase prinseră să-i dea târcoale. Oare ştie maestrul că suntem aici, să ne luăm rămas bun? Şi dânsul, ca şi mine, ca şi neică, tot fără casă, fără un loc… Cum pot să-şi ia rămas bun oamenii care nu-s de nicăieri? Unde se duc ei? Tot hălăduind aşa, călare pe vânt, nu se-ntâlnesc te

miri unde, mereu şi mereu? Şi-atunci ce fac, stau ce stau şi-şi iau rămas bun din nou? De câte ori fac asta într-o viaţă?

Uşa se deschise iar, îngăduind ploii să-l smulgă din somnolenţă. Dar nu era furtuna de data asta, ci un ins scundac, durduliu, înnodat înăuntrul unui balonzaid, ca un crenvurşt. Trecu pe lângă ei, se duse lângă sicriu şi-l luă în braţe, pornind să plângă cu hohote. Lumina se aprinse pentru numai câteva secunde, lăsându-l să-l privească stingheriţi. Oare nu s-ar fi cuvenit să se-apropie şi dânşii, să consume nişte lacrimi?

Apoi se făcu întuneric la loc. Insul cu balonzaid dădu de două-trei ori cu capul în capacul sicriului şi ieşi grăbit, dispărând în noapte.

— Neică Vlăsia, îndrăzni totuşi Neluţu, profitând de zgomotele ce-i camuflau vorbele, ce-aşteptăm noi aicea?

Drept răspuns, haiducul îl luă de umăr, conducându-l spre uşă.

— Plecaţi? întrebă fiul. Încă o dată, vă mulţumesc că aţi…

— Ieşim numai un pic la aer, spuse Tănase. Colegul Ionescu e cam copleşit. Ne-ntoarcem.

Pe stradă, traversară ploaia direct către vitrina strălucitoare a unui mic butic cu de toate.

— O sticluţă de Skandia, la litră şi perechea aia de mănuşi, comandă Vlăsia unui vânzător ursuz. Nu alea, celelalte, verzi.

Ucenicul făcu ochii mari. Mănuşi?

— N-avem unde merge în altă parte, noaptea asta, îl lămuri pe scurt haiducul. După vânzarea Excelsiei, trebuie să m-aştept că toate adăposturile sunt scotocite acum, de potere şi de gorilele lui Bumacu. Ba poate şi de-ai lui Flocea Capon, că aşa merg lucrurile între profesionişti: când îl vezi pe unul aproape căzut dai fuga să-l îmbrânceşti şi tu un pic, să-i iei încălţările din picioare. Nici la cârciumile obişnuite nu ne putem arăta câteva zile. O să

rămânem la maestrul Mandragoru.

— Adică… dormim acolo?

— Care-i treaba? se miră haiducul. Doar nu ţi-o fi frică de dânsul.

— Dar… domnul? Şi doamna, şi…

— Ei, îi aşteptăm să plece şi-abia după aia ne gospodărim.

— Cum o să plece înaintea noastră? se luă Ucenicul cu mâinile de cap. Că sunt copiii lui, iar noi nişte străini!

— Om vedea, mormăi Tănase Vlăsia.

Când se-ntoarseră la ultimul popas al maestrului, venise lumina. Mandragorii erau tot acolo, şi văzându-i că intră Mandragoru fiul trânti parcă nervos talpa în podea, dar se prea poate să fi fost numai o impresie.

— Tot mai plouă, le zise de la distanţă.

— Tot… încuviinţă haiducul. Şi-au anunţat că se-nteţeşte rău. Nu-i bine să te prindă pe drum aşa o furtună.

Doamna şi copilul, văzându-l cu mănuşile, îi şoptiră domnului ceva, speriaţi.

Pe drum, Tănase rupsese gâtul sticluţei de votcă şi-o ascunsese într-una din mănuşi. Plănuia s-o folosească îndată ce se va lua lumina, ceea ce se şi întâmplă un minut mai târziu. Neluţu Borangic auzi gâlgâitul şi fiind încă sub puterea mahmurelii întoarse nasul scârbit, să nu-l ajungă damful. îl ascultă de încă trei sau patru ori, la fiecare pauză de întuneric.

Mai trecu un ceas. Ucenicul băgă de seamă că de la o vreme Mandragorii nici nu se mai uitau la sicriul maestrului, ci stăteau tot cu ochii ţintă pe ei doi. Însă Tănase Vlăsia se ţinea tare, privind tot în pământ, ca tot omul care are o durere mare. Neluţu se foi stânjenit.

În cele din urmă, Mandragoru fiul nu mai putu şi se apropie şovăind.

— Noi vă mulţumim încă o dată, zise cu sfială, dar poate că aţi vrea să mergeţi la dumneavoastră acasă, la familii. Domnu’ Popescu, domnu’ Ionescu, apreciem…

— Mai rămânem, îl anunţă calm Tănase Vlăsia. Vedeţi, dumneavoastră aţi fost tot timpul alături de dânsul, dar nouă ne-a lipsit ani de zile. O dată ne despărţim. Şi-apoi, mâine plecăm în străinătate, cu afaceri, cine ştie când o să-i mai putem aduce un omagiu, la mormânt.

— Înţeleg… îngăimă celălalt.

— Dumneavoastră mergeţi liniştiţi, continuă haiducul fără să clipească. Vine furtună mare şi nu e bine să vă prindă cu copilul. Avem noi grijă să nu intre hoţii, ori mai ştiu eu cine.

Mandragoru fiul îl privi ţintă câteva secunde.

— Ia dă-mi, dom'le, şi mie mănuşa aia, zise.

Se mai făcu o dată întuneric, iar tânărul Borangic ascultă din nou gâlgâitul mănuşii verzi. Când se lumină, domnul se şterse la gură cu mâneca hainei.

— Elvira! Mihăiţă! strigă. Mergem! Rămân dânşii să se ocupe.

Îndată ce închise uşile glasvandului în urma lor, haiducul se întoarse către ucenic, frecându-şi palmele mulţumit.

— Şi-acuma, Neluţule, cată să-ţi faci un culcuş cum ştii tu mai bun, pe vreo canapeluţă din camerele alăturate. Eu am să-mi aştern pe-aici, prin preajma maestrului, căci văzându-l cum doarme mare poftă de somn îmi face.

Capitolul 13

În care Neluţu Borangic întâlneşte un adevărat vrăjitor de femei.

Învăţătură.

Şi tot de la maestrul meu mi-a mai rămas o vorbă pe care ţi-o trec mai departe ţie: sunt fidel amantelor mele…

Ştiu că nici nu vrei să te gândeşti acum la aşa ceva, fiindcă de când ai păşit în oraşul ăsta n-ai inimă şi minte decât pentru una singură. Cu toate că ursita ţi-a scos în cale mai multe femei, în braţele cărora ţi-a dat brânci. Până la urmă, tot pantoful mic te bate cel mai tare. Dar tu

ţine minte ce ţi-am spus şi poate, cine ştie, cândva îţi va fi de mare folos.

De ce e mai bine să ai două iubite în locul uneia singure şi de ce e foarte bine să ai mai multe în loc de două? Ei... vezi tu, eu asta am să-ţi desluşesc cu uşurinţă, însă numai ca povaţă. Căci n-ai să pricepi cu adevărat decât mai încolo, în miezul întâmplărilor şi-al lucrurilor. Nu poţi înţelege cele ce nu le trăieşti.

Când te bucuri de bunăvoinţa unei singure femei, drumul tău e marcat mai limpede ca o autostradă. Pe sensul pe care rulezi tu, calea asta nu duce decât într-o direcţie. Şi chiar dacă mai schimbi banda din când în când, închipuindu-ţi că te mişti slobod, chiar dacă mai depăşeşti pe unul şi pe altul, aruncându-le priviri fudule, tot într-acolo te îndrepţi, spre capătul autostrăzii, nu altundeva.

N-ai voie să mergi nici mai iute, nici mai încet decât scrie la lege. Ieşiri spre alte direcţii sunt puţine şi prost semnalizate. Dacă nu căşti gura cum trebuie, nici nu le vezi, treci pe lângă ele. Din când în când, trebuie să opreşti la porţi, să bagi mânan buzunar, să plăteşti. Iar peisajul, pe stânga şi pe dreapta e mereu acelaşi şi cam searbăd.

Singurele consolări pe autostrada ta sunt cârciumile de pe margine, în care nu poţi însă opri decât o vreme. Şi ceilalţi nefericiţi care rulează odată cu tine, înghesuiţi unii-ntr-alţii, transpiraţi, cu degetele încleştate pe volan, şi priviri fixe, aţintite spre ce-i aşteaptă la capăt. Iar acolo un mare, mare indicator: „Însurătoare. Bine ai venit! Mama soacră

Mulţi cred că sexul îţi dă nişte drepturi. Treptat se lămuresc că mai degrabă îţi ia. Şi-apoi, poate mai ai şi ghinionul ca la autostop să iei vreau tută. Ori eu fantezii cu femei în mintea goală n-am putut avea niciodată.

Când ai două iubite în acelaşi timp, e mult mai bine, se simte diferenţa de la o poştă. E ca şi cum ţi-ai lua mereu vacanţă de la locul de muncă. O săptămână parcă pleci la

mare, săptămâna următoare parcă te caţeri pe munte. Dacă sunt două, drăguţele tale se completează de minune, deşi n-au habar de asta. Una-i mai frumoasă, alta mai deşteaptă. Asta este blândă, cealaltă-i focoasă. Ana are mere, Gina îţi dă pere.

Şi tot aşa. Nu te plictiseşti niciodată, nici nu tânjeşti după ce n-are una din ele, fiindcă dai fuguţa să găseşti la cealaltă. Eu sunt un bun creştin: când mă trezesc pupat pe-un obraz, îl întorc şi pe ălălalt. De-aceea e indicat, ca atunci când se desperechează din cine ştie ce motiv; să ocupi iute locul rămas vacant, cu ce se asortează cel mai bine.

Fireşte, există două primejdii mari în cazul perechii de iubite. Neplăcut ar fi ca ele să afle una de cealaltă. La un asemenea ghinion, trebuie să-ţi faci valiza în trei minute, nu mai mult, şi s-o tuleşti spre perechea de rezervă, fără să te uiţi în urmă. A doua primejdie, cea cu adevărat îngrozitoare, ar fi ca dânsele, Doamne fereşte, să se împrietenească. Şi-atunci tot aşa, trebuie să-nhaţi valiza din fugă.

Aşa… Ce ziceam? Mai multe deodată? Văd că te-am stârnit un pic.

Închipuie-ţi că eşti fluturele ce zboară în voia lui peste un câmp de flori, care mai de care mai frumoasă şi parfumată. Cineva a născocit, naiba ştie când, prin vremurile de demult, chiar această vorbă: „Să n-ai încredere în ăla, e doar un fluturaş zburdând din floare-n floare…” Ascultă la mine, Ucenicule, cel ce-a scornit aşa o gogomănie n-a meritat să cunoască femeile cu adevărat, în toate chipurile, farmecele şi puterile lor. Ţi se face şi ruşine că printre atâtea proverbe, zicale, ori ziceri bătrâneşti mustind de înţelepciune se mai strecoară şi asemenea mărturii de nemărginită prostie.

Ce-ar fi viaţa pe pământul ăsta fără fluturii, fără bondarii, fără albinele ori libelulele ce trec de la un caliciu la altul, dintr-o corolă în cealaltă, polenizându-le, făcându-

le să se deschidă, să înflorească de pofta de-a trăi, în toată splendoarea lor? Nici n-ar exista viaţă.

Dar de-ajuns cu aceste înflorituri de stil. Ai priceput deja unde vreau să bat. Cu osebire să nu-i crezi pe-aceia ce vor încerca să te convingă că unul ca mine, care cunoaşte toate florile câmpului, nu iubeşte cu adevărat pe niciuna. Zicând asta, ei nu spun altceva decât că iubirea are margini şi se consumă, ca orice altceva pe lume, ştiu şi eu, un sac de cartofi, ori o vadră de vin. Că dacă iubeşti mai multe femei decât cota ce ţi-a fost repartizată, n-o să se-ajungă dragostea pentru niciunele. Că nu se mai lasă iubite drăguţele de către aceia care vor numai câte una, fiindcă le-au supărat cei care le iubesc la grămadă. Dar spune şi tu: cum poate iubirea să supere? Dacă-i multă sau dacă-i puţină?

Atunci, te-ntreb ca pe-un frate mai mic de-al meu, bărbat, pe unde-ai vrea să alergi, să te rostogoleşti, să-ţi umfli pieptul cu miresme, să-ţi clăteşti ochii în culori şi frumuseţi? Pe câmpul înflorit, ori pe şoseaua ce tocmai ţi-am arătat-o?

Şi toamna chiar venise.

Povestea trece peste mărturisirile despre frunzele galbene care picurau din pomi osteniţi, peste acelea cu lungi stoluri de păsări călătoare, fugind înfrigurate către meleaguri mai calde, ca şi peste degetele reci ale ploilor, apăsarea norilor, dimineţile ceţoase, câte şi mai câte smiorcăieli poeticeşti.

Toamna poveştii ăsteia venise mai ales în ochii şi pe buzele Ucenicului, cei dintâi din ce în ce mai trişti, ca desfrunziţi. Iar buzele nu mai rosteau vorbele vioaie şi întrebările cu care se obişnuise să-şi petreacă prânzurile Tănase Vlăsia haiducul. Abia îngăimau altele, scurte, mormăite, în silă.

— Ce zici, Neluţule, îl întărâta mentorul, o fi scăpat Prinţesa Excelsia de gorilele senatorului?

— Ştiu şi eu…

— Să nu-i facem o vizită surpriză? Că le-o fi dat de-acum papucii şi ziaristului foamei, şi Mureşului… Am băgat de seamă că tare galeş se uită la tine femeia.

— Ştiu şi eu…

— Sau să te mut iar de la şcoala de antrenamente a lui Malu. Ţi s-o fi urât şi ţie de-atâta *karabe* de să-ţi găsesc o gazdă pieptoasă, piperată, numai bună la aleanul tău?

Se potoliseră toate, odată cu trecerea fierbinţelii. Picurii de ploaie topiseră vigilenţa poterelor, bălţile de pe jos stingeau înflăcărarea oricui s-ar fi gândit să-i ia la alergat, poate să-i priponească, în sfârşit. Numai ce se uitau pe geam şi se lăsau păgubaşi.

Venea iernatul, pentru toţi, atât vânători, cât şi vânaţi, vremea unei înţelegeri nescrise, trebuincioase pentru refacerea forţelor. Curând, numai ageamiii, impostorii şi inşii nevrednici aveau să mai bată străzile după pradă.

— Tot te mai gândeşti la Petronela ta?

Tănase Vlăsia înţelese că mai mult de-atât n-o să poată scoate de la ucenicul său şi se dedică în întregime tocăniţei de berbecuţ care-l ademenea din blid cu degete aburinde. Însă după numai câteva înghiţituri încetini, apoi se opri de tot.

— Neluţule, zise blând, tu eşti bărbat de-acuma… O vară întreagă te-am ţinut pe lângă mine şi eu ştiu cum merg lucrurile. Nu mai eşti hămesitul speriat pe care l-am săltat din Gara de Nord. Ajunge-ţi!

— Ce vrei să spui, neică? întrebă tânărul, negru de ce ştia c-o s-audă.

Haiducul goni roiul de ospătari şi picolo ce-i bâzâiau la ureche şi îndepărtă de asemenea berbecuţul, semn de mare cumpănă.

— N-o mai căuta… Nu te mai gândi la ea, că n-o să vină…

Ucenicul nu mai văzu nimic din pricina lacrimilor, dar cumva făcu în aşa fel că nici măcar una nu se scurse din

iazul ochiului, pe obraz.

— Dacă era să fie, ar fi fost până acum. Sute şi mii de femei mi-au făcut cunoscute, ele însele, ori prin mijlocirea altora, poveştile lor, în cele mai mărunte şi numeroase amănunte, de la fleacuri la pricini de viaţă şi de moarte. Ascultă-mă dară, privindu-mă-n ochi, când îţi spun că fata aia nu mai vine la tine. Ori nu mai este, ori n-a fost niciodată…

Până şi-un ospătar-doi, care trăseseră cu urechea, căci asta le era meseria, suspinară copleşiţi.

— Dar ce ştii dumneata, se înfurie deodată Neluţu Borangic, aşa cum nu i se mai întâmplase vreodată în preajma învăţătorului său, ce ştii dumneata despre asta? Poate că Petro se gândeşte chiar acum la mine. Dar are de ţinut o carieră şi-i e foarte greu. Ştii dumneata ce-am să fac?

— Nu, nu ştiu, Neluţule. Ce-ai să faci?

— Am să mă oploşesc prin oraşul ăsta blestemat şi-am s-o aştept până când ea va fi celebră. Şi-atunci va fi arătată peste tot şi va fi foarte uşor de găsit. Faima o s-o ridice la suprafaţă. O să fie floare la ureche s-o regăsesc.

Haiducul se uita la el cu un soi de milă, care şi mai tare îl scotea din ţâţâni.

— Nu m-asculţi, puştiule…

(Ca şi cum nu adineaori i-ar fi spus că de-acum e bărbat…)

— Care faimă… Ce suprafaţă… Nu pricepi că s-ar putea să nici nu mai fie în lumea noastră? Zeci de ticăloşi împachetează fete de la ţară, ca Petronela asta a ta, şi le trimit în Turcia, în Italia, la arabi, pe toate malurile din nordul Africii. Ai auzit tu de Africa, ţărane?

Şi deodată haiducul se făcu mic în scaun, ca rareori în vieţile sale, căci Ucenicul se ridicase uriaş de pe scăunelul lui.

— Eu nu sunt un puşti, aşadar nu văd niciun rost ca domnia ta să mă numeşti astfel. Şi nu ştiu să-mi fi povestit

până acum de vreun copil al dumitale. Pe care să-l fi ocrotit de la naştere până ce-a putut să-şi poarte singur de grijă. Care să fi crescut cu o mamă, nu cu mai multe, cu un tată lângă el, nu cu o umbră mereu pe fugă. Şi într-o casă adevărată, a lui, nu într-un hogeac sau altul.

Tăcu deodată, speriat el însuşi de câte-i bufniseră din suflet.

Vlăsia îşi trase înapoi tocana de berbecuţ şi, cu toate că se răcise de-a binelea, porni să mănânce, ca să aibă ceva de făcut. Tăcu şi el multă vreme, dar şi ascultă căci, deşi nu mai vorbea nimeni, auzea fără încetare cele spuse de Ucenic. Şi nici chiar dânsul, temutul Tănase Vlăsia haiducul, n-ar fi putut acum să-i zică ecoului să tacă.

Amiaza trecuse demult, iar ziua deja dădea semne de oboseală. Sfârşiseră bucatele din faţa lor şi aşteptau nişte cafeluţe, căci Neluţu Borangic se împotrivise mândru dulciurilor cu care-i îmbiase ospătarul şef. Parcă îmbătrânise cu câţiva ani buni după ce-i vorbise mentorului său, trecând la o altă etate, mai deschisă răbdării, tristeţilor, lucrurilor chibzuite. Focurile lui încet se stingeau.

— Neică Vlăsia, grăi cumpătat, după prima sorbitură de cafea, îmi pare rău pentru toate cele ce-am vorbit acum două ceasuri. Deşi cred că sunt adevărate şi-am spus ce gândeam, simt că ţi le-am zis ca să-ţi fac o rană. Ori să deschid una mai veche. Şi asta nu e ce m-ai învăţat dumneata în lunile din urmă, nici nu se potriveşte cu cine sunt sau cu cel ce-o să fiu…

Dar haiducului îi trecuse supărarea, cum trec norii după ploaie.

— Tu să nu pui la inimă, Neluţule, zise, căci multe vorbe îţi vor scăpa de-a lungul vieţii tale şi nu vor putea fi întoarse înapoi. Cum scria maestrul chinez Confucea, sau aşa ceva, acum cinşpe mii de ani: *„Dacă jadul alb e ciobit beteşugul iese la şlefuit însă vorba, odată rostită, nu mai poate fi întoarsă şi potrivită…” Tre*buie doar, când se

întâmplă aşa, să rosteşti altele, care să aline durerea pricinuită. Cum ai făcut acum.

— Neică Tănase…

— Ai avut dreptate, cumva. N-am crescut un copil al meu, zămislit cu vreuna din iubite, cu toate că uneori l-am dorit amândoi. Însă visele vin şi trec, de-aceea-s vise. Şi câteodată cele ce se-mplinesc nu sunt tot atât de frumoase ca acelea ce se duc, rămânând plăsmuiri. Tu visezi acum s-o găseşti pe drăguţa ta Petronela Banu, cu care să te-ntorci la Turceni. Ţine-ţi visul ăsta, iar eu îţi jur acum pe ce-am mai scump, anume pe viaţa mea slobodă, că nu mă voi lăsa până nu v-oi vedea pe-amândoi împreunaţi.

— Dar, neică, se-mpotrivi Ucenicul, dumneata şi mulţi alţii aţi făcut tot ce-a fost cu putinţă. Şi degeaba. Poate că, într-adevăr, ar fi vremea să deschid ochii şi să-mi văd mai departe de viaţă.

Haiducul dădu din cap.

— Îţi sunt dator să-ţi mărturisesc, dragă Neluţule, că am păcătuit de două ori faţă de tine şi de mâhnirea ta. O dată pentru că nu v-am luat niciodată prea în serios, judecând lucrurile după felul meu de-a fi. Că femei de iubit sunt multe pe această lume şi că dacă n-o găseşti pe una anume, rămân toate celelalte, care să te mângâie şi să te îmbărbăteze. Am socotit că-ţi va trece în scurt timp, cum le-a trecut multor alţi ucenici ai mei.

— Poate nu-s vrednic să-ţi fiu discipol, neică, mormăi tânărul Borangic.

— Al doilea păcat, urmă Vlăsia, a fost nemăsurata mea îngâmfare. Care mi-a şoptit necontenit în ureche că dacă eu nu dau de urma acestei Petronela, nimeni altcineva nu e-n stare s-o facă. Poate doar maestrul Costache Mandragoru, însă numai dacă se-ntoarce de pe lumea cealaltă. Şi după câte-l cunosc eu…

— Dar ce vrei să spui cu toate astea? întrebă Ucenicul, ameţit de cap.

— Ce vreau să spun este că s-ar putea să mai fie unul

aproape tot atât de priceput ca mine, la care am să mă forţez să cer ajutor spăsit, plecându-mă.

— Să fie oare cu putinţă? se cruci Neluţu.

Un asemenea loc nu putea exista pe pământ…

Cu toate acestea, păşiră pe porţile lui, pe la unşpe seara, când lumea se pregătea să-şi ia tălpăşiţa, îndreptându-se cete-cete către ieşirile cele mai apropiate. Tănase Vlăsia înota voiniceşte contra curentului, trăgându-l de-o aripă pe Ucenic, care nu mai ştia nici să pună un picior în faţa celuilalt, de câte i se-arătau în jur.

Zeci de firme, strălucitoare ca nişte coliere de nestemate abia desprinse de pe gâturile unor uriaşi, se-aprindeau la fiecare etaj, cu rândul ori mai multe deodată, luând privirile în robie. Neluţu simţi că numai cu ochii zăvorâţi ar putea trece mai departe fără să se sminteasca. îi închise, dar îi deschise imediat, căci prea era mare ispita.

În spatele vitrinelor largi şi înalte, se revărsau în mormane cele mai frumoase lucruri de pe pământ. Haine minunate, cusute pesemne de croitori ai unor regi şi împăraţi ori artişti celebri, înveşmântau tineri de vârsta Ucenicului, arătând tot atât de vii ca el, ba şi mai şi, doar că alcătuiţi din plastic, carton presat şi cauciuc.

Aparate mici, mari şi potrivite, calculatoare ca-n filme, lămpi feerice, puzderie de felurite instrumente, telefoane şi televizoare subţiri cât biscuiţii, se roteau încet, scăldate în lumină orbitoare, poftindu-te să le-atingi cu folos.

Mobile din cele mai luxoase, covoarele zburătoare de prin basme, cufere pline cu bijuterii atât de frumoase că nici nu mai conta că nu sunt toate de-adevăratelea. Ba chiar şi-un automobil de argint, nou-nouţ, care atârna din tavan de-un fir nevăzut. Toate i se înfăţişau lui Neluţu Borangic ca şi cum s-ar fi dat deodată la o parte perdeaua ce acoperă Paradisul.

În văzduh, pluteau sunetele unei muzici îngereşti, al

cărei parfum nările nu se mai săturau să-l soarbă. Iar scările rulante suiau şi coborau în toate direcţiile, cărând sumedenie de fiinţe omeneşti frumoase să le pui în ramă. Părea că drumurile acelea mişcătoare te pot duce oriunde-ţi doreşti.

Cu toate astea, Tănase Vlăsia o apucă de-a dreptul pe treptele unei scări normale, largi, ce urca spre primul etaj, îndemnându-l pe Ucenic să-l urmeze fără să crâcnească.

— Unde suntem noi aici, neică? întrebă acesta.

— La *Mol* i se răspunse. Aibi grijă să nu te pierzi de mine, căci nu te mai găsesc un an întreg.

Astfel prevenit, tânărul ţinu aproape şi curând, în ciuda ciurdelor de oameni care parcă ar fi vrut cu tot dinadinsul să-i despartă, ajunseră la ţinta lor.

Era un magazinaş mic, cu storul metalic pe jumătate tras, semn că proprietarul se pregătea să închidă peste noapte. Ucenicul ridică ochii şi citi: *„Love Shop Strătilă & Co”*. Oare ce să fie asta, se întrebă, căci *Iove* îi părea o vorbă foarte cunoscută. Înăuntru, pe două scaune, şedeau de vorbă un tânăr şi-un alt bărbat mai în vârstă, îmbrăcat în uniformă de paznic. Rafturile din jurul lor erau pline de cutii viu colorate şi obiecte ciudate. Tănase Vlăsia se opri numai câteva secunde, privindu-l ţintă pe paznic, încât acela, văzându-l, se foi pe scaunul lui, cumva neliniştit.

Mai dădură o tură pe la alte etaje şi se înapoiară la butica dinainte. Tânărul plecase, iar paznicul le făcu semn să intre, îndată ce trecură de storul metalic, bărbatul îl trase până jos, ascunzându-i de restul lumii. Apoi se-ntoarse ca să-l ia în braţe pe haiduc.

— Tăhănase… zise cu glas tremurat.

— Ne-helule… îi răspunse Vlăsia.

— Ce vânt te-aduce la mine? Gândeam că m-ai uitat demult.

— Cum să te uit? se miră haiducul. Tânărul ăsta de ispravă este Neluţu Borangic, ucenic de-al meu. Iar dânsul, nimeni altul decât Nelu Casanova, cel mai galant bărbat

din câţi a născut Pantelimonul bucureştean.

— Ei… se ruşină acela, ştiţi cum e vorba. „Fost-ai, nene, trandafir, dar de-acuma borş cu ştir…” Sunt alţii mult mai vrednici acum. Tu, Tănase, n-ai pereche, iar ucenicul tău sunt sigur că-ţi calcă pe urme.

Tânărul simţi că roşeşte.

— Chiar aşa, continuă bucuros Casanova, ia uite ce potriveală! Eu – Nelu şi tu – Neluţu! Trebuie să fie vreun semn bun. Ia, staţi aici, că mă-ntorc iute!

Ridică storul, numai cât să se poată strecura ciuciş şi într-adevăr, în mai puţin de-un minut, se arătă iar, cu un clondir de votcă şi nişte beri.

— Fie că eşti în bani, Nelule, fluieră admirativ Tănase.

— Nicidecum. Le-am luat doar cu împrumut din barul de jos, că ei deja au închis.

Tănase mai fluieră o dată, apoi se aşezară la taclale.

Un ceas mai târziu, pe când făpturile ce prind viaţă după miezul nopţii se pregăteau să-şi ia lumea în stăpânire, Tănase şi Neluţu îi povestiseră paznicului galant de-a fir a păr întâmplările prin care trecuseră în ultima vreme. Ochii lui Casanova se împăienjeniseră, parte de înţelegere duioasă a suferinţelor din dragoste, parte de votca ce scăzuse sever în clondir, curgând pe gâtlejul eliberat din nasturi. Prin ceaţa aceea, se uita din când în când la poza Petronelei, pe care Neluţu încuviinţase cu greu să i-o lase în mână.

— Hei… zise el, luându-şi tizul pe după umeri. Pe vremuri aveam un prestigiu în rândul sexului frumos, ca să zic aşa. Nu ştii, Neluţule, eşti tânăr, poate-o să-şi amintească nişte mămici de-ale vecinelor şi prietenelor tale, prin cartiere… Dar află c-am pus osul la faima asta, ani de muncă, migală, ştiinţa la zi. Într-o vreme, îmi zicea „Pantelimon Casanova”. Mai târziu, am lucrat la vocabular, am prins cuvinte, m-am cizelat…

Dădu peste cap restul de votcă şi se ridică,

bălăbănindu-se.

— De-ajuns cu vorba, zise. E timpul vrăjilor…

— Tot te mai ţii de-astea? râse Tănase.

Ucenicul se uită la Vlăsia. Acesta îi făcu semn să stea liniştit la locul lui.

Nelu Pantelimon Casanova se opinti pe mai multe rafturi, dând jos câteva cutii mari, lungi cât un stat de om şi se-apucă să le dezghioace cu grijă. Scoase dintr-una un soi de păpuşă dezumflată, al cărei muştiuc îl duse la gură.

— Luaţi fiecare, că sunt destule, le mai zise şi se puse pe umflat, cu obrajii cât pepenele.

Haiducul şi Neluţu îi urmară exemplul. Curând, în jurul lor se ridicaseră pe picioare patru-cinci domnişoare, ale căror farmece neasemuite îl înlemniră pe tânăr. Se uita, dar mai cu fereală, căci vreo două erau dezbrăcate de tot. Şi toate ţineau guriţa deschisă, ca şi cum ar fi dat să vorbească îndată, cu buzele ţuguiate.

— Cine-s astea, Nelule? vru să ştie Vlăsia.

Iar Pantelimon Casanova trecu pe la fiecare, pe una ciupind-o de obraz, alteia mângâindu-i părul, pe cealaltă strângând-o uşor de încheietura mâinii. Şi le spunea pe nume: Big Bella… Valentina din Italia… Anna Swedish Love… Babe Doll… Véronique Chocolate…

O femeie de serviciu scăpă găleata, undeva, la alt etaj. Ucenicul tresări tare, ca şi cum ar fi fost prins asupra unui fapt de neîngăduit. În lumina slabă a lămpilor de veghe, femeile gonflabile păreau mai vii decât ar fi trebuit, iar asta le dădea fiori, nu numai lui, dar parcă şi haiducului, oricâte-ar fi văzut dânsul în viaţă.

— Ce se-ntâmplă, neică? şopti băiatul.

Atunci paznicul plimbă poza Petronelei prin faţa damelor, apropiind-o din când în când de ochii lor. Şi – lucru de groază, ochii clipiră, iar din spatele pleoapelor pe jumătate lăsate, pupilele se mişcară după fotografie.

De spaimă, Neluţu Borangic se vârâse cu totul în Vlăsia.

— Da’ cine-i, fată, piticania asta? întrebă cu glas subţire Babe Doll.

— Nu ştiu, fată, vreo gâsculiţă de-a lui Nelu, îi răspunse Valentina, cu accent italian. S-a boşorogit dă-i arde tot de *minoare.*

— Ia dă poza aia mai aproape, că n-am ochelarii, se băgă Big Bella.

— A, păi am mai văzut-o pe ţăranca asta, chicoti Anna Swedish Love. Nu ştii, Veronico? Era la…

— Da, da, făcu iute Véronique-cea-de-ciocolată. Acolo, la…

Şi aplecându-se, şopocăi mai multe vorbe la urechea fostului Casanova. Acesta dădu din cap mulţumit.

— Nelule, spuse Babe Doll, lasă-ne şi pe noi afară câteva minute, să dăm o tură pe la farduri, că mi s-a şters rujul de tot în cutia aia.

Nelu, le zâmbi drăgăstos.

— Nu acuma, iubitele mele, nu în noaptea asta. Dar curând… foarte curând…

Trecu iar pe la fiecare, desfăcând dopul muştiucului, cu gesturi ca mângâierile. Iar ele prinseră să se chircească, şuierând trist, tot mai încet.

— Îţi scriu adresa pe-un bileţel, Tănase, spuse paznicul. Acum plecaţi pe la toaletele de la parter, până nu se trezesc beţivanii ce fac de pază acolo. Strâng eu pe-aici.

Câteva clipe după ce haiducul şi ucenicul său îşi luaseră tălpăşiţa, iar Nelu Pantelimon Casanova îşi pusese damele de silicon la loc în cartoane, o siluetă ieşi de după rafturile din fundul magazinaşului şi se apropie de el.

— Ce-i? o întrebă ursuz. Vrei şi tu înapoi, în cutie?

Ea îl luă de mână, înmuindu-l, şi-şi apropie feţişoara de obrazul lui.

— Trebuie să-i dăm de veste stăpânei mele, Nelule, îi zise. Iar ea poate că-ţi va fi recunoscătoare într-o bună zi.

El se împotrivi numai câteva secunde, adică mai mult decât se putea.

— Am să-i dau, încuviinţă oftând. Tănase mi-e frate, dar stăpâna ta, Excelsia, după chipul şi asemănarea căreia ai fost croită, e chiar viaţa mea. Numai să-i mai aminteşti câteodată de câte-am făcut pentru ea…

Capitolul 14

Unde aflăm sfârşitul acestei poveşti a haiducului Tănase Vlăsia.

Neînvăţătură.

Şi mi-a mai rămas ceva, despre care n-aş fi vrut cu niciun chip să te povăţuiesc… Nu fiindcă ţin pentru mine, cum fac unii mentori cu discipolii lor, nici că nu m-aş pricepe, ori că aceasta n-ar fi o lecţie folositoare. Dimpotrivă. Vreau să ştii tot ce te pot învăţa şi acum am ajuns la una din acelea de care viaţa se poticneşte cel mai tare, făcându-te să ţi le aminteşti pentru totdeauna.

Este cea care face inima şi ochiul să lăcrimeze, cât am fi noi de bărbaţi, şi te-mbătrâneşte de fiecare dată cu câţiva ani. Îţi îngreunează sufletul de zici că-i un sac în care ai turnat pietriş. Îţi înceţoşează gândurile ca şi cum în tine ar fi venit şi-ar fi rămas pe vecie toamna. Te ia cu fiori, îţi moaie picioarele şi-ţi face glasul să tremure. E furtuna zbuciumului.

Nu, nu e vorba despre moarte, cu toate că moartea e un lucru foarte rău pentru cei vii. Dar noi n-avem a ne teme de ea, de vreme ce-au făcut-o atâţia alţii înaintea noastră. Şi chiar şi stelele căzătoare strălucesc, n-ai văzut?

Poveţele pe care n-am să ţi le dau sunt acelea despre vremea când trebuie să te desparţi de femeia iubită…

Vine o clipă în viaţa oricărui bărbat când trebuie să treacă şi prin asta. S-a născut într-o margine de ghenă, a făcut foamea, dimpreună cu mă-sa, ta-su, fraţi şi surori. N-a avut ce îmbrăca, a umblat desculţ, a degerat iarna. La şcoală nu l-au dat şi într-o bună zi a rămas singur, pe stradă. Acolo i-a fost casă, de-atunci. A încasat bătăi fără număr şi nicio mângâiere.

Dar toate astea sunt nimicuri, faţă de cum i se sfâşie inima ca o treanţă când se rupe de femeia pe care o iubeşte...

Caută să mă pricepi bine. De multe dame te vei despărţi, ori vei fi despărţit. Ştiţi şi tu şi ele, de la început, că orice revedere se încheie cu un „la revedere”. Fluvii de lacrimi veţi vărsa şi tu şi ele, sute de ultime nopţi înflăcărate veţi aprinde. Viaţa-ţi va fi plină de astfel de aduceri aminte, care cu vremea nu te vor mai durea ca nişte răni deschise, ci mai degrabă îţi va veni să te scarpini după astea, ca după cicatrici ce dau mâncărimi.

Însă nimic nu e ca atunci când tu şi iubita plecaţi pe drumuri diferite, pentru totdeauna...

Eu n-am să te învăţ cum s-o faci, cum să-ţi uşurezi durerile îngrozitoare ce te vor cuprinde. Întâi că trebuie să treci singur prin asta, ca să te împlineşti ca bărbat. Al doilea că fiecare îşi are despărţirea sa, căci ea face parte din tainele şi ne-sărbătorile ce nu sunt două la fel în lumea asta. Ceea ce te-aş povăţui eu ar avea legătură numai cu trăiri ale mele, numai ale mele. Trăieşte-ţi-le singur pe-ale tale.

Am a-ţi spune doar atât: desfacerea de iubită e răul cel mai rău, al tuturor relelor. E otravă, venin. E arsură de smoala Iadului, e Iadul. E tăietură de şuriu pe obraz, înjunghiere, tragere în ţeapă. E înecul, spulberarea, smulgerea inimii din piept E moartea.

Pe dinafară, părea doar o casă ca atâtea altele, cu etaj şi pod, pe undeva, între Orzari şi Delea Veche. Soarele bătea pe ferestrele rotunjite la partea de sus, mânjindu-le cu miere de toamnă, iar zidurilor n-ar fi avut ce să le strice o mână-n plus de vopsea. În curte se intra pe-o portiţă de fier răsucit, după care trebuia să ghiceşti dalele aleii sub stratul de frunze şi bălării înalte.

Păşind înăuntru, Tănase Vlăsia îşi tropăi înadins bocancii militari, ca să se ştie c-a venit un bărbat, şi coborî cozorocul şepcii pe-o sprânceană. Ucenicul îl urmă, mai

mult mort decât viu. Parcă cineva, ori ceva, avea să se repeadă asupra lui, să-l smulgă de pe Pământ şi să-l zvârle dincolo de marginile universului. Simţind că leşină, se lăsă încet pe temelia de beton a gardului, să tragă aer. O fatucă durdulie, care dezvelea aleea cu un târn, se uită la el curioasă.

— Bombonico, îi zâmbi dulce haiducul, e-acasă stăpână-ta?

Fătuca se fâstâci de tot, scăpând târnul. Izbuti numai să smucească o dată capul, arătând către ferestrele de sus. Atât Tănase, cât şi Neluţu Borangic se uitară într-acolo şi văzură o siluetă de abur, îndărătul unuia din geamuri.

— Dă fuga, urmă Vlăsia, şi spune-i c-am venit.

— Cine? îşi veni în fire obraznica fatucă.

— Noi. Mergi degrabă, cât îţi mai zâmbesc.

Ea se rostogoli chiţăind către uşa casei, apoi o auziră bocănind pe trepte până la etaj. După un timp nu prea îndelungat, fereastra de sus se deschise numai o palmă.

— Cine sunteţi? Pe cine căutaţi? alunecară vorbele pe-o scară de funii aurite.

Părea că s-a oprit soarele pe cer, iar ziua stă pe loc şi nu va mai porni decât când glasul acela fără seamăn va răsuna din nou, poruncindu-i să se urnească. Mentorul însuşi se clătină pe picioare, iar gâtul i se lungi cu câţiva centimetri buni, ca la girafe, în direcţia ferestrei fermecate. Apoi îşi luă seama.

— Sunt Tănase Vlăsia, haiducul. Iar acesta este ucenicul meu cel mai bun, Neluţu Borangic. Poftim să avem o vorbă cu domnişoara Petronela Banu, din Turcenii Gorjului.

Aşteptară un răspuns, însă nu mai veni nimic de la etajul unde sălăşluia silueta misterioasă. Şi trecu multă vreme, minute în şir, timp în care Ucenicul îşi zise de numeroase ori că ar trebui să-l tragă pe mentorul său afară din curte şi să plece. Nici aici nu erau bineveniţi.

— Nu plec, să ştiu bine că vin zece potere, îi şuieră

Tănase printre dinţi, fără să se întoarcă. Trebuie s-o cunosc pe stăpâna locului şi-a vocii care ne-a întâmpinat.

Iar după alt minut lung:

— Simt ceva în mine, Ucenicule, de când am auzit glasul ăsta…

Şi mai trecură câteva minute.

Deodată, treptele porniră să trosnească rar, sub paşii cuiva care nu se grăbea să coboare în curte. Pe măsură ce se-apropiau, inima Ucenicului bubuia tot mai tare, împiedicându-l să audă altceva. Un pas… O bătaie de inimă… Alt pas… încă o bătaie…

— Ţine-ţi firea, bărbate… îi spuse Tănase.

Uşa se deschise scârţâind. Neluţu Borangic închisese ochii, dar îi deschise iute, hotărât să înfrunte fie ce-o fi.

Era fatuca cea durdulie, care veni cu ochii plecaţi la Tănase Vlăsia.

— A spus domnişoara Zilliconda să mai aşteptaţi un pic. Să se intereseze dacă locuieşte la noi… ăăă… persoana care-o căutaţi.

Şi fugi după casă, recuperându-şi târnul din goană. Haiducul cu ucenicul său îşi pironiră iar privirile pe intrarea casei.

Apoi, fără vreun alt semn, uşa se crăpă din nou şi în prag răsăriră două femei, care încremeniră acolo, nici la umbră, nici la soare. Cum dânsele nu mai făceau nicio mişcare să se apropie, Tănase Vlăsia îşi agăţă ucenicul de-o aripă şi-l trase după dânsul.

Păreau două dame remarcabile, judecând atât după frumuseţea straielor cu care se înfăţişau, cât şi după avântul pieptănăturilor fără seamăn, una din cosiţe duioase, cealaltă înflăcărată. Dar mai ales adia dinspre dânsele un parfum care te clătina pe picioare. Florile şi poamele Raiului fuseseră stoarse acolo.

Tănase Vlăsia nu mai avea ochi decât pentru aceea ce-şi purta cosiţele pe umeri. Cum de foarte multă vreme nu i se întâmplase, o căldură mare îl cuprinsese, înmuindu-

l ca pe marmeladă. Veni şi mai aproape, hotărât să-i vorbească fie ce-o fi, ceva, orice, numai să fie sigur că ea n-o să dispară înainte de-a-l băga în seamă.

Cât despre cealaltă… Doar ce-i aruncă o privire Ucenicului, că se şi repezi, cu un chirăit, tocmai în fundul curţii, unde se prăvăli pe-o băncuţă de piatră, cu spatele la ei şi faţa ascunsă în palme.

Haiducul îşi reveni o secundă, cât să-i dea brânci lui Neluţu într-acolo. Iar tânărul o porni, târşâindu-şi ţurloaiele de plumb prin frunze.

— Ce se întâmplă? cântă minunea de femeie care rămăsese pe loc. De ce s-a speriat? N-o să-i facă rău, nu-i aşa?

— Stai fără grijă, domniţă, îşi recăpăta Vlăsia darul vorbirii. Nimenea n-are să sufere. Poate doar inima băietanului ăsta, căci după câte văd şi-a regăsit iubirea pierdută.

— Dar mie nu mi-a povestit nimic despre dânsul… Şi doar i-am spus că-şi poate dezlega fără teamă sufletul, fac totul să-i fiu de ajutor.

— Sunt pesemne şi câte unele care nu pot ieşi la suprafaţă, domniţă. Eşti rudă de-aproape cu fata asta?

— Eu… nu… Aş vrea să-i fiu ca o soră mai mare, dacă şi ea… Am găsit-o pe stradă, acum o vreme. Era flămândă şi speriată şi tremura de frig. Am luat-o aici, la adăpostul nostru.

Haiducul îşi ascunse aţa surâsului.

— Şi mai sunt şi alte fete aici la adăpostul matele, domniţă… ăăă…

— Zilliconda e numele meu. Zilli… Da, mai sunt câteva. Avem grijă unele de celelalte.

— Frumos, o lăudă Tănase.

Neluţu Borangic ajunsese la băncuţa pe care se prăvălise domnişoara cu pieptănătura în flăcări. Şezu câteva clipe lângă ea, apoi îi puse palma pe umăr. Duduia Zilliconda tresări.

— Să nu mergem şi noi acolo, lângă ei? Poate că au nevoie să…

Atunci Vlăsia se apropie de dânsa, îmbătându-se cu parfumul ei cum n-o mai făcuse vreodată în viaţa lui, cu nicio femeie, şi doar câte fuseseră, că nici nu mai putea ţine socoteala… Părea că soarbe pentru întâia oară o licoare necunoscută, căreia nu-i putea face faţă, oricât de bun băutor se ştia.

— Mai bine să-i lăsăm, draga mea… zise.

Iar ea se îndrăgosti pe loc de glasul lui, de blândeţea, grija şi bărbăţia ce abureau din el.

— Aceste clipe, urmă Tănase, sunt numai ale lor şi aşa trebuie să rămână, acolo, pe băncuţa de piatră, lângă tufa de iasomie. Atât e lumea ce-i înconjură acum. Dar fiindcă şi dumneata, ca soră mai mare, şi eu, ca… hm, să zicem unchi, trebuie să purtăm de grijă acestor tineri, am să-ţi împărtăşesc eu, fără ştirea lor, ce-şi vorbesc. Ochiul încă ager şi o anume ştiinţă a vorbelor mă fac să pot pricepe de la depărtare.

Zilliconda îl asculta mirată.

— De pildă, acum Neluţu îi ia degeţelele, se uită la chipul ei şi-i zice pierdut: „Tu, Petro, nu mai ştiai de mine? De ce nu mi-ai dat niciun semn?” Iar ea lasă ochii în pământ, îi ridică iar, îşi trage degeţelele şi-i răspunde: „N-a fost totul cum am vrut, Neluţule… E foarte greu aici şi n-am avut putere să-mi urmez visele…”

Văzând haiducul că femeia de lângă el îl ascultă vrăjită, merse mai departe cu tălmăcirea de la distanţă a vorbelor ce şi le îngânau foştii îndrăgostiţi.

„Dar, Petro, cu atât mai mult trebuia să-mi dai de veste… Aş fi venit într-o clipă şi ţi-aş fi sărit în ajutor. Tu ştii că pentru tine eu aş intra în foc, mi-aş da şi viaţa…”

„Păi nu pricepi că s-a ales praful? Ce spun eu şi ce-mi răspunzi tu… Crezi că mai sunt puştoaica de la Turceni, care ne uitam unul în ochii ăluitat şi credeam tot ce ne ziceam…”

„Nu vorbi aşa, dragostea mea, nu vorbi aşa. Eu te iubesc şi mai mult de când ai plecat. Eram în stare să merg după tine până la capătul pământului, nu doar la Bucureşti…”

„Şi-acuma ce vrei de la mine?”

„Ce vreau? Nu înţeleg, Petro. Eu nu vreau altceva decât ce vrei tu. Nu poate fi altfel. Dacă tu alegi să rămânem aici, la Bucureşti, eu am să-mi caut un rost, ca să-ţi fiu mereu aproape. Dacă vrei să ne întoarcem la Turceni, chiar mâine eu…”

Deodată tălmăcirea lui Tănase Văsia se poticni, iar dânsul tuşi încurcat. De la distanţă, văzură că fata sare în picioare şi aruncă vorbele în obrazul lui Neluţu Borangic. Iar acesta, la fiecare, se gheboşa mai tare, ca şi cum ar fi. fost palme şi pumni.

Apoi Petronela veni în fugă, trecu pe lângă dânşii ca vântul şi dădu buzna pe intrarea casei, bocănind pe scări în sus. Apucaseră să-i vadă boiala feţişoarei distrusă, ruj, rimei şi pudre amestecate. Se mai auzi o uşă trântindu-se şi gata.

— Ce s-a întâmplat? făcu speriată Zilliconda.

Se uita când la Vlăsia, când la Neluţu, care rămăsese cocoşat pe băncuţă şi din ce în ce mai tare semăna cu o parte a ei.

— Ce se petrece? repetă femeia. Ce-au zis la sfârşit? De ce te-ai oprit? Spune-mi mai departe.

Se vedea că haiducului nu-i prea era la îndemână.

— Domniţa mea… Duduia Zilli…

— Te rog… Spune-mi ce şi-au vorbit la sfârşit. Vreau să înţeleg totul. Spune-mi!

— N-a vorbit decât dânsa, zise Tănase, cătând spre Ucenic. I-a zis acestea: „Dar ce mă tot freci, băi nene, cu ce vreau eu, cu ce vrei tu? Ce tot îi dai cu «rămânem», «mergem», «facem», «dregem»? Nu-nţelegi că nu mai suntem împreună? Vezi-ţi de drumul tău şi eu îmi văd de-al meu. Învăţ o meserie acuma, fac un ban. Sunt cur vă!”

Haiducul oftă.

— Să mă scuzi, draga mea, chiar aşa a spus, nu pun de la mine… „Curvă”…

— Domnu’ Vlăsia… îl întrebă ea, privindu-l în adâncul ochilor. Asta e de rău?

Zilele toamnei sunt lipsite de voioşia soarelui în putere, cum se află dânsul în toiul lui cireşar, cuptor şi gustar… îl vezi că trece pe cer, blând şi luminos, iubind belşugul ce l-a adus pământului. Dar nu mai e armăsarul de foc, falnic, trufaş. Nu mai e cascada orbitoare, orga de lumină, stăpânul aprins al timpului. E mai degrabă un bătrânel ce-a fost odată june-prim, după care întorceau capul toate frumuseţile. Şi stele, şi case şi floarea soarelui şi toate vieţuitoarele lumii. Iar acum zoreşte cum poate, cu paşi mărunţi, clătinând din cap şi vorbindu-şi singur, să-şi tragă mai iute scufia pe chelie şi să se vâre-n aşternut…

— Ia te uită, ce toamnă s-a făcut deodată… zise haiducul, de parcă ar fi deschis ochii dintr-un vis şi-ar fi privit la ce se-ntâmplă în jurul lui.

Ucenicul văzu şi el asta.

Ieşiseră din curte, iar acum zăboveau pe trotuar. În spatele lor, casa cu un etaj începuse să se învelească în umbre înşelătoare. Nu mai era mult şi-avea să vină noaptea, dar nicio lumină nu se aprinsese la ferestre.

— Ne ducem şi noi, neică? zise Neluţu Borangic.

I se luase o piatră de pe inimă, se simţea uşurel ca frunza arămie care sărise gardul de peste drum şi zbura acum către el, poate să-i şoptească ceva la ureche. Strada era pustie. Aşa avea să rămână până a doua zi. Era poate una din acelea pe care nu trece nimeni.

Nu mai aveau nimic de făcut, nimic de spus, nimic de plănuit. Tot ce se putuse se împlinise în dogoarea verii, care, uite, se dusese. Şi dacă zilele se scurtau de nu mai apucai să termini ce-ai fi început, el ce-ar mai fi putut să aştepte în ditamai oraşul?

Mintea i se golise de gânduri, numai că odată cu ele

parcă se scurseseră din dânsul muşchii, oasele, sângele. Era cu totul pustiu sub coaja trupului, un Neluţu Borangic gonflabil, şi acela scăpând aer pe la încheieturi. Curând avea să se întindă pe asfalt, flasc, fără viaţă.

— Ne ducem şi noi? zise iar.

Avea mare nevoie de somn.

— Mergem, spuse blând Tănase Vlăsia.

Ştia că în zilele şi nopţile următoare Ucenicului îi va trebui apropierea lui. Dar mai ştia, de asemenea, că ar putea să dispară chiar în ceasurile ce veneau. Să plece înapoi, spre Turcenii lui, din coclaurile Gorjului. Sau să se piardă pentru totdeauna prin codrii adânci ai Bucureştilor.

— Mergem îndată, Neluţule, adăugă. Să tragem întâi la birtul lui Mardeiaş, să prindem puteri şi-apoi acasă, la hogeac, să te culci, că abia te mai ţii pe picioare. Iar mâine mai vedem noi. Atâta vreau doar, să-i las o vorbă stăpânei din această casă. Cine ştie, poate că ne va fi de ajutor, cândva, atât mie cât şi ţie. Aşteaptă-mă numai cinci minute, nu te mişca de-aici.

Ucenicul îl privi pe Vlăsia. Cât ar fi vrut să se poarte de nepăsător, glasul şi ochii îl dădeau de gol. Şi chiar mâinile, cu care parcă nu mai ştia ce să facă. Nu la un ajutor viitor îi era dânsului gândul. Ci la femeia aceea, cu cosiţe mătăsoase, care le ieşise în întâmpinare şi a cărei voce îi stăruia şi-acum în auz. Se înamorase haiducul…

Înţelegând acestea, Neluţu Borangic se bucură grozav. Dintr-odată, durerea care-i amorţise simţurile nu i se mai păru atât de grea. Iată că se mai îndrăgostea câte unul, chiar şi-n prag de toamnă.

Oare ce să-i fi spus acestui mentor al său? în faţa lui, doi oameni ori mai mulţi se luptau între ei şi cu alţii, pentru chipul, trupul, gândurile şi vorbele unui erou de poveste, niciunul izbutind să-l doboare pe celălalt.

Cine era? Ce gândea? Ce vrea? Iubea el femeile? Atunci de ce, ori de câte ori i se ivea prilejul, le înţepa cu spinii vorbelor de duh meşteşugite şi le înfăţişă

slăbiciunile, ca pe ruşini ce nu se cuvin dezvelite? Pizmuia el femeile? Atunci de ce le dezmierda din cuvinte şi priviri, împăienjenindu-le cu simţăminte din cele mai alese, copleşindu-le, tânjind după ele? De ce le vâna ca pe fără de preţ trofee, pe cât împlinite, pe-atât mai mult neîmplinite?

Şi, pe când se lupta cu toate aceste întortocheate cugetări, iar Tănase, nerăbdător să mai aştepte binecuvântarea lui, apucase zăvorul porţii, să intre înapoi în curte, iacă şi potera…

— Nu mişca, Tănase Vlăsia! tună un glas. Pân-aici ţi-a fost! Nu te mai scapă nimeni acuma…

Erau doi arnăuţi cât bivolii. Veniseră dintr-un capăt al străzii şi până să-i zărească, ocupaţi cum erau cu suferinţele dragostelor, ăia se-apropiaseră la o aruncătură de băţ. Searătau plini de curaj, legănându-şi bucile în aceeaşi cadenţă, cu labele vârâte la curea, cum vedeau poate prin filmele cu pistolari. Haiducul râse.

— Ia uite-i şi pe ăştia… Numai ei mai lipseau.

Şi apăsă clanţa de fier, dar poarta curţii rămase închisă.

— Pesemne c-a tras fatuca aia zăvorul, dădu din umeri Vlăsia. Neluţule, tu şterge-o, că eşti iute de picior şi până clipesc ei ajungi în capătul celălalt al străzii. Ne vedem la „Mardeiaşu”, cum am vorbit.

Zicând acestea, puse un picior pe temelia de ciment a gardului, cu gândul să se opintească dincolo, dintr-o săritură. Ucenicul se dădu înapoi doi paşi, gata s-o tulească. Atunci poteraşul strigă iar.

— Nu mişca, Tănase Vlăsia, rămâi acolo! Stai, că trag!

Haiducul se uită într-acolo şi râse din nou.

— Du-te, Neluţule, nu mai zăbovi. Lasă-l pe-ăla. Nici piedica nu ştie s-o tragă la pocnitoare.

Într-adevăr, tânărul făcu ochii mari, văzând cum unul dintre arnăuţi se scormoneşte în tocul cingătorii, scoţând de-acolo un pistol argintiu, ca de jucărie. Mai dădu înapoi

un pas, în vreme ce Vlăsia icni, încălecând gardul. Luase fiarele între craci şi se vedea că nu-i prieşte bărbăţiei.

— Dacă ajungi mai iute, comandă-mi zece mici şi-o halbă, zise.

Atunci răsună o plesnitură slabă, mai slabă decât s-ar fi crăpat la spate nădragii haiducului. Tănase rămase nemişcat, zâmbind către malacii care încremeniseră şi ei, la vreo douăzeci de metri. Pe cămaşa albă, chiar în dreptul buricului, se ivi un punct roşu şi începu să crească, mai întâi cât un ban, apoi cât palma.

— Neică! ţipă Ucenicul.

Haiducul se uită întâi la el, pe urmă la roşul care-i fleşcăise cămaşa pe burtă. Vru să zică ceva, însă până s-o facă degetele nu mai putură ţine creasta gardului, iar el alunecă în curtea plină de bălării şi frunze, cu o bufnitură.

— Neică! strigă iar Neluţu Borangic.

Şi îndată o rupse la fugă, de parcă i-ar fi crescut perechi de aripi la glezne şi pe umeri. Strada îi şterse imediat urmele.

— Ce puii mei faci, băi? se miră speriat unul din arnăuţi, în vreme ce se apropiau cu fereală de locul prăbuşirii lui Tănase Vlăsia.

Nu se mai mişcau deloc ca pistolarii, ci ca doi ameţiţi. Iar acela cu pistolul îşi privea din când în când, prostit, mâna în care ţinea scula.

— Am… am… zise, nereuşind să lege vorbele.

— Dacă l-ai nimerit, suntem mâncaţi. Golănaşul ăla a văzut tot. Trebuia să-l somezi întâi. Pe urmă foc în plan vertical, cum scrie la carte.

— Aşa am vrut… Am… am…

Îşi lipiră chipiele de barele gardului, încercând să privească în curte. Din spate, păreau doi întemniţaţi, cu mâinile încleştate pe gratii.

— Îl vezi?

— Nu… Tu?

— Nici eu. Sunt prea mari bălăriile. Şi aproape s-a

făcut seară.

— A căzut aici, pe-aproape. Auzi ceva?

— Nimic. Ia taci! Poate-l auzim gemând…

Ascultară o vreme. Din curte nu venea suflare, nu venea suflet. Se priveau unul pe altul şi nu ştiau ce să facă.

— Să-l căutăm în curte. Sau dacă s-a târât în casă? Batem la uşă şi…

Celălalt îi puse palmare gură.

— Băi, eşti nebun? Pentru glonţul care l-ai scăpat rămânem amândoi pe drumuri. Ba şi mai rău. Dă-l în puşca mea dacă mierlit, ce-are a face unde putrezeşte? Casa şi curtea par părăsite de-o sută de ani. Bine că s-a terminat cu el. Hai s-o tăiem, până nu iese careva la altă poartă.

— Şi vagabondul ăla mic?

— Nu mai are el curaj să scoată capul. Iar dacă-l găsim pe stradă…

Poteraşii plecară, bodogănind mai departe de-ale lor. Şi îndată ce dădură colţul, se aprinseră felinarele peste pustiul străzii…

Sunt Neluţu Vlăsia, haiducul

Din coasta Colentinei în brişcă Pantelimonului, de la Obor pe-ntorsătura Moşilor ori dincoace, mai departe, către Vitan Bârzeşti, din Fundeni, Dobroeşti şi Andronache până-n păienjenişul Lizeanului, în Vatra Luminoasă, Dristor, Muncii, Dudeşti şi Tunari, toţi or să-mi ştie de frică.

O să iau şi de la bogaţi şi de la săraci.

Miere-mi va curge din gură când voi întâlni un suflet cătrănit, aur dacă-i vor face trebuinţă poveţele mele.

Lesne o să iau foc în preajma poterei şi-a asupririlor.

Lângă mine, femeile vor suspina şi-şi vor rătăci minţile.

Sunt Neluţu Vlăsia, haiducul…

Sfârşit

Dănuț Ungureanu

VIAȚA ȘI FAPTELE HAIDUCULUI TĂNASE VLĂSIA

„Află dar că nimic nu-l îmbărbătează pe voinic ca femeia și potera, adică primejdia și amorul. Astea două mirodenii sunt pentru tagma noastră ca sarea și piperul la bucatele alese. Ba mai mult, dacă starea omului o cere, sunt și piperul, muștarul, ardeiul iute, usturoiul, hreanul și oțetul.

Căci ce face primejdia când sare în calea drumețului? Face să-i sară inima din piept, pune sângele în mișcare vioaie, îi suflă omului jar în ceafă și-i trage bice peste picioare de zici că-i armăsar.

Iar femeia, ah, femeia... Ai zice că după atâta alergătură fugarul află adăpost la sânul iubitei, care-l primește cunoscându-i zbuciumul și nevoile. Dar uneori aceasta e mai primejdioasă ca primejdia însăși. Multe îți deschid zăvoarele Paradisului și, odată ce porțile s-au închis în urma ta, se dovedește că înăuntru e ladul. Băieţi deştepţi, fetele astea..."

ISBN 978-606-749-067-1
9 786067 490671

www.tritonic.ro
www.tritonic.ro/blog
www.tritonic.ro/ebooks

TRITONIC

Ilustrație coperta 1 © razzdazzstock | Dreamstime.com